RUTH OWEN

Ape periculoase

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Dintre toate porturile în care Christopher Weaver făcuse până acum escală, Seattle era în mod sigur cel mai frumos. Yokohama era mai exotic, Taiwan mai animat și Singapore mai spectaculos, dar nimic nu se compara cu întoarcerea acasă.

Își opri mașina pe chei, fără să poată coborî. Trebuia să se readapteze cu pământul. Trecerea de la o lume la alta era mult mai ușoară pentru el în sens contrar: nu-i venise niciodată greu să simtă sub picioare puntea mișcătoare a vasului.

În ciuda trădărilor și a taifunurilor Pacificului, Christopher se acomoda mai repede cu elementele lui imprevizibile decât cu emoțiile și zbuciumul care-l așteptau în portul lui de baștină.

Aprecia totuși cerul senin din Seattle, suprafața unduitoare a lacului în care se oglindea orașul pe când era copil. Doar Turnul Smith domina cu cele douăzeci de etaje ale sale micul port de pescari. Astăzi, pe colinele Elliot Bay, zgârie-norii se înghesuiau înălțându-se spre aerul rarefiat al unei metropole trepidante. Seattle crescuse în același timp cu el și-și afișa fără complexe dovezile evoluției lui. Dar el, Christopher, ce realizase în treizeci și șapte de ani?

Locotenent de rangul întâi în marina comercială, era pe cale de a deveni căpitanul propriului său vas, așa cum fusese și tatăl lui pe vremuri. Dar cerințele severe ale carierei sale îi distruseseră căsnicia.

Și acum îi făcea rău să se gândească la divorț și la fiul lui, acum un adolescent. Luă geanta veche de voiaj de pe bancheta din spate și ieși din mașină. Din câțiva pași trecu pasarela și simți cum inima i se strânge și mai mult. De la moartea tatălui său, survenită în urmă cu patru ani, cocheta șalupă care-i adăpostise copilăria se deteriorase încet dar sigur. Vopseaua se cojise și buruienile crescuseră în locul ocupat odinioară de florile pe care mama lui le înfigea cu atâta dragoste. Dacă această neglijență continua, locuința va fi condamnată la distrugere din cauza degradării ei, așa cum primăria hotărâse și pentru vechea barjă amarată de cealaltă parte a cheiului, o magherniță plutitoare care-l scosese întotdeauna din fire pe tatăl lui.

Întorcându-și instinctiv ochii în acea direcție, Christopher tresări. Șlepul dispăruse și locul lui era ocupat de un vas stil bungalou, cu un aspect dichisit datorat vopselei albe, canaturilor lăcuite și florilor de geranium. Simți o ciudată ușurare.

Dar îl mai aștepta o surpriză de data asta acasă. În momentul când intră pe ușă, un cățeluș de o rasă nedefinită se repezi să-l înhațe de pantaloni cu niște lătrături disperate, părând foarte hotărât să-l împiedice pe Christopher să se apropie de fotoliul rulant în care stătea mama lui. Afurisitul nu se potoli decât după ce sări pe genunchii bătrânei doamne.

Când fiul ei se aplecă s-o sărute, Mary Lou îi atinse ușor obrazul cu degetele. Cealaltă mână, paralizată, rămăsese nemișcată în poală.

– Ce bine e să te văd din nou acasă.

Cu această frază își primise întotdeauna soțul, când se întorcea de pe drum. Dar de când avusese atacul cerebral, era pentru prima oară când o pronunța. Și Christopher se simți nespus de emoționat.

– Unde ai găsit potaia asta? întrebă el, îndreptându-și spatele.

– Nu e o potaie. Ea e Amanda.

O scânteie se aprinsese în ochii ei albaștri, o scânteie pe care nu o mai văzuse de trei ani.

– Amanda?

– Numele pe care l-ai fi purtat tu dacă ai fi fost fată.

De data asta fu o adevărată flacără poznașă care-i lumină ochii nespus de frumoși. Schimbarea era uluitoare. Ce se petrecuse oare în absența lui?

Nu avu însă timp s-o întrebe. Vocea tăioasă a doamnei Johnson se făcu auzită din spatele lui.

– Domnule Weaver, trebuie să vă vorbesc. Între patru ochi, sublinie ea.

Sub mâna lui, umărul firav al mamei se încordă. El o strânse ușor în chip de încurajare și o urmă pe austera menajeră în bucătărie.

– Aveți de ales. Câinele sau eu, îl anunță aceasta fără nici o introducere. Nu am fost angajată ca să mă ocup de un animal.

Acest ton agresiv, ca și buzele strânse care formau o linie subțire, îl călcau pe nervi. Nu mai cunoscuse pe cineva atât de nesuferit ca această femeie și ar fi concediat-o cu plăcere. Dar era obligat s-o suporte. Escala lui se limita la acest weekend. Astăzi trebuia să supervizeze descărcarea cargoului, să treacă pe la apartamentul lui, să răspundă la corespondența care se adunase, să se ocupe mâine de o nouă încărcătură ca să se poată îmbarca din nou. Foarte multe probleme pentru un timp atât de scurt.

– De unde a apărut cățelul ăsta? Nu dumneavoastră l-ați adus?

– Categoric nu! Detest animalele. Ca să nu mai pomenesc de faptul că e gata să mă muște de câte ori mă apropii de mama dumneavoastră.

– Și atunci cum a venit aici?

– L-a adus stricata aia mică de pe vaporul de vizavi, pe nume Sydney Mitchell. Ține un fel de adăpost pentru câini, dar știu eu ce

se ascunde sub toată chestia asta. Toată ziua e un du-te-vino la ea și aș putea zice chiar toată noaptea. Niște mutre care nu-mi plac deloc. Cu toți câinii ăia care urlă, ușile care se trântesc și zgomotul vocilor, nu mai am nici un minut de liniște. Abia amarase că s-a și prezentat aici, plină de tupeu, ca să vorbească între patru ochi, auziți ce obrăznicie, cu mama dumneavoastră. După câteva minute am văzut-o ieșind și întorcându-se imediat cu animalul ăsta în brațe. Am prevenit-o imediat că nu sunt plătită ca să mă ocup de javra asta și nici n-o să mă ocup.

Jeanette Johnson se știa pe o poziție forte. Nici în timpul săptămânii nu era ușor să găsești o menajeră care să se ocupe de o invalidă care locuia pe un vas. Dar în weekend era de-a dreptul imposibil. Ultima oară, Christopher prospectase *piața* mai mult de cincisprezece zile și, ca încoronare a eforturilor lui, o angajase pe zgripțuroaica asta.

Când mama lui ieșise din Centrul de recuperare, se gândise să solicite un post pe uscat, în birourile Companiei. Dar Mary Lou îi anticipase propunerea și-l avertizase că preferă să se retragă într-un azil decât să ajungă o piedică în cariera lui. Cea mai mare mândrie a ei era să devină căpitan de cursă lungă ca și tatăl lui și n-ar fi suportat să-l vadă transformat într-un marinar de apă dulce. Ușurarea de care se simțise cuprins Christopher în acel moment pierise repede din cauza remușcărilor. De trei ani, întorsese orașul pe dos de fiecare dată când fusese nevoit să schimbe menajera pentru ca mama lui să poată trăi acasă la ea, în interiorul pe care și-l amenajase singură și pe care-l iubea atât de mult. Deci trebuia să se poarte cu mănuși cu doamna Johnson.

Oftă din adâncul pieptului și spuse fără nici un chef:

– Să văd ce pot face.

Întorcându-se în salon, îngenunche în fața fotoliului rulant. Cățelușul mârâi puțin, ridicându-se pe genunchii stăpânei lui.

– Presupun că ți-a cerut să te descotorosești de Amanda? spuse liniștită Mary Lou mângâind animalul.

– Amenință că pleacă.

– Îmi închipui. Îmi spune și mie asta în fiecare zi. Ei bine, nu are decât să plece. Amanda e mult mai prețioasă pentru mine.

Christopher se înarmă cu răbdare. Cu mama lui nu se putuse niciodată discuta. Când lua o hotărâre și-o impunea, și cu asta basta. Dar ce să facă? Doamne, ce încurcătură! De fapt, cățelușa părea adorabilă. Iar mama lui părea teribil de atașată de ea. O scărpină pe Amanda după ureche și drept mulțumire ea îl linse pe mână, dând veselă din coadă.

– Bun, spuse Christopher ridicându-se. Trebuie să mă duc să verific presiunea pneurilor. Mai vorbim despre asta când mă întorc.

La urma urmei, doar nu era să suporte singur totul. Fiecare era responsabil pentru actele lui. Nu încredințezi un animal unei femei neputincioase fără să ții seama de urmări. Micuța descreierată de vizavi nu avea decât să vină singură să-și ia câinele înapoi, sau să găsească o soluție pentru ca mama lui să-l poată păstra.

Își potrivi bine cascheta pe părul blond și des, traversă cheiul cu un pas hotărât și se duse să bată la ușa cochetului vas. Nimeni nu-l auzi. Dinăuntru, un râs de femeie se amesteca voios cu lătrăturile. Bătu mai tare. Fără nici un rezultat. Când, în cele din urmă, apăsă enervat pe clanță, ușa se deschise imediat. O tânără în blugi și tricou, cu un ten proaspăt, cu un trup frumos proporționat, se juca în mijlocul salonului cu vreo cinci-șase câini, de toate taliile și toate culorile. Un dulău care ținea neapărat să fie în centrul atenției o răsturnă lingând-o pe obraz. Christopher nu se putu abține să zâmbească.

În această poziție dezavantajoasă, Sydney Mitchell își ridică ochii spre uniforma de culoare închisă cu nasturii aurii, care apăruse în cadrul ușii. Se sculă dintr-un salt, sfidându-l de la înălțimea ei de un metru șaizeci pe musafirul nepoftit care o depășea cu vreo treizeci de centimetri.

– Ieșiți de aici! Dacă nu aveți mandat, nu aveți nici un drept să treceți acest prag!

Christopher își reaminti de acuzațiile vagi ale doamnei Johnson.

– De ce aș avea un mandat?

– Dumneavoastră trebuie să mi-o spuneți. Am închiriat legal acest loc pentru vaporul meu. Dar știu că încă de la venirea mea scorpia aia bătrână de vizavi încearcă să vă autorizeze să intrați aici, vă rog să rămâneți afară.

– Liniștiți-vă. Nu sunt aici într-o vizită oficială. Numai că se întâmplă ca scorpia bătrână să fie menajera mamei mele. După părerea ei, conduceți un adăpost pentru câini și faceți un tapaj îngrozitor în acest cartier în mod obișnuit liniștit.

– Nu conduc nici un adăpost pentru câini! Și doamna Johnson să nu-și mai bage nasul acolo unde nu o privește!

De acord, gândi Christopher, neputându-se împiedica să admire combativitatea acestei micuțe care iubea atât de mult animalele.

– Dacă nu este un adăpost, ar trebui să fie interzis să aveți atâtea animale. Și dacă aveți intenția să-i vindeți, permiteți-mi să vă spun că maidanezii ăștia nu valorează nici un ban pe piața canină.

– Și dumneavoastră vă băgați nasul acolo unde nu vă privește?

– Mă privește totuși când vă debarasați de... de excedent pe socoteala unei femei neputincioase, care nu e în stare să se descurce singură. Și fiindcă dumneavoastră ați făcut această gafă, asta ca să mă exprim cu delicatețe, vă rog s-o și reparați venind să vă luați înapoi cățelușa pe care i-ați dat-o mamei mele.

Rămasă fără glas de furie, Sydney susținea privirea albastră a acestui bărbat prea seducător. Dăduse buzna la ea în casă și avea îndrăzneala să-i critice modul de viață! Nici polițiștii nu avuseseră atâta tupeu!

– Drept cine mă luați? explodă ea în cele din urmă. Sunt aici de o lună, nu v-am văzut niciodată și credeți că-mi puteți da *mie*

ordine. Ce fel de fiu sunteți ca să dispăreți, să reapăreți când vă convine și să aveți și pretenția de a pune ordine în viața mamei dumneavoastră?

Mary Lou Weaver îi vorbise despre fiul ei, marinar de cursă lungă, și-i arătase chiar și o fotografie. Dar fotografia nu reda frumusețea lui aspră, tenul bronzat al unui bărbat care trăia pe mare. Forța caracterului era înscrisă pe fiecare din trăsăturile lui. Mama lui îi spusese cât de bun este cu ea, dar Sydney prefera să nu-i spună că auzise de el. În interesul bătrânei doamne pe care începuse s-o îndrăgească, era mai bine să rămână în defensivă.

Christopher făcu o mutră plictisită.

– N-am de ce să mă justific în fața dumneavoastră.

– Iată un punct asupra căruia suntem de acord.

– Nu și când vă amestecați în viața mea personală.

– Ar trebui să-mi mulțumiți că i-am redat plăcerea de a trăi. Sunteți atât de orb încât nu ați remarcat cât este de schimbată de când o are pe Amanda?

Nu putea să nege că apatia mamei lui dispăruse spectaculos. Tonul i se îmblânzi.

– Chiar dacă am remarcat schimbarea, de ce ar trebui s-o atribui javrei aceleia mici?

– Fiincă ăsta este scopul *Câinelui Salvator.*

– *Câinele Salvator?*

Ea își ridică bărbia cu un aer important.

– Este o asociație privată și benevolă pe care am fondat-o chiar eu. Nu solicităm nici un sprijin financiar. Sunt asistenta unui medic veterinar și sunt ajutată de câțiva prieteni pe care i-am întâlnit în decursul activității mele.

– Și ce faceți în cadrul acestei asociații?

– Luăm de la azilul de animale câinii care au o comportare bună și-i plasăm la oamenii care au nevoie de ajutorul lor.

Christopher rămase uimit.

– Ideea de a lăsa să moară niște animale abandonate este jenantă pentru multă lume, dar credeți cu adevărat că soluția este să le plasați la niște persoane care nu se pot ocupa de ele?

Sydney scoase un oftat exasperat. O făcea intenționat sau chiar nu pricepea?

– Iubesc câinii, e adevărat asta, și doresc să-i știu fericiți. Dar oamenii mă interesează cu mult mai mult. N-ați auzit niciodată spunându-se că animalele domestice au o influență favorabilă asupra persoanelor singure, celor care trăiesc în închisori, în azilurile de bătrâni sau sunt în convalescență? Una din marile lor probleme este că-și pierd cheful de viață fiindcă nimic nu-i mai interesează. În compania unui animal, totul se schimbă. Au un tovarăș pe care să-l iubească și care îi iubește la rândul lui. Și, spre deosebire de oameni, dezinteresat.

Chipul ei se lumină. Era genul de femeie pe care o poți ignora într-o mulțime, dar în particular nu puteai să treci cu vederea intensa trăire interioară care se traducea în expresia ochilor, în mobilitatea trăsăturilor.

– Dacă înțeleg bine, v-ați lansat într-un fel de cruciadă?

– Lucrurile pot fi privite și din acest unghi, spuse ea dându-și după ureche o șuviță rebelă de păr. Păstrez câinii câteva săptămâni, ca să le pot cunoaște temperamentul. Pentru a-i plasa, trebuie să fie educați și blânzi, să le placă să fie mângâiați și ținuți în brațe. Contactul fizic este foarte important pentru cei cărora le lipsește afecțiunea.

– Și ce fac voluntarii care vă secondează în această misiune?

– Mă ajută să aleg câinii, să-i găsesc pe cei care au nevoie de ei. Cererea este extrem de mare, dar ne lovim adesea de atitudinea celor apropiați lor, care nu înțeleg binefacerile muncii noastre, preciză ea cu o privire acuzatoare. Și după plasare, le facem vizite regulate pentru a ne asigura că totul e în regulă, atât pentru noul stăpân cât și pentru animal. Scopul nostru e ca toată lumea să fie fericită.

– Acești *oameni de bine* sunt cei care vă vizitează la orice oră din zi și din noapte, ca s-o citez pe *scorpia bătrână* de vizavi?

Era o adevărată provocare. O văzu înroșindu-se îngrozitor, lucru vizibil chiar și în ciuda numeroșilor pistrui.

– Oh, ce limbă de viperă are! Vrea să mă înnebunească! De ce o mai ții? Mama dumneavoastră ar fi fericită să aibă pe oricine altcineva în serviciul ei.

– Îmi dau seama de asta, căzu el de acord. Dar nu e atât de ușor. Sunt pe mare șase luni pe an și mi-a trebuit o groază de timp ca să găsesc pe cineva care să vrea să se ocupe de o infirmă. M-ați băgat în bucluc. N-am decât două zile libere înainte să plec din nou în larg și doamna Johnson amenință că ne părăsește dacă nu o scap de câine.

De data asta, Sydney nu se simți deloc în largul ei. Ceea ce n-o împiedică totuși să rămână pe poziție. Bineînțeles că tipul ăsta avea o problemă. Dar nu din vina ei. Ea dorise pur și simplu să facă un serviciu. Oare sănătatea mamei lui nu era mai importantă decât orice?

– Lăsați-o să plece. Apatia este cel mai rău lucru pentru moralul cuiva. Mary Lou este un exemplu flagrant. Soțul ei a murit, dumneavoastră lipsiți mai tot timpul, așa că ea are impresia că nu mai există pentru nimeni. Cu Amanda a regăsit un sufletel care are nevoie de ea, de grija ei, de afecțiunea ei, o ființă mititică pentru care ea trebuie să se lupte și să trăiască.

Nu era deloc plăcut să-și vadă mama analizată atât de bine de o femeie care abia o cunoștea.

– Prima oară când am văzut-o, continuă Sydney, stătea așezată în fața ferestrei, cu ochii pierduți în gol, lăsând-o pe doamna Johnson să vorbească pentru ea. Am înțeles imediat situația. O aveam pe Amanda de vreo două săptămâni. Este o cățelușă adorabilă, perfectă pentru o bătrână doamnă neurastenică. De atunci, Mary Lou și-a găsit surâsul, e fericită când vin s-o văd și purtăm nesfârșite conversații despre câte în lună și-n stele.

Pândea o emoție pe fața tăbăcită a marinarului. Până acum, Christopher nu fusese decât un nume asociat cu o fotografie, fără nici o legătură cu acest bărbat cu o vitalitate debordantă și o inteligență destul de ascuțită probabil. Dar el nu lăsa să i se ghicească gândurile.

– Poate că așa stau lucrurile, dar Amanda n-o va ajuta să se spele, nu va găti și nici nu va face curățenie. Se pare că șansele sunt de partea doamnei Johnson.

– De acord, îmi pare rău... Nu-mi dădeam seama că un cățeluș poate ridica atâtea probleme. Dar răul este făcut, dacă ăsta se poate numi rău. E prea târziu. Mary Lou este atașată de Amanda. Acum e rândul dumneavoastră să luați poziție.

Ochii lui albaștri scânteiau. Ce putea să-i facă? Să-i poruncească să-și ia câinele înapoi? Părul ei roșcat era ciufulit din cauza hârjonelii cu câinii, obrajii în flăcări. Îl sfida. Obișnuit să fie ascultat fără discuție, locotenentul Weaver ezita. Dacă un marinar din echipajul lui i-ar fi ținut astfel piept, l-ar fi acuzat de insubordonare. În fața acestei femei, parcă el era cel vinovat.

Brusc, privind câinii care zburdau prin salon, soluția salvatoare îi apăru imediat în minte. O asemenea haită trebuie hrănită! Cum de nu se gândise mai dinainte? Băgă mâna în buzunarul de la spate și scoase un teanc de bancnote din portofel.

– Serviciul pe care vreau să vi-l cer merită o recompensă, bineînțeles și...

O văzu repezindu-se la el ca o furie.

– Dar sunteți un monstru! Doar nu credeți că mă puteți cumpăra? N-aș face o asemenea treabă murdară în locul dumneavoastră nici pentru tot aurul din lume!

El se dăduse instinctiv înapoi din fața acestui adevărat asalt și ea îi trânti ușa în nas.

Capitolul 2

– E rândul tău, Fred, îi porunci Sydney ținând grilajul deschis.

Câinele intră docil să se culce în boxa lui, cu botul pe labele din față, cu ochii ridicați spre stăpâna lui. Era o corcitură de collie, cu ochii mari și vioi.

– Bine. Acum toată lumea face nani, de acord?

Aruncă o privire spre cele cinci nișe pe care le făcuse cu mâna ei. Cu două femele și trei masculi, pensiunea era completă. După plimbare și jocuri, câinii moțăiau deja, dar era de ajuns ca unul să înceapă să latre pentru ca toți ceilalți să-l imite. Era partea imprevizibilă a sarcinii pe care și-o asumase de bunăvoie.

Când majoritatea muritorilor își împodobeau salonul cu cărți și bibelouri, ea și-l decora cu câini! Și nu din porțelan... În drum spre bucătărie întinse mâna și dădu drumul la televizor.

Ziua ei de lucru la Clinica Veterinară fusese extrem de aglomerată astăzi. Era deja obosită când primise vizita lui Christopher Weaver. Iar acum se simțea extenuată. Faptul că înfruntase un bărbat atât de autoritar o secătuise de energie. Deși era convinsă că nu făcuse nici un rău, tipul ăsta avusese tupeul s-o învinovățească pe ea. Și ce era mai rău, era că sărmana Mary Lou va fi singura vic-

timă a afacerii. Cum de acest fiu, despre care bătrâna doamnă vorbea atât de frumos, își putuse imagina că-i putea cumpăra trădarea? Câtă aroganță!

Și-l alungă din minte și-și băgă nasul în congelator. Stomacul ei era la fel de pretențios ca al câinilor. Și ce putea ea să facă, dacă tot ce înghițea se punea pe șolduri? Ar fi preferat mai puține rotunjimi, dar nu era deloc ușor să-și impună un regim spartan.

Învățată să mănânce singură și nepregătind nimic mai elaborat decât niște feluri decongelate, încerca măcar să respecte ritualul meselor. În timp ce o tăviță se dezgheța în cuptorul cu microunde, ea prepara o salată și se gândea la modul cum își petrecuse ziua, alungându-și grijile din minte pentru a nu lăsa loc decât bucuriilor și satisfacțiilor.

Când auzi soneria, se repezi la ușă înainte să înceapă lătrăturile.

– Bună, fetițo.

– Slavă Domnului că ești tu, spuse ea ușurată lăsând-o să intre pe Irma Stinson, cea mai excentrică dintre prietenele ei.

După tonul cu care o primise, în care se putea ghici o anume neliniște, fosta inspectoare de poliție adoptă poziția de atac.

– Ce se întâmplă? Te supără cineva? Vreun pervers?

Sydney începu să râdă.

– Liniștește-te, Irma. Nimic amenințător. În sfârșit, nu cred, se corectă ea, gândindu-se la atleticul Christopher Weaver. Doar un client nemulțumit care vrea să înapoieze *marfa.*

– Cine? Unul dintre ai mei? L-am văzut azi pe domnul Brady, e încântat că o are pe Sissy. Henry mai vrea trei pentru azilul de bătrâni din Orion și domnișoara Amberst...

– Nu. Unul dintre ai mei. E vorba de fiul doamnei Weaver. Vrea s-o iau înapoi pe Amanda și nu mă pot deloc hotărî să fac așa ceva.

Ochii negri ai Irmei se măriră de uimire.

– Bineînțeles că nu! Biata femeie are nevoie de un câine. Dar unde este problema?

– Vreau să stau de vorbă cu tine despre asta. Vrei să cinezi cu mine? Mai am o pizza.

– E un fel de mâncare pe care nu-l pot refuza niciodată. Nu pot să sufăr să mănânc singură, așa că mă duc la McDonalds chiar și numai ca să văd lume. Sper întotdeauna să întâlnesc acolo unul dintre acei fermecători domni în vârstă pe care ni-i arată la spoturile publicitare, dar eu am norocul să întâlnesc numai adolescenți care mănâncă hamburgeri și beau Coca-Cola cu paiul. E de-a dreptul descurajant.

– Pe mine nu mă deranjează să mănânc singură.

Era adevărat, dar nu fusese întotdeauna așa. La început, golul, singurătatea, tăcerea i se păruseră insuportabile. De atunci Sydney luase obiceiul să deschidă televizorul. Îi trebuiseră săptămâni întregi până când stomacul ei contractat să poată primi o masă completă. Dar acele vremuri trecuseră de mult.

– O să vezi când o să ajungi la vârsta mea, ripostă Irma. Singurătatea apasă. Grăbește-te să-ți găsești un băiat drăguț care să ia cina cu tine în locul meu, fiindcă o să pună altele mâna pe cei mai buni.

– Oh, am tot timpul...

– Așa se zice, dar timpul trece repede. O fată frumoasă ca tine are nevoie de un bărbat. Toată dragostea pe care le-o arăți câinilor tăi ar fi mai bine orientată spre niște bebeluși. Vorbesc în cunoștință de cauză. Eu nu am avut copii și am făcut cea mai mare greșeală din viața mea. Și nu am fotografii.

– Fotografii?

– Da. Nu suport femeile de vârsta mea. După cinci minute, scot toate fotografiile. Cu copiii, nepoții. Și cel mai rău e în perioada Crăciunului. Nu poți să dai drumul la televizor fără să vezi mutrișoara unui puști zâmbindu-ți de pe ecran.

Sydney puse furculițele pe masă. Fizic, nu-i puteai da o vârstă Irmei. Dar în aceste momente, când repeta cuvânt cu cuvânt niște

chestii pe care le mai spusese de cel puțin zece ori, regăseai în ea tendința femeilor în vârstă de a se lamenta din cauza trecutului lor. Irma spunea că are șaizeci și opt de ani, dar avea probabil vreo șaptezeci și cinci.

– Viața era mai puțin indulgentă pentru femei în tinerețea mea. Trebuia să alegi. Alegerea mea a fost diferită de a celorlalte. O femeie polițist nu era un lucru prea obișnuit pe atunci. Și dacă mi-aș fi permis să am copii, n-aș mai fi rămas în poliție. Se considera că este o meserie prea periculoasă... Dar te admir când mă uit la vaporul tău. Ai reușit o mică minune cu el. Bernie voia să cumpărăm un pavilion, dar mi-era frică de credite. Și acum, când Bernie e mort de cinci ani, eu stau singură în acel apartament închiriat unde animalele sunt interzise. După ce am muncit toată viața antrenând câini de atac, nu am voie să mă bucur nici măcar de compania unui canișș! Dar am vorbit destul despre mine. Ce o să faci pentru biata doamnă Weaver?

– Habar n-am, spuse Sydney oftând. Și încă nu ți-am spus totul. Fiul ei a încercat să mă cumpere ca să mă duc eu s-o iau pe Amanda înapoi.

– Glumești?

– Deloc. Am crezut că turbez. Și eu care crezusem, timp de câteva clipe, că înțelesese cât bine îi poate face mamei lui un câine... Dar când a scos banii....

– N-a priceput nimic! exclamă Irma înfuriată. Marinarii ăștia nu au pic de inimă!

Sydney surâse gândindu-se că Irma, cu imaginația ei bogată, îl comparase cu Popeye cel tatuat...

– Christopher Weaver nu e deloc așa... Dar am fost atât de furioasă încât i-am trântit ușa în nas. Acum regret. Nu știu ce o să facă.

– Sper că n-o să găsești bietul animal înecat în canal mâine dimineață.

– Oh, Irma, e prea de tot! N-ar fi în stare să facă așa ceva.

– Nu se știe niciodată. Firea omenească e așa cum e. Am văzut atâtea în meseria mea. Oricine e capabil să se debaraseze de oricine când îl deranjează: soție, amant, câine. Ar putea susține că Amanda a căzut din întâmplare peste bord.

Irma avea uneori tendința să exagereze lucrurile, dar venind de la ea, ipoteza nu era poate chiar atât de absurdă. După atâția ani petrecuți în poliție, avea un fler infailibil de a analiza caracterul oamenilor. Cuprinsă de panică, Sydney se ridică și începu să strângă masa.

– Nu, nu, e ridicol... îngăimă ea.

Dar se opri câteva clipe în fața ferestrei. Ridică perdeaua. Irma i se alătură, uitându-se cu atenție peste umărul ei. Exact în fața lor, ușa familiei Weaver se deschise și silueta lui Christopher apăru ca decupată în lumină. Apoi părăsi șalupa cu un pas grăbit și urcă pe chei.

– Ce transportă în geanta aia? îi șopti Irma cu o voce plină de bănuieli.

– Haine de schimb, probabil.

– Ce bărbat frumos! Mi-ar fi plăcut să mă laud cu un asemenea fiu! exclamă bătrâna doamnă trecându-și mâna prin păr cu un gest extrem de feminin. Dar poate că ar trebui să-i facem o mică vizită de curtoazie doamnei Weaver. Doar ca s-o întrebăm cum se mai simte. Bineînțeles că, dacă Amanda era în geantă, va fi poate prea târziu... Ție, care ai stat de vorbă cu el, ți s-a părut capabil să comită o asemenea faptă?

Disputa pe care o avusese cu Christopher Weaver fusese destul de tăioasă, dar motivele fuseseră valabile de ambele părți. Și Sydney nu decoperise vreo urmă de cruzime pe frumosul lui chip. Tot ceea ce-i putea reproșa era obișnuința lui de a comanda și faptul că încercase s-o mituiască pentru a-și atinge scopurile.

– Nu mi-l imaginez în stare să înece un câine.

– Sper că nu te înșeli. Și ca să rezolvăm lucrurile, dacă i-am propune să ne ocupăm amândouă de Amanda? Am putea s-o scoatem pe rând la plimbare, s-o periem, să-i ștergem lăbuțele pentru ca să nu murdărească mâinile delicate ale doamnei Johnson. Ce părerea ai?

– Bineînțeles că da! exclamă Sydney.

De ce nu se gândise ea la asta? Ceva nedefinit o tulburase atât de mult când se aflase în prezența acestui bărbat, încât își pierduse prezența de spirit. Dar era mai bine să nu analizeze prea mult sentimentele pe care i le inspirase.

Câteva minute mai târziu, cele două femei schimbau un zâmbet de ușurare când un lătrat vesel le răspunse la sunetul soneriei. Dar vocea aspră a doamnei Johnson, care-i ordonă câinelui să tacă, le puse imediat în gardă.

– Ah... dumneavoastră sunteți. Ce vă aduce la ora asta?

Cu buzele strânse în semn de dispreț, menajera întinse piciorul ca s-o împiedice pe Amanda să iasă afară. Sydney se aplecă spre ghemulețul de blană care i se cuibări imediat în brațe.

– Aș dori să vorbesc cu doamna Weaver, îi răspunse ea cât putu de amabil.

– E târziu și a avut și așa parte de destule emoții pe ziua de azi. Dacă nu e nimic urgent...

– Am venit să-i propunem s-o plimbăm noi pe Amanda. Știu că aveți multă treabă și...

– Munca nu mă sperie. De altfel, domnul Weaver îmi plătește ore suplimentare ca să mă ocup de câine.

Întinse o mână hotărâtă spre animal, dar Irma fu mai iute decât ea.

– Nu e decât un serviciu de bună vecinătate, fiindcă noi oricum plecăm la plimbare. Dați-mi lesa.

Jeanette Johnson nu ezită decât o clipă.

– De data asta, presupun că domnul Weaver nu va avea nimic de obiectat. Luați-i și hăinuța și nu uitați s-o ștergeți pe labe înainte să-i dați drumul în casă.

Și ușa se trânti cu un zgomot sec. Absentă, Sydney nu-i dădu nici o atenție.

– Mă întreb... spuse ea gândindu-se, că atunci când a scos bancnotele... Nu i-am dat timp să se explice... Dar văzând ce întorsătură au luat lucrurile, probabil că plătește gras orele suplimentare ale doamnei Johnson. Crezi că voia să-mi dea bani pentru asta... ca să mă ocup de Amanda?

– Habar n-am, dar poate că te-ai grăbit cu concluziile.

La urma urmei, poate că încrederea oarbă pe care Mary Lou Weaver o avea în fiul ei nu era lipsită de temei? Simțindu-și brusc inima ușoară, Sydney începu să râdă.

– Și tu, cu ideea ta că o îneacă, nu te-ai grăbit cu concluziile?

*

* *

Christopher adună maldărul de plicuri și prospecte care zăceau în cutia de scrisori, descuie ușa, aprinse lumina în salonul apartamentului său spațios și căută în teancul de hârtii corespondența personală. Facturile erau plătite direct de către bancă și nimic altceva nu reclama o atenție imediată. Era gata să deschidă cele două scrisori de la fiul său când ochii i se opriră pe cea de a treia. Recunoscând scrisul Virginiei, fosta lui soție, o deschise pe aceasta.

Dragă Chris, citi el îndreptându-se spre bucătărie. *După cum ți-a scris Adam, mă mărit în iunie.*

Se recăsătorea! Ciudat era că nu se simțea deloc șocat. Doar câteva emoții nedeslușite. Era o schimbare de statut la care se aștepta... Mai mult sau mai puțin. Își desfăcu cravata,

o puse împreună cu haina de la uniformă pe spătarul unui scaun din fața barului și scoase o sticlă de apă minerală din frigider.

Mă tem că Adam nu acceptă cu dragă inimă schimbarea pe care acest lucru o va aduce în viața lui. Dar Greg e un om bun. Dacă fiul tău vrea să-i dea o șansă, va fi un tată vitreg minunat...

Un tată vitreg! Nu luase în considerare și acest aspect al evenimentului. În ce stare de spirit se găsea probabil fiul lui! Puse mâna pe receptor, apoi își consultă ceasul. Era trecut de ora zece. Deci miezul nopții în Nebraska, prea târziu pentru ca să telefoneze. Și de altfel, ce să-i spună? „Știu că nu sunt tatăl care ar fi trebuit să fiu, dar cum n-am nici un chef să mă înlocuiască cineva care va fi în mod sigur mai rău decât mine, o să încerc să..." Înghiți câteva guri de apă minerală și se strâmbă din cauza aciditătii.

O să ne petrecem luna de miere în Europa. Îl trimit pe Adam într-o tabără imediat ce se va termina școala, deci exact după căsătoria mea. O să vină la tine la Seattle în iulie, ca de obicei.

Chris, regret că lucrurile nu au mers între noi, dar nu eram făcuți unul pentru altul. Dacă n-aș fi fost atât de tânără mi-aș fi dat seama de asta de la început. Dar în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu regret nimic. Adam este dovada vie a zilelor fericite pe care le-am petrecut împreună. Am găsit un bărbat care îmi convine din toate punctele de vedere. O să te gândești iar că sunt materialistă. Asta e! Poate că sunt egoistă, dar nu sunt făcută să trăiesc alături de un lup de mare. Nu eram în stare să rivalizez cu marea, să te fac să mă preferi pe mine în locul ei.

Știu că pot conta pe afecțiunea și înțelegerea ta ca să-l ajuți pe Adam în acest moment dificil pentru el.

Cu drag, Virginia.

Aşteptă valul de emoţii care ar fi trebuit să-l copleşească. Nimic. În sfârşit, după zece ani de la despărţire, totul se terminase.

Conţinutul scrisorii era la fel de ferm ca şi scrisul. Virginia nu se juca deloc cu cuvintele. De pe o zi pe alta, hotărând că nu mai poate rămâne departe de familia ei şi nemaidorind să fie soţia la *fără frecvenţă* a unui bărbat absent şase luni pe an, îi dăduse un ultimatum. Ori demisiona din marina comercială pentru a lucra la firma tatălui ei la Lincoln, ori ea pleca împreună cu Adam, sigură că fiul lor nu avea nevoie de un tată *episodic.* Christopher absolvise o şcoală de renume, se pregătise toată viaţa lui pentru această meserie şi tocmai fusese avansat înainte de termen. Dar nici un argument nu putuse zdruncina hotărârea soţiei lui.

De la divorţ, nu încetase să se întrebe de ce se măritase cu el. Ea era la fel de legată de preriile din Vest aşa cum era el legat de ocean. Sperase oare la început că-l va face să-şi schimbe stilul de viaţă? Crezuse sincer că se va putea adapta la el? Nu reuşise să răspundă la aceste întrebări. Dar Virginia însăşi ştia oare răspunsul?

O dată cu trecerea anilor, în sânul unei familii care conta atât de mult pentru ea, Virginia se maturizase şi devenise o femeie admirabilă. Nu va fi niciodată o femeie independentă, dar avea un solid simţ al valorilor pe care încerca să îl transmită şi fiului lor. Christopher avea încredere în ea. Dacă afirma că viitorul ei soţ va fi un bun tată vitreg, trebuia s-o creadă. Ceea ce nu-l împiedica să sufere pentru fiul lui. Ce simţea el? Mânie? Un sentiment de trădare? Până acum, Virginia îi dedicase întreaga ei viaţă. Şi atunci cum ar fi putut să blameze un adolescent care nu acceptă ca un străin să pătrundă într-o existenţă atât de bine pusă la punct?

Îşi termină sticla de apă minerală şi luă scrisorile fiului său la el în cameră. O să-i telefoneze mâine dimineaţă la prima oră.

*

* *

De când locuia aici, Sydney o vizita în fiecare zi pe vecina ei. A doua zi după-amiază, se așeză ca de obicei pe canapeaua instalată în fața fotoliului lui Mary Lou.

– Nu pot să stau mult, îi comunică ea. Trebuie să mă întâlnesc cu Irma fiindcă avem stabilită o întrevedere cu directorul de la azilul de bătrâni Bellevue. Încercăm să-l convingem să ia de probă câțiva câini.

– Sper că o să reușiți. Nici nu știu cum trăiam înainte s-o am pe Amanda.

Cu chipul senin, bătrâna doamnă o mângâia pe cățelușă care părea încântată că-și petrece cea mai mare parte a timpului pe genunchii ei.

– Fiul meu a trecut cumva să te vadă ieri?

Sydney se înroși ca o adolescentă.

– Da.

– Îmi închipuiam eu că nu se va duce să verifice presiunea pneurilor. Nu iese niciodată cu mașina din parcare fără să fi verificat totul. E la fel de meticulos ca tatăl lui... Atunci trebuie să-ți mulțumesc. Știu eu că nu avea de gând s-o păstreze pe Amanda înainte să-ți vorbească. Dar când s-a întors, a aranjat lucrurile cât ai bate din palme. Nici nu-ți poți închipui cât îți sunt de recunoscătoare.

– Nu cred că am avut prea multă influență asupra lui, îngăimă Sydney pusă în încurcătură.

– Nu fi atât de modestă. I-ai făcut o impresie deosebită.

Fără nici o îndoială. Dar nu în sensul pe care-l credea mama lui. În mod sigur nu era obișnuit să i se trântească ușa în nas.

– Nu tu l-ai sfătuit să-i plătească niște ore suplimentare doamnei Johnson?

– Hmmm... nu. Dacă mi-ar fi dat prin minte, m-aș fi oferit să fac eu asta. Nu m-ar fi deranjat câtuși de puțin.

– Nici nu vreau să aud. Și așa ai până peste cap de lucru și-ți rămâne atât de puțin timp pentru tine... Hai, spune-mi, continuă bătrâna doamnă luminându-se la față, ce părere ai despre fiul meu?

– Eu... înțeleg că sunteți mândră de el.

Nu-și putuse face o impresie într-un timp atât de scurt și, având în vedere felul în care făcuseră cunoștință, nu exista riscul să se lege o prietenie între ei. Ochii de culoare deschisă ai lui Mary Lou se umplură de nostalgie.

– Am avut noroc. Un soț minunat și un fiu ca el umplu viața unei femei. Vezi, Sydney, când Charles m-a luat în brațe să mă treacă peste acest prag acum patruzeci de ani, a promis să-mi construiască o casă pe colină, dacă îmi doresc asta. Dar am preferat să rămân pe apă. Era felul meu de a mă simți împreună cu el când era plecat pe mare.

De atâta timp de când o vizita Sydney, era pentru prima oară când Mary Lou își deschidea sufletul în fața ei. Relația lor devenea astfel mai intimă.

– Știu că multe femei mă plângeau pentru că soțul meu era mereu plecat pe mare. Dar eu nu eram nefericită. Absențele lui mă făceau să nu depind decât de mine însămi și astfel am căpătat o forță interioară pe care n-aș fi avut-o niciodată dacă Charles ar fi fost mereu lângă mine ca să-mi ușureze viața. Nu m-am îndoit niciodată de dragostea lui și nici el de dragostea mea. Despărțirile dădeau alte dimensiuni momentelor pe care le petreceam împreună.

– E adevărat, ați avut noroc, spuse Sydney ridicându-se. Și acum Amanda are noroc că v-a găsit.

Părăsind șlepul, Sydney fu gata s-o invidieze pe cățelușă. Un animal abandonat putea să găsească mai multă dragoste în căminul unde era primit și *adoptat* decât un copil în aceleași împrejurări. În ciuda afecțiunii pe care i-o purta Mary Lou, ea nu va aparține niciodată familiei Weaver așa cum se întâmplase cu Amanda. Ea nu aparținuse de fapt niciodată unei familii.

Dar nu se lamenta niciodată prea mult asupra propriei sale sorți. Simțul umorului fu mai puternic și de data asta. Dacă va continua așa, își spuse ea, va sfârși prin a se oferi chiar ea când cineva va avea nevoie de afecțiunea unui animal domestic. Își imagina deja micul ei anunț. Femelă, culoare roșcată, douăzeci și șapte de ani, fără pedigree dar iubitoare! Un zâmbet îi apăruse pe buze când împinse ușa vasului ei.

*
* *

Abia spre sfârșitul după-amiezii, când ultimul container fu urcat și aranjat pe cargou, Christopher se putu în sfârșit odihni. El era asemenea acestui cargou, cu lăzile înghesuite, fără identitate, care vor fi descărcate în alt port, fără a fi niciodată deschise sau conținutul lor să fie expus privirilor de-a lungul periplului lor. Da, așa era el. Plin de experiențe *împachetate* cu grijă în spatele unei fațade de forță și tăcere, transportat din port în port de o meserie dură pe care singur și-o alesese. Îndeplinindu-și cu meticulozitate datoriile, asumându-și responsabilitatea îngrijirii mamei lui, el nu lăsa niciodată să răzbată la suprafață emoțiile ascunse de uniforma impecabilă.

Oare această uniformă plăcea femeilor? Aura lui de virilitate? Sau el însuși? Ce importanță avea... Oricât de ridicol ar fi părut, până acum evitase cu grijă orice angajament sentimental, deoarece nutrea o vagă speranță că Virginia va reveni într-o bună zi la el pentru a-i reda fiului lor căminul de care avea nevoie.

Scrisorile lui Adam provocaseră prima fisură, dar conversația lor telefonică din acea dimineață făcuse să se spargă în mii de bucățele masca în spatele căreia se ascundea de atâta timp, la fel cum se întâmplă cu un container care se lovește de sol. Se simțea expus,

uluit, vulnerabil. Era pentru prima dată când băiatul aștepta de la el și altceva decât un ajutor bănesc și el nu era pregătit pentru asta. Mai auzea încă vocea fiului său.

– Dar de ce nu pot veni imediat, tăticule?

– Adam, nu eu hotărăsc asta ci mama ta.

– Și nu poți s-o întrebi tu dacă pot veni să locuiesc la Seattle împreună cu tine? O să rămân pe șalupă cu bunica în timpul cât ești pe mare, și în apartament cu tine când te întorci.

Rugămintea puștiului nu-l surprinsese. Era aceeași din scrisori.

– Bineînțeles că pot, fiule, dar nu vrei să-i dai o șansă și lui Greg? Mama ta spune că e un om bun. De ce nu încerci să te înțelegi cu el?

– Oh, tăticule, chiar nu înțelegi ce-ți spun? Tipul e un nătărău! N-o să-l pot suporta nici măcar o zi!

– Fă un efort, Adam. Tu mâine pleci în tabără și pe urmă avem două luni și jumătate în fața noastră ca să luăm o hotărâre. Sus inima, băiete! Situația nu e chiar atât de disperată.

– Dar tăticule...

– Ascultă, Adam, îmi pare rău, mi-ar plăcea să stau mai mult de vorbă cu tine, dar trebuie să mă duc să supervizez încărcătura cargoului.

– Dar o să-i telefonezi mamei în cursul zilei?

– Imediat ce voi putea. Până atunci, fii răbdător și încearcă să fii mai conciliant, de acord?

O dată cu un oftat se auzi și docilul *da, tăticule.*

Cu privirea pierdută spre orizont, Christopher fu cuprins de un frig care nu avea nimic de-a face cu vântul din larg. Bineînțeles că fiul lui nu era fericit, dar trebuia să învețe că în viață nu faci întotdeauna ce vrei. Trebuie să te adaptezi. Și timp de câteva săptămâni, Adam va fi obligat să facă asta.

Capitolul 3

Christopher traversă sala luminoasă și se așeză la o masă plasată în fața unui geam mare care dădea spre lacul Union. Fără să aibă întâlnire, el știa că Max Pierson trebuie să sosească. Cei doi ofițeri erau locotenenți de rangul I pe același cargou. În acest moment, Max își petrecea luna de concediu la Seattle, portul lor obișnuit de îmbarcare. El urma să ia locul lui Christopher în următoarea călătorie peste Pacific. La escală, cei doi bărbați aveau obiceiul să se întâlnească la *Cerc* pentru a lua cina împreună după ce terminau încărcarea vasului.

Încercând să se destindă, Christopher lăsă privirea să-i rătăcească pe lac unde vapoarele erau amarate de-a lungul coastei de nord, în apropierea canalului care lega lacul Union de lacul Washington. Îi plăcea acest spectacol. Nici o amintire din copilărie nu-i era mai scumpă decât serile petrecute pe puntea șalupei, privind cum luminile orașului se oglindeau în apele lacului și imaginându-și că e căpitanul unei baleniere care străbate Pacificul în căutarea uriașelor cetacee care furnizau uleiul pentru lămpi.

Dar timpurile se schimbaseră, balenele erau protejate. Erau o specie inofensivă. Marina Comercială la fel. În locul harponului, Christopher nu învârtea decât hârțoagele companiei.

Dar fiul lui la ce aventuri visa? Lui Christopher i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine, dar astăzi își dădea seama de prăpastia care îi despărțea. Adam îi semăna oare? Și în venele lui curge apă sărată? Sau moștenise de la Virginia dragostea pentru colinele verzi? Degeaba își scruta Christopher amintirile, nu descoperi nici o discuție ca între bărbați de când fiul său depășise vârsta la care puștii visează să devină pompieri sau astronauți.

– Salutare, bătrâne! Nu prea pari în formă. Probleme cu încărcătura?

Max Pierson se așezase pe bancheta din fața lui, privindu-l cu atenție.

– Nu, totul este în regulă, am terminat la ora șase.

– Atunci ce s-a întâmplat? Mama ta?

– În deplină formă.

Surâse, amintindu-și cu dragoste chipul însuflețit al lui Mary Lou. Sydney Mitchell credea cu tărie în puterile terapeutice ale cățelușei ei. Dorea din tot sufletul ca ea să aibă dreptate.

Conversația se opri când dădură comanda chelneriței, dar Max nu-și abandonă ideea.

– Sunt sigur că te tracasează ceva.

– Mă cunoști atât de bine?

– După atâția ani petrecuți în cabină cu mutra ta nesuferită, îți închipui că da!

Christopher îi mulțumi cu o strâmbătură de circumstanță. Erau prieteni de pe băncile școlii de marină comercială de la Kings Point. Apoi Max trădase marea pentru a se duce să lucreze în Hawaii împreună cu socrul lui. Dar peste trei ani, Christopher îl anunțase că se eliberează niște posturi pe Linia oceanică și prietenul lui revenise la prima dragoste. Avuseseră norocul să fie repartizați pe același cargou. Caractere diferite, dar formate la aceeași școală, se puteau înlocui cu ușurință unul pe celălalt.

Christopher își turnă în pahar din sticla de trei sferturi de vin pe care chelnerița, văzându-i atât de cufundați în discuție, o lăsase cu discreție pe masa lor și plecase.

– Vrei să-ți spun totul în două cuvinte? Virginia se recăsătorește. Adam vrea să vină să locuiască împreună cu mine. O vecină i-a dat un câine mamei mele și a trebuit să-i măresc salariul menajerei ca să nu ne părăsească.

– Asta-i tot? Bun venit la bord!

Max ridicase paharul pentru un toast ironic pe care Christopher nu-l aprecia deloc.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Eu am o soție care vrea să-și ia zborul spre Hawaii de câte ori plouă. Dinții fiului meu sunt îngrozitori, așa că va trebui să poarte aparat până la majorat, iar asigurarea noastră nu acoperă cheltuielile cu dentistul. S-a proiectat să se construiască un complex cu turnuri între noi și lac. Fără priveliște, casa noastră își va pierde jumătate din valoare. Va trebui să acceptăm pierderea și să începem să căutăm o altă locuință. Și am întârziat, fiindcă micuța noastră de doi ani a băgat peria de dinți în sifonul chiuvetei. Bătrâne, asta este viața!

– Ei bine, mie nu mi se pare deloc distractiv.

– Fiindcă ție ți-a fost întotdeauna ușor, replică Max fără să se lase demontat de reacția lui defensivă. L-ai avut pe Adam ca să vă jucați *de-a tăticul* doar când îți făceai timp pentru el...

– Ei, ești nedrept! Îl iau în toate vacanțele, când Virginia binevoiește să mi-l trimită.

– Dar ea e cea care își asumă îndatoririle zilnice și nu te-am auzit niciodată plângându-te de asta. Știu că ai fost distrus la moartea tatălui tău. Dar avea șaptezeci și opt de ani și s-a stins repede, așa cum ne-ar plăcea tuturor să ni se întâmple. Ai mai avut un șoc când a făcut mama ta congestie cerebrală, dar și-a revenit și ai găsit întotdeauna pe cineva care să se ocupe de ea. Așa că ai putut să pleci pe mare fără grijă, de fiecare dată.

– Ușor de spus.

Christopher trecuse prin toate aceste încercări fără să se lamenteze și fără să scrâșnească din dinți, așa cum obișnuia Max. Dar faptul că-și ascundea sentimentele nu însemna că durerea era mai puțin intensă.

– Așa că eu, continuă Max, de fiecare dată când mă îmbarc, am impresia că sunt un șobolan care părăsește nava care se scufundă. Este singurul lucru pe care-l detest în această meserie. Timp de treizeci și cinci de zile parcă merg pe o coardă de oțel, ca la circ. Când mă întorc la nava mea de pe uscat, notele telefonice depășesc totalul celorlalte facturi.

În ciuda iritării de care se lăsase cuprins, Christopher izbucni în râs. Atmosfera se destinse și Max profită de asta.

– Vezi, Chris, cu soție și copii există în pIrmanență probleme mari. Dar eu îi iubesc și ei au nevoie de mine. Pe tine nu te-am auzit niciodată plângându-te și mă bucur că ți-ai deschis inima și plângi o dată pe umărul meu. Ai devenit mai uman. Mai simpatic. Înțelege-mă bine, nu-ți iau în râs necazurile. Dar cred că ar trebui să cobori din nori, chiar dacă o să cazi în genunchi la fel ca toată lumea... Deci Virginia se recăsătorește. E o hotărâre neașteptată, nu-i așa?

– Habar n-am. N-am văzut-o din noiembrie. Atunci am trecut să-l iau pe Adam ca să schiem la Vail și n-am avut timp să vorbim.

Nici Adam nu-i spusese că mama lui se întâlnește cu cineva. Nu știa oare? Sau nu știa că tot ce avea legătură cu el îl interesa pe tatăl lui?

– Mai ai vreun sentiment față de ea?

– Nu cred. Dar întotdeauna am sperat, mai mult sau mai puțin, că o să reluăm viața noastră comună.

Max își întoarse privirea spre apele întunecate ale lacului.

– Dacă vrei să afli părerea mea, a trecut o groază de timp de când folosești legăturile tale ipotetice cu Virginia pentru a nu trăi cu adevărat.

– Ce prostie!

– Nu. Au trecut zece ani de când ți-a redat libertatea și tu nu te-ai folosit niciodată de ea. Dacă ai fi dorit cu adevărat să se întoarcă la tine, te-ai fi luptat s-o recâștigi.

Christopher se înfurie.

– N-am venit aici să-mi faci o ședință de psihanaliză.

– Dacă n-ar există un sâmbure de adevăr în ceea ce-ți spun, nu te-ai înfuria, spuse Max cu un surâs. Virginia ar fi trebuit să se recăsătorească de mult. Sper că a găsit bărbatul de care are nevoie.

– Așa credea ea.

– Ei bine, acum e rândul tău.

Christoper nu-i răspunse. De ce chipul îmbujorat al lui Sydney Mitchell îi apăru brusc în minte? Probabil că era încăpățânată ca un catâr, dar spontaneitatea ei îl fermecase. Dar ce naiba îl apucase să se gândească la această femeie când avea atâtea probleme pe cap? Râse un pic forțat.

– Mă vezi recăsătorit? Pentru Adam ar fi un șoc! Vrea să locuiască împreună cu mine ca să fugă de tatăl ui vitreg și la mine ar da peste o mamă vitregă.

– Oh, pentru moment are reacția exagerată a băieților de vârsta lui. Va sfârși prin a se obișnui să-și vadă mama recăsătorită.

– Asta i-am spus și eu azi-dimineață. Dar mă tem că n-a fost o încurajare pentru el.

– Poate că n-ar fi o idee rea să-l iei la tine pentru un timp. Asta i-ar da puțină libertate Virginiei și noului ei soț. Ai putea să-l înscrii la școala unde ai învățat și tu. Și când o să întâlnești femeia vieții tale, îi vei putea oferi un nou cămin.

– Oh, nu așa repede. N-am discutat încă problema asta cu Virginia și mă îndoiesc că-l va lăsa să plece.

– Cine știe? Ai putea să începi să-ți faci planuri pentru cazul când ar accepta.

Sfaturile lui Max păreau rezonabile. Totuși lucrurile nu erau chiar atât de simple. Christopher avea impresia că este preocupat doar de binele lui Adam, dar așa era oare? Fără să recunoască asta în fața prietenului său, calcula complicațiile care s-ar ivi o dată cu sosirea fiului său la Seattle. Îi trebuia un timp să se adapteze. Și în momentul de față, ideea asta îl speria. Nu avea deloc experiență în rolul de tată. Dacă un cățeluș ridica atâtea probleme, își imagina ce ar avea de tras cu un băiat de paisprezece ani.

În sfârșit, după cum spunea și Max, dacă fiul lui ar alege Seattle și Virginia s-ar lăsa convinsă, el trebuie să fie pregătit. În septembrie

l-ar putea înscrie ca intern pe Adam la colegiul Denton. Cât se va afla el pe mare, băiatul și-ar petrece weekendurile cu Mary Lou, lucru care putea fi benefic pentru amândoi.

Oricum, era exclus ca Adam să sosească înainte de luna iulie, așa cum fusese prevăzut. După tot tapajul pe care doamna Johnson îl făcuse pentru Amanda, n-ar accepta în mod sigur responsabilitatea unui copil. Va trebui să găsească o altă menajeră și pentru asta avea nevoie de timp.

*
* *

Dimineața, cu noaptea-n cap, cu cinci câini nerăbdători care trăgeau de cele cinci lese înfășurate în jurul mâinii ei, Sydney ieșea să facă o plimbare. O ceață ușoară plutea pe lac, dar cerul era degajat promițând o zi frumoasă de primăvară, la fel ca în ajun. Ceata pestriță a câinilor părea de o energie fără limite.

– Fred, nu mai trage! Fred!

Era deja prea târziu. Collie-ul se lansase pe chei în momentul în care ea abia păsise pe el. Cele cincizeci de kilograme ale ei se dezechilibrară și pierdură repede bătălia contra celor douăzeci și cinci de kilograme de mușchi dezlănțuiți. Fred se eliberă fără ca ea să-l poată reține cu lesa.

– Fred! strigă o voce autoritară urmată de un fluierat care făcu să vibreze aerul dimineții.

Îl zări pe Christopher Weaver sărind cu agilitate de pe puntea șalupei sale și prinzând din câțiva pași câinele care ridicase cu nonșalanță piciorul lângă un stâlp de telegraf. Asta mai lipsea, ca vecinul ei să fie martorul acestei scene! Ăsta era norocul ei! Compunându-și o atitudine cât mai degajată posibil, se prefăcu că nimic nu se petrecuse, deschise portiera break-ului vechi și-i obligă pe ceilalți câini să se instaleze în el. Apoi, înarmată cu cel mai frumos surâs al ei, luă lesa pe care i-o întindea Christopher.

– Bună! Și mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse el cu aceeași amabilitate.

După acest schimb de politeți, așteptă ca el să se întoarcă pe șalupa lui, dar Christopher rămase plantat în fața ei și o privi până când Sydney simți că se înroșește. De ce se înroșea atât de ușor în prezența lui?

– Duc câinii la plimbare. Îmi permiteți s-o iau și pe Amanda?

– Cinci sunt prea de ajuns pentru o femeie micuță ca dumneavoastră.

– Oh, dar nu sunt răi, sunt doar jucăuși. Dar dacă vă este teamă pentru Amanda, puteți veni s-o supravegheați, îi spuse ea cu o undă de sfidare în voce.

Sydney purta un tricou roz care-i scotea în evidență prospețimea tenului. Părul i se revărsa în bucle roșcate, lucioase până la jumătatea spatelui. Năsucul ei plin de pistrui era irezistibil. Nu avea în ea nimic sofisticat sau țipător. Ochii ei albaștri străluceau de candoare și bună dispoziție.

– Unde vă duceți?

Pusese întrebarea din simpla plăcere de a prelungi conversația lor. Nu avea timp s-o însoțească, fiindcă își planificase să schimbe două scânduri putrezite de la pasarelă și să se ducă la piața de flori pentru a înlocui buruienile care invadaseră locul.

– În vale, spre sud, există un lac mc și un câmp mare, plin de o iarbă grasă, unde câini se pot zbengui în voie.

În fața ochilor lui Christopher apăru imaginea unei Sydney Mitchell alergând, luându-se la întrecere cu câinii ei. De cât timp nu mai avusese o oră de adevărată destindere? Fu surprins să accepte invitația imediat, fără să stea deloc pe gânduri, și se duse s-o ia pe Amanda. Plantele mai puteau să aștepte, iar pasarela o va repara la întoarcere.

Sydney dădu drumul la motor ca să se încălzească. Christopher Weaver era în mod categoric plin de surprize. Lansându-i acea invitație în chip de provocare, nici nu-i trecuse prin minte că o va accepta. Când ieși, cu Amanda sub braț, Sydney nu-și putu ascunde

un surâs. Bărbatul voinic și blond și cățelul pufos și alb nu păreau să aibă nimic în comun. Lui i-ar fi trebuit un câine mare de rasă, ca și el, cu picioarele lungi și tot numai mușchi. Dar, frumos sau nu, nu avea nici o intenție să-și lege viața de un bărbat. Existența ei se scurgea într-o confortabilă rutină și, de mult timp, nu mai avea chef să-și pună în pericol echilibrul precar în speranța, minimă de altfel, de a-și întâlni perechea.

Christopher o puse pe Amanda în spate împreună cu ceilalți câini și veni să se așeze lângă ea. Trecuse o vreme de când nu mai fusese pasager într-o mașină condusă de o femeie. Epoca în care un bărbat propunea curtenitor să treacă el la volan era de mult apusă și Sydney Mitchell făcea parte în mod sigur din categoria femeilor moderne care nu i-ar fi apreciat deloc gestul. Câți ani putea să aibă? Vreo douăzeci și cinci? În ciuda tinereții ei, din întreaga ei ființă emana o aură de siguranță, de competență. Era evident că știa încotro se îndreaptă, atât pe drum cât și în viață.

În timp ce Christopher îi liniștea pe câinii surescitați cu amenințări glumețe, Sydney începu să-și regrete invitația impulsivă. În blugi și tricou negru, părea mai tânăr, mai accesibil decât în uniformă. Își pierduse autoritatea rece de care se lovise la prima lor întâlnire. Era un bărbat vibrant, plin de veselie. Și când se uita la el cu coada ochiului și-i zărea profilul bărbătesc, simțea niște furnicături prin tot corpul.

Când trecură de Boeing Field, soarele apăru brusc, răspândind cu lumina lui aurie ultimele valuri de ceață. Mulți oameni hotărâseră să profite de această zi de duminică. Circulația era deja aglomerată pe autostradă.

– Am făcut deja cunoștință cu Fred, dar pe ceilalți cum îi cheamă?

– Ginny, micuța care este o corcitură de cocker, Mike labradorul negru, Nancy e cea gri și Matt e terierul.

– Dar, Sydney... pot să-ți spun așa, da? Amesteci masculii cu femelele? Nu ți-e teamă că... În sfârșit, nu e sezonul?

Sydney continuă să fixeze drumul.

– Toți sunt operați. Le-am dat numele prietenilor mei din copilărie, schimbă ea cu dibăcie subiectul. Pentru următorii voi folosi numele paznicilor din port: Cunningham, Hamilton, Anderson. Mă întreb ce mutră ar face dacă ar afla asta.

– Probabil că ar da și ei numele tău unei păpuși Woodoo pe care ar străpunge-o cu acele.

Sydney începu să râdă.

– Oh, dar nu au atâta imaginație!

– Atunci vor pune un afiș prin care vor anunța că se interzice să se dea animalelor din oraș numele unor persoane oficiale.

– Iată ceva care li s-ar potrivi mai bine.

Ieșind de pe autostradă, ea o luă prin pădure pe un drum forestier, așa că mai bine de un kilometru fură zdravăn scuturați. Câinii lătrau, părând nerăbdători. Când opri lângă o poieniță, Christopher se grăbi să coboare ca să le dea drumul. Câinii săriră jos și începură să zburde prin iarba mare.

– Am uitat să-ți spun să-ți iei cizmele! exclamă Sydney apropiindu-se de el. Prin iarba asta o să-ți uzi blugii.

– Umezeala nu m-a deranjat niciodată.

Bineînțeles, doar era marinar... Oare urca în timp de furtună pe punte ca să se asigure că totul era în regulă? Sau acest gen de aventuri aparținea unei alte epoci? Mai trebuia încă să ai curaj ca să navighezi sau zilele petrecute pe mare erau la fel de confortabile ca acasă? Sprijinindu-se de farul din față, ea își scoase primul mocasin.

– Vrei să te ajut?

Și fără să mai aștepte răspunsul, îngenunche în fața ei. Cu o mână expertă, îi ridică puțin pantalonul pe pulpă și-i trase cizma pe picior. Atingera degetelor lui pe călcâiul gol era enervantă. Sydney trebui să facă un efort ca să rămână impasibilă în timp ce el repeta operația cu celălalt picior. Pe urmă, nu-l mai așteptă să se ridice și începu să fugă în direcția pe care o luaseră câinii.

Capitolul 4

Fugea ca o gazelă, picioarele abia îi atingeau pământul. Uimit și plin de admirație, Christopher o urmări din priviri. Dar performanța nu dură mult timp. Gazela se opri cu răsuflarea tăiată și începu să strige câinii.

Christopher o ajunse din urmă, cu un pas regulat dar rapid. Sydney remarcă imediat că nu-și pierduse suflul. Tipul era într-o perfectă formă fizică. Ghicind probabil o vitalitate care rivaliza cu a lui, Fred se repezi la el și începu să sară ca să-l lingă pe obraji. Christopher îl opri cu acea voce fermă și profundă, obișnuită să comande.

– Știi că saliva câinilor e mai curată decât a oamenilor? îi spuse Sydney zâmbind malițioasă.

– Mă îndoiesc!

– E dovedit științific.

– Tu și știința ta! Sunt sigur că te inspiri din afișele de la supermarket și din spoturile publicitare de la televizor. O să cred asta în ziua când îmi vei dovedi că sursele tale sunt mai serioase.

– Nu mai discut... fiindcă ai dreptate.

El zâmbi, dar nu mușcă din momeală. Era încântat să regăsească o urmă din temperamentul irascibil cu care făcuse cunoștință vineri seară, dar nu voia în nici un caz să relanseze discuția despre câini.

– Apropo, îți datorez scuze, schimbă el vorba.

– Pentru că te-ai îndoit de sursele mele științifice?

– Nu. Nu retractez însă ce am zis în această privință. Îți datorez scuze pentru acea seară. N-am fost deloc politicos. Mama m-a crescut mai bine decât am lăsat să se vadă atunci. Dar când, imediat ce am debarcat, am auzit-o pe doamna Johnson amenințându-mă că pleacă, mi-am uitat bunele maniere.

Sydney știa că un bărbat ca el făcea cu greu o asemenea mărturisire. Așa că stima ei pentru el crescu cu o treaptă.

– Îți accept scuzele dacă și tu mă ierți că ți-am trântit ușa în nas. Și eu am uitat de bunele maniere când am crezut că vrei să mă plătești ca s-o iau înapoi pe Amanda. Sau abia acum mă înșel, fiindcă acesta era serviciul pe care voiai să mi-l ceri?

– Bineînțeles că nu, răspunse el mirat. Dar nu-ți face griji, vederea portofelului meu a produs un efect contrar asupra doamnei Johnson.

În vocea lui se putea ghici dezamăgire dar și cinism. Sydney îi întoarse spatele și se îndreptă spre o bancă scăldată în soare, așezată pe marginea lacului. Fără uniformă uita prea repede care era meseria lui Christopher Weaver. Problemele ridicate de un cățeluș, un lucru atât de inutil, probabil că-l scoteau din sărite.

Sydney se lovea de acest gen de scepticism de fiecare dată când plasa un nou pensionar. Totuși, în multe cazuri, un animal nu era un lucru inutil într-o familie. Principiul *Câinelui Salvator* era bazat pe această convingere. Dar era inutil să încerce să-l convingă de asta pe bărbatul care se așezase lângă ea.

– N-ai avut niciodată un câine? îl întrebă ea pe neașteptate.

El o privi. Îi pusese întrebarea ca și cum trebuia să-l îmblânzească sau să-i stârnească mila. Fără voia lui, se justifică:

– Nu, dar nu mi-a lipsit. Am avut o copilărie fericită.

– Nu mă îndoiesc de asta. Mama ta este extraordinară și sunt sigură că și tatăl tău a fost la fel. Fiul și soțul ei sunt principalele subiecte de conversație.

Și nepotul ei Adam, de asemenea. Dar, deși știa că Christopher ar fi fost fericit să afle asta, o anume intuiție o împiedică să-i vorbească despre fiul lui în acel moment.

– Cam plictisitor, nu-i așa? spuse el strâmbându-se ușor.

– Deloc. Se pare că tatăl tău a fost un bărbat interesant.

– Și eu?

– Hmm... Mama ta nu mai contenește cu laudele.

– Un răspuns prudent, spuse el cu o gravitate ironică.

– Încerc.

Dar era mai greu decât ar fi putut crede. Ofițerul era atât de atrăgător încât ar fi putut figura pe un afiș de publicitate pentru recrutarea în marina comercială. Cel mai înțelept din partea ei era să îndrepte conversația asupra lui înainte ca el să înceapă să-i pună întrebări prea personale despre viața ei.

– Mama ta vorbește mai ales despre perioada copilăriei tale. Despre vasul pe care l-ai construit împreună cu tatăl tău. Căpitanului Weaver se pare că-i plăcea să iasă ceva din propriile lui mâini.

– Da.

– Știa să și vopsească?

Christopher ridică dintr-o sprânceană. Întrebarea nu era nevinovată și înțelese imediat aluzia.

– Ești cumva pe cale de a-mi reproșa starea deplorabilă a șalupei noastre?

Exact așa și era, dar formulat de el, își dădu seama că se băgase în ceea ce nu o privea. Își alese cuvintele cu cât mai mult tact.

– E păcat să lași un vas atât de frumos să se degradeze.

Dacă l-ar fi privit, ar fi remarcat emoția vie care-i răvășise chipul.

– Îmi pare rău, te rog să mă crezi, dar n-am nici o vină pentru asta. Cel puțin nu în felul pe care-l insinuezi. Tatăl meu l-a vopsit ultima oară și mama mea refuză să-mi permită să mă ating de el. De când e țintuită în acel fotoliu, cred că nu-și dă seama de gradul lui de deteriorare. O să fiu obligat să iau niște măsuri, fie că vrea fie că nu, dar până în prezent am ezitat s-o supăr.

Sydney se simți emoționată fiindcă el părea sincer supărat. Ca fiu unic purta singur întreaga responsabilitate. Chiar pentru umerii lui largi, povara nu era ușoară. Sydney știa cât e de dificil să ai de-a face cu persoanele în vârstă, care se dovedeau extrem de sensibile și se simțeau imediat jignite.

– Vrei să strecor două cuvinte, așa ca din întâmplare, în cursul unei conversații?

El o învălui într-un surâs plin de recunoștință.

– Accept orice ajutor pe care mi l-ai putea da. Poate că te va asculta. Pari să ai o influență bună asupra ei. Sper însă că mă înțelegi și pe mine. Nu-mi place s-o las pe mama mea pe șalupa asta veche, aș dori să vină să se instaleze la mine, în apartament, dar n-am reușit niciodată s-o conving să facă asta. Zice că pentru puținul timp care i-a mai rămas de trăit nu merită să se mai mute.

– Dar doctorii ce spun? Nu are nici o șansă să se mai poată folosi de picioare?

El ridică din umeri, dar nu era un gest care putea fi interpretat ca indiferent.

– După părerea lor, cu niște exerciții intensive de recuperare, ar fi putut merge din nou. Dar ea a refuzat.

– Și tu n-ai...

– Insistat? termină el în locul ei. Nu. Mama mea a fost întotdeauna o femeie puternică. N-am văzut-o niciodată bolnavă și nici n-am auzit-o niciodată plângându-se. Sunt convins că își cunoaște corpul mai bine ca oricine. Și dacă s-ar fi simțit capabilă de asta, ar

fi făcut totul ca să se țină pe picioare. Nu vreau s-o oblig să facă ceva peste puterile ei. Vreau în primul rând să se simtă bine, să aibă pe cât posibil confort și pe cineva care să se ocupe de ea.

– Oamenii puternici sunt cel mai adesea cei care renunță cel mai ușor în fața unei lovituri dure a vieții. Ei nu acceptă compromisul. Dacă nu ies din spital într-o stare de perfectă sănătate, nu mai au chef de viață. Poate că Amanda îi va reda dorința de a se lupta din nou.

El privi spre cățelușa care alerga spre ei și se simți brusc cuprins de o emoție neobișnuită. Se ridică imediat.

– Hai să ne folosim de picioarele noastre cât mai funcționează încă.

Merseră în tăcere pe malul lacului, lăsând câinii să se zbenguie mai mult de o jumătate de oră, apoi, băgând două degete în gură, Sydney scoase o fluierătură la fel de stridentă ca a lui Christopher.

– Oh, dar nu e de joacă cu tine, observă el râzând.

Și atmosfera se destinse. Câinii își reluară locurile în break și, pe drumul de întoarcere, conversația reveni la subiecte banale. Christopher îi vorbi despre planurile lui pentru ziua respectivă și Sydney vru să-i dea o mână de ajutor ca să câștige puțin timp.

– Acum că i-am distrat puțin, aș putea face un ocol pe la piața de flori. Asta te-ar scuti de un drum.

– Accept. Cu condiția ca și tu să accepți invitația mea la cină. O să-i dau liber doamnei Johnson diseară și o să facem un grătar cu cărbuni pe punte. Ce părere ai?

Ezitarea ei fu imperceptibilă. Dar la urma urmei, asta îi va face plăcere doamnei Weaver.

– Da, e o idee bună.

– Atunci, s-a făcut! Acum trebuie să mă ajuți să aleg plantele. După atâția ani petrecuți pe mare, nu mai sunt sigur că pot deosebi un rododendron de o ferigă.

Pufniră amândoi în râs ca doi puști.

*
* *

Când mama lui și Amanda se duseră la culcare, Christopher deschise cea de a doua sticlă de vin. Umplu două pahare și-și apropie șezlongul de al lui Sydney. Ea își promisese solemn că va pleca imediat ce doamna Weaver se va duce la culcare, dar o plăcută lenevie o cuprinsese încetul cu încetul și nu avea nici un chef să se miște. Toată seara Christopher o copleșise cu atențiile pe care i le acordă un bărbat unei femei de care e cu adevărat interesat. Făcuse totul ca ea să se simtă bine. De mult timp Sydney nu se mai simțise atât de destinsă într-o companie atât de plăcută. Christopher fu cel care rupse tăcerea care se instalase între ei.

– Și dacă ai folosi și stelele?

– În ce scop? îl întrebă ea cu privirea pierdută în imensitatea înstelată a nopții.

– Ca să dai nume câinilor tăi.

– Oh, dar nu există atâția câini pe lume.

– E adevărat. Există miliarde și miliarde de constelații, deși noi nu vedem decât o mică parte cu ochiul liber. Dar numele lor sunt atât de frumoase. Casiopeea, Perseu, Andromeda. Fără a uita de Sirius, constelația câinelui.

– Nu e deloc o idee rea. Numai că în mai puțin de o zi ei ar fi rebotezați Cassy, Persy, Andry...

Christopher începu să râdă și o luă de mână.

– Ai dreptate. Hai să uităm puțin de câini. Ai un avans considerabil față de mine. Sunt sigur că mama mea ți-a spus și la ce vârstă am făcut primul pas. Dar eu nu știu nimic despre tine, în afara faptului că ai făcut ca această escală să fie de neuitat pentru mine. Cum ai ajuns să locuiești pe un vas, Sydney?

Ea se întrebă dacă ar trebui să-și retragă mâna. Dar nu era decât un gest amical, căruia nu trebuia să-i acorde prea multă importanță.

– L-am cumpărat de la doctorul Blake, veterinarul pentru care lucrez. Mi l-a cedat pe un preț derizoriu când s-a căsătorit acum doi ani și și-a construit o vilă pe coline. Până luna trecută, aruncasem ancora pe canal, între lacul Washington și lacul Union.

– Și înainte de asta, unde ai fost?

– Departe de apă. Pe pământ tare, în Idaho.

– Familia ta a rămas acolo?

– Hmm... da, în fine, nu, îngăimă ea.

De ce pomenise de Idaho? Despre prezent putea vorbi, dar trecutul prefera să-l uite.

– Adevărații mei părinți sunt morți.

Își retrase brusc mâna și se ridică.

– Nu vreau să te mai reții fiindcă vaporul tău pleacă la ora șapte. Îți mulțumesc pentru cină. Friptura a fost grozavă.

Christopher se ridică la rândul lui.

– Eu sunt cel care trebuie să-ți mulțumesc... că ești atât de drăguță cu mama mea. N-am mai auzit-o râzând de la moartea tatălui meu. Sunt fericit că ai venit să te instalezi aici.

Îi cuprinse cu blândețe brațul și chipul i se lumină.

– Și îți mulțumesc pentru această zi minunată și această seară fantastică, încheie el zâmbindu-i.

Vrăjită de acest surâs, de parfumul lui subtil și atât de apropiat, Sydney fu gata să uite cine era ea și unde se afla. Viitorul sumbru și solitar care o aștepta dispăru pentru o clipă. Dar când Christopher se aplecă s-o sărute, bunul simț îi reveni pe dată și se degajă prompt. Christopher făcea parte dintre riscurile pe care nu și le putea permite.

– Sunt mulțumită că ai păstrat-o pe Amanda. O să fac tot posibilul să-i ușurez sarcina doamnei Johnson.

Ce fusese frumos trecuse. Mâine Christopher va pleca din nou pe mare. Și când se va întoarce, va avea ea grijă să păstreze distanțele.

– Noapte bună, șopti ea fără să-și ridice ochii.

– Noapte bună, Sydney.

Tânăra îi simți mirarea, dar el nu făcu totuși nimic ca s-o rețină. Lacrimile îi începețoșau privirea când traversă cheiul pentru a ajunge la câinii ei, la vasul ei, la singura viață care îi era permisă.

*
* *

După această seară și după tot ceea ce-i povestise doamna Weaver în cursul lungilor conversații între patru ochi, ferite de urechile iscoditoare ale doamnei Johnson, Sydney își putuse forma o părere despre Christopher. Era un bărbat rezervat, dotat cu o vie inteligență, cu simțul umorului, căruia nu-i lipsea încrederea în sine dar nici înfumurat nu era. Nu reușea să întrezărească în el legendarul marinar, care avea câte o femeie în fiecare port. Da, era seducător dar nu părea afemeiat. Îl simțea capabil de sentimente profunde și legături sincere. Rezerva lui ascundea o sensibilitate pe care prefera s-o păstreze secretă pentru un oarecare motiv personal.

Capitolul 5

Sydney îl văzuse pe Christopher înainte ca el s-o zărească. Primul impuls fusese să-i întoarcă spatele și să dispară pe una din străduțele pustii pe care hoinărise timp de două ore încercând să-și regăsească liniștea sufletească.

Seara petrecută cu el sub cerul înstelat fusese o greșeală. Plimbarea cu câinii, piața de flori, acestea fuseseră la lumina zilei. Emoțiile se puteau controla mai ușor. Știind că se aventurează în ape periculoase, rămăsese în gardă, consternată de precaritatea echilibrului. Dar să accepte invitația de seara, să traverseze cheiul pentru a petrece cu el, la el, o noapte romantică de primăvară, trezise în sufletul ei prea multe regrete ascunse cu grijă de mult timp.

Îl dorea pe Christopher și voia să fie dorită la rândul ei de acest bărbat. Când o văzu, chipul lui se lumină. Și admirația care se întipări pe trăsăturile lui aproape că o sperie. Ce va rămâne din interesul pe care i-l purta Christopher dacă va afla adevărul despre ea?

Când ajunse lângă ea, expresia lui se schimbă.

– Sydney, s-a întâmplat ceva?

– N-am prea putut să dorm.

– Pentru o clipă am crezut că ai ieșit să-ți iei rămas bun de la mine, o tachină el.

Ea îi zâmbi, intrând în joc.

– Dacă îți face plăcere să crezi asta, atunci fă-o!

Christopher o luă în brațe. Sydney se lăsă în voia lui și-i auzi vocea lângă urechea ei.

– A trecut ceva vreme de când o femeie nu și-a mai părăsit patul cald ca să mă vadă plecând.

Sydney nu putea vedea tristețea de pe chipul lui. Cedă tentației de a uita totul în brațele lui. La urma urmei, trecutul era trecut, iar viitorul mai putea să aștepte. Acum doar clipa prezentă conta! Își dorea s-o sărute, să lase balsamul dorinței să-i umple golul sufletului.

Sydney avea buzele proaspete, umede, dornice. Christopher începea să se simtă amețit de parfumul ei, când tânăra încercă să se retragă. Simțindu-i reticența, el îi căută privirea.

– Ce s-a întâmplat, Sydney?

– Mi-e teamă, șopti ea.

Christopher se încruntă.

– Teamă? De mine?

– Nu. Nu de tine.

Îi era frică de ea însăși. Nu-i putea explica emoțiile contradictorii care făceau ca această întâlnire să fie atât de importantă pentru ea. Dar în același timp, îi era teamă să piardă aceste clipe atât de prețioase și, din instinct, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, oferindu-și din nou buzele.

Gestul ei îl tulbură nespus. Nu crezuse că acea sărutare ușoară, la fel ca și gluma lor, se va transforma într-o îmbrățișare pătimașă. Și brusc se trezi în postura marinarului gata de îmbarcare, care lasă în urma lui femeia pe care începuse s-o iubească.

Strâns îmbrățișați, se pierdură în visul lor. Când se îndepărtară unul de altul, răsuflând cu greutate, Christopher avu un surâs care spunea mai mult decât cuvintele. Sydney îl văzu aplecându-se încă o dată pentru a-i atinge buzele cu o sărutare ușoară.

– Pe curând, șopti el.

*
* *

Rulând pe străzile orașului care începea să se trezească, Christopher încerca să se concentreze asupra conversației pe care urma s-o aibă cu Virginia, dar nu reușea. Parfumul proaspăt al lui Sydney îi impregna veșmintele și-i venea greu să se gândească la altceva. Simțise că era neliniștită, că nu era în apele ei. Ce o putuse tulbura atât de mult încât s-o facă să se plimbe fără rost pe străzi la o asemenea oră? Ce păcat că nu avusese timp să stea de vorbă cu ea...

Un zâmbet ironic îi apăru pe buze. Lipsa de timp fusese problema crucială a acestui weekend. Nu reușise să rezolve nimic, ci doar să ia niște măsuri de urgență care lăsau problemele în suspensie. Începând cu doamna Johnson și cățelușa. Apoi Adam. Și acum Sydney Mitchell se adăugase pe lista lui.

Își consultă ceasul și apăsă pe pedala de accelerație. Dacă se grăbea putea s-o prindă pe Virginia înainte de plecare. Își lăsă mașina în parcarea șantierului naval și urcă direct în biroul lui, răspunzând scurt celor care-l salutau în trecere.

Vocea adormită a lui Adam îi răspunse la telefon.

– Credeam că n-o să suni și eram pe punctul să te șterg de pe lista mea.

– Adam, îmi pare rău că n-am putut vorbi mai mult cu tine sâmbătă. Am încercat să vă telefonez ieri, dar...

– Am vrut s-o leg pe mama de telefon, dar nu, a trebuit să se ducă să viziteze casa cu fraierul ei! Nu vreau să locuiesc în chichinețele alea, dar puțin le pasă de părerea mea.

– Iartă-mă, fiule, aș vrea să stăm mai mult de vorbă dar nu prea am timp.

Își ridică apoi ochii spre tavan. Iar începuse. Ce naiba, chiar nu putea face nimic? Era adevărat însă că nu avea deloc timp!

– O să-ți scriu o scrisoare lungă de pe vas. Și tu o să-mi răspunzi.

– Grozav, bombăni puștiul. O să citești scrisoarea abia la întoarcere.

– Dacă se întâmplă ceva important, poți să-mi transmiți prin cablu. Știi asta, Adam.

Adam fusese întotdeauna un copil docil, dar de data asta se părea că vorbele liniștitoare nu erau de ajuns. Schimbarea era atât de brutală și evidentă încât Christopher se întrebă dacă noul mariaj al Virginiei era singura cauză.

– Mama ta mai e acolo?

– Da, o clipă... Mămico, e tata!

Auzi strigătul fiului său și după câteva clipe Virginia lua receptorul.

– Chris?

– Ce mai faci? Felicitările mele, am fost bucuros să aud noutatea.

– Mulțumesc. Este important pentru mine că privești astfel lucrurile. Dar știu că nu ăsta e motivul telefonului tău. Adam mi-a spus că ți-a cerut să se mute la tine.

– Da. El...

– Nici nu se pune problema, îl întrerupse ea pe un ton tăios. Am studiat problema sub toate aspectele. Greg are nevoie de timp pentru a înțelege reacția inadmisibilă a puștiului. Trebuie să încercăm să locuim împreună.Vom sfârși prin a forma o familie unită, te asigur.

Christopher nu puse în discuție logica spuselor ei, care nu era în fond decât o lovitură sub centură. Lipsa lui de timp, care-l împiedica să *formeze o familie unită,* fusese motivul divorțului lor.

– Adam nu pare să-l iubească prea mult... spuse el totuși pe un ton conciliant.

– Nu e vina lui Greg! N-ai nici cea mai mică idee despre ceea ce ne face fiul tău! Greg i-ar da și luna de pe cer pentru a-i face pe plac. Ieri, Adam nici măcar n-a binevoit să coboare din mașină ca să viziteze o vilă splendidă cu piscină!

– Și dacă ai accepta să mi-l încredințezi mie timp de un an? Mi-ar plăcea să fac încercarea, Virginia.

– Oh, aș scăpa cu plăcere de el imediat, crede-mă. Dar nu i-aș face un serviciu. Acum reacționează ca un copil răsfățat și trebuie să învețe că în viață nu se întâmplă numai cum vrea el.

– Asta i-am spus și eu.

Tonul se îmblânzi la celălalt capăt al firului.

– Îți mulțumesc că mă susții, Chris. Știu că pot să contez pe tine.

Christopher ezită. Urma să se aventureze pe un teren periculos. Dar era tatăl lui Adam și trebuia să afle asta.

– Spune-mi...Greg nu a făcut nimic care ar fi putut să-l îndârjească... în sfârșit, cum să zic... să-i trezească dorința de a i se opune? Vreau să zic... n-a fost brutal, cu vorba sau... cu fapta? reuși el să-și ducă ideea până la capăt cu destulă dificultate.

– Bineînțeles că nu! exclamă ea indignată. Dacă nu cumva, în ochii tăi a exercita o autoritate bărbătească asupra unui băiat răzgâiat, care se crede *Domnul Știe Tot,* se numește un tratament aspru. E vorba, de altfel, despre o autoritate care îi lipsește de mult, dacă înțelegi ce-ți spun.

Tonul ei redevenise incisiv. Christopher se strâmbă, dar insistă fiindcă miza era prea importantă pentru el.

– Mi se pare atât de schimbat. N-o să reușești să mă convingi că mariajul tău nu are nici o legătură cu asta. Nu l-am auzit niciodată pe Adam vorbind cu atâta lipsă de respect.

– Adolescența e de vină! explodă ea. Ei i se datorează schimbarea. Toată lumea cunoaște transformările care survin în momentul pubertății. E de ajuns să-l ții în frâu și să aștepți să treacă furtuna... Ascultă, adăugă ea pe un ton mai scăzut, Greg nu a ridicat niciodată la el nici mâna nici tonul. Este un bărbat răbdător, amabil, prevenitor. Dar cu Adam nu va abandona partida. Nu e momentul să cedăm în fața capriciilor lui. Adam va rămâne cu noi și se va obișnui în cele din urmă.

Tonul ei era irevocabil. Continuarea conversației n-ar fi dus la nimic bun. Christopher nu putea decât să se încreadă în ea, sperând că știe ce face.

– Transmite-i lui Greg felicitările mele. Știi că doresc tot ce e mai bun pentru Adam și pentru tine. Vrei să mi-l dai din nou la telefon? Aș putea să exercit și eu puțină... cum i-ai zis... autoritate masculină, o ironiză el.

– Îl chem. La revedere, Chris.

Într-o clipă, băiatul luă receptorul surescitat și începu să turuie:

– Ei, ai vorbit cu ea! A acceptat? Ce ți-a zis?

– Am discutat și ea mi-a spus că nu faci deloc eforturi ca să formați o... familie unită.

– Parcă îl aud pe Greg, rosti el cu o voce dezgustată.

– Ascultă. Ideea unei familii unite nu e chiar atât de rea, după cum ai tu impresia. Fă și tu un minimum de concesii, fiindcă sunt convins că Greg e plin de bune intenții. Hai, puțin curaj, încearcă...

– Dar am deja un tată! Un tată al meu, nu-i așa? De ce mă împiedică să locuiesc cu el?

– Adam, știi că te iubesc și mi-ar plăcea să te am lângă mine la Seattle. Dar mama ta e cea care hotărăște și eu nu pot să fac nimic. Înțelegi, nu-i așa?

– Sunt obligat să fac asta, bombăni băiatul posomorât.

– O să-ți scriu, îți promit.

– Și eu, tăticule. Călătorie bună.

Tonul fiului său nu făcuse să-i dispară grijile când se îndreptă spre sala de conferințe pentru un ultim briefing.

*
* *

– M-am îndrăgostit! o anunță Irma imediat ce Sydney îi deschise ușa. Bassetul visurilor mele. O cheamă Bertha. Stăpânii ei au plecat definitiv în Australia și, pentru a evita carantina de șase luni, au dat-o vecinilor lor. A făcut numai năzbâtii! Și-a rupt lesa, a stricat peluza, râcâie cu ghearele la rădăcina arbuștilor și fuge la cea mai mică nebăgare de seamă... Un adevărat drăcușor.

Cu figura încântată pe care o avea, Irma părea că vorbește despre un copil minune. Sydney începu să râdă.

– Și unde ai găsit-o?

– La adăpostul de câini. Vecinii în chestiune s-au debarasat de ea sperând că o va lua altcineva. Numai că, după cum prea bine știi, animalele sunt interzise în imobilul meu. Așa că vreau să-ți cer să-mi faci un serviciu. Ai putea s-o ții la tine până găsesc o soluție?

– Bineînțeles.

Răspunsul țâșnise spontan de pe buzele ei. Fără Irma, care venea să plimbe câinii în fiecare zi la prânz și avea sarcina să verifice dacă nu fuseseră dresați pentru atac, asociația *Câinele Salvator* n-ar fi putut exista. Sydney se apropie de cuști, liniștind animalele care se impacientaseră.

– Dar va trebui să te grăbești să plasezi unul din pensionarii mei, adăugă ea.

– Sunt deja plasați toți, chiar avem o solicitare în plus. Mi-am petrecut după-amiaza la Ranch Jackson. Administrația a fost de acord. Fiecare bungalou va putea avea câinele lui.

– Da? E fantastic!

Sydney deschise ușa frigiderului. Un client de la clinica veterinară îi oferise o sticlă de șampanie drept mulțumire pentru devotamentul cu care îi îngrijise pisicuța siameză lovită de mașină. O scoase cu un aer triumfător.

– Și biscuiți pentru toată lumea!

După ce toți câinii își înghițiră dulciurile, cele două femei se instalară în fața mesei de la bucătărie. Șampania fu turnată în cele mai frumoase cupe de care dispunea Sydney.

– Puștii sunt nebuni de bucurie, îi spuse Irma încântată. Directorul își va încredința propria cățeluș, pe Maggie, celui de al șaselea bungalou până când mai găsim unul. Trecând pe la adăpostul de animale ca să văd dacă nu mai descopăr un câine pentru ei, am dat peste Bertha. Știu că abia te-ai întors de la serviciu, dar muream de nerăbdare să-ți dau vestea...

Sydney se ridică. Entuziasmul acestei femei îi dădea de fiecare dată curaj să meargă mai departe.

– Acordă-mi câteva clipe să mă schimb și ieșim să-i plimbăm pe năzdrăvanii ăștia.

– Mi-am adus trusa ca să-i supun unor probe. N-au aerul unor câini de atac dar nu se știe niciodată.

Toți câinii, chiar și cei mici, erau testați de Irma înainte de a fi plasați. Fosta dresoare de la poliție verifica astfel dacă nu aveau tendințe agresive, rezultat al unui dresaj special, sau înscrise în codul lor genetic. Doar animalele cu o fire blândă intrau în programul de plasare al asociației lor.

– Și Fred are nevoie de câteva lecții, ca să se facă mai ascultător! îi strigă Sydney peste umăr intrând în camera ei.

Își scoase taiorul și făcu un duș rapid. Sosirea Irmei fusese providențială. Avusese atât de mult de lucru la clinică în ultimele zile încât, întorcându-se acasă frântă de oboseală, nu mai avusese timp să se gândească la Christopher. Dar în seara asta, după mai multe nopți de veghe petrecute lângă doi câini atinși de virusul

Parvo, doctorul Blake o trimisese mai devreme acasă. Și când parcase mașina în fața vasului ei pentru prima oară la lumina zilei în această săptămână, crezuse că retrăiește clipa lor de despărțire, că-i mai simte încă sărutul. Senzația fusese... stresantă.

Nu mai trebuia să se gândească la marinarul ăsta. Nu putea fi cu adevărat interesat de ea, ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. De când îl întâlnise pe Christopher Weaver, începuse să aibă tendința să-și clădească, pentru prima oară în viața ei, castele în Spania. Dar nu trebuia să uite că el se îmbarcase, că se afla acum departe și că ea nu ocupa un loc în gândurile lui.

Când ieși, îmbrăcată în blugi și tricou, Irma băgase deja câinii în break și tocmai își aranja trusa pentru exercițiile de dresaj.

– Mergem în vale?

Sydney ezită. Nu avea chef să meargă pe malul lacului, unde petrecuse acea dimineață atât de plăcută în compania lui Christopher.

– Oh, nu are rost să mergem atât de departe. Ne vom simți la fel de bine și în Gasworks Park.

Era amplasamentul unei foste uzine dezafectate, un labirint de ziduri joase și țevi pe care municipalitatea renunțase să le distrugă, preferând să le vopsească în culori vii, reușind să obțină un efect neașteptat. Spațiile libere fuseseră plantate cu arbori și gazon, fiind deschise publicului. O colină se ridica în spatele clădirii principale, destul de mare pentru ca protejații ei să se poată zbengui în libertate. Ceea ce erau de altfel foarte nerăbdători să și facă. Zărea prin oglinda retrovizoare că nu mai aveau astâmpăr, iar cozile lor se agitau în toate direcțiile.

– Se înțeleg de minune, remarcă ea înduioșată. Se vor simți bine acolo cu băieții.

– Da. Și nu numai acolo. O să mai facem și pe alții fericiți. Acum că s-a dat aprobarea pentru Ranch Jackson, toate instituțiile de acest gen din regiune vor dori să încredințeze un animal tinerilor pentru a-i ajuta la recuperarea și reeducarea lor.

– Cred că au destule probleme cu acești tineri.

– Așa e! exclamă Irma. Dar e mai bine să previi decât să vindeci, continuă ea cu vehemență. Dacă bieții copii s-ar fi simțit răspunzători pentru un câine care îi iubește, poate că n-ar fi devenit niciodată delincvenți.

– Ai dovezi care să-ți susțină această teorie?

Sydney surâse gândindu-se la scepticismul lui Christopher în privința binefacerilor aduse de *Câinele Salvator.*

– Nu încă, dar după această experiență, dacă directorii constată o ameliorare în comportamentul adolescenților, vor redacta un studiu în acest sens.

– În așteptarea acelei frumoase zile, trebuie ca Fred să învețe să se țină „la picior". Duminica trecută mi-a smuls lesa din mâini și era cât pe-aci să mă trântească.

– Mă ocup imediat de asta și o să trec și mâine să mai lucrez cu el. Nu-mi fac însă probleme, fiindcă atunci când va putea să alerge prin parc toată ziua, îi va face plăcere să vină când este chemat.

– Când trebuie să-i ducem la ranch?

– În weekendul ăsta. Sper ca până atunci să mai găsim unul pentru cel de al șaselea bungalou.

– Și Bertha?

– Nici gând! Ea e pentru mine!

Sydney izbucni în râs.

– Nu asta voiam să zic! Când o iei de la adăpostul pentru animale?

– Mâine dimineață. Chiar la prima oră, te asigur. Și-ți mulțumesc din suflet că o vei găzdui o vreme... Dacă am merge ceva mai sus pe colină? Mi se pare că e mai puțină lume acolo.

Sosiseră deja la Gasworks Park. Sydney înconjură țevile multicolore și opri break-ul printre arbori. Întotdeauna urmărea cu admirație, dar și cu o oarecare îngrijorare munca Irmei. În echipamentul ei greoi de culoare kaki, bătrâna doamnă urca panta cu pasul ei ferm și cadențat. Ajunsă în vârf, întindea bastonul și chema câinele ales. Până în prezent, nici unul nu răspunsese la ordinele ei

de atac, dar ce s-ar întâmpla dacă vreunul dintre ei ar trânti-o la pământ? Va putea ea să se apere? Părea atât de sigură pe ea... Trebuia să aibă încredere în anii ei de experiență în poliție.

Cu mâna la ochi pentru a se proteja de soarele încă puternic, Sydney urmărea din priviri labradorul voinic care urca panta, țopăind vesel. Se părea că Mike habar nu avea ce voia Irma de la el. Dar ajuns în fața ei, sări pe neașteptate și o răsturnă, continuând să dea din coadă.

Cu sufletul la gură, Sydney începu să urce în fugă panta. Irma era tot culcată pe jos, Mike își proptise labele din față pe pieptul ei și-și apropiase botul de fața ei. S-ar fi zis că voia s-o sfâșie. Brațul care ținea bastonul se agita, inutil însă. Dar când Sydney ajunse în vârf, Irma stătea așezată în fund, cuprinsă de un râs nebun, încercând să-l împingă pe Mike.

– A crezut că vreau să ne jucăm cu bastonul... eu să i-l arunc și el să-l caute și să mi-l aducă. Cum nu-l aruncam a sărit pe mine ca să mi-l ia. Nu mă așteptasem la asta! Apoi a început să-mi lingă fața, și iar să mă lingă, și iar... O adevărată baie de salivă!

– Am crezut că te omoară, șopti Sydney mai mult moartă decât vie, dându-l la o parte cu o mână fermă pe uriașul negru.

Neputându-se opri din râs, Irma își șterse obrajii cu manșeta.

– Nu prezintă nici un risc! Câinele ăsta nu are nici o urmă de agresivitate în el. Du-l jos și trimite-mi-l pe Fred.

După spaima pe care o trăsese cu Mike, exercițiile cu Fred fură o adevărată plăcere. În ciuda lătrăturilor și salturilor formidabile, care-l făceau să semene cu un câine acrobat, nu se gândea decât la joacă.

– Nici cu Fred nu există nici un pericol. În afară de joacă nu are nimic în capul ăsta! exclamă încântată Irma.

– Întotdeauna mi-e puțin teamă când te supui probelor ăstora.

– Nu-ți face griji pentru mine, știu încă ce fac.

Tonul era arțăgos, dar în fond bătrâna Irma era bucuroasă că cineva își mai făcea griji pentru ea.

După exerciții, lăsară câinii să se zbenguiască în voie și se întoarseră în pas de plimbare în parc.

– L-ai mai văzut pe fiul doamnei Weaver?

– A plecat pe mare, răspunse evaziv Sydney.

– Ar trebui să te duci s-o vezi pe mama lui când te întorci acasă. Îi simte în mod sigur lipsa marinarului ei. Aș veni și eu cu tine, dar trebuie să caut o locuință și să încep să împachetez.

*
* *

Cu o sticlă de șampanie în mână, Sydney își făcu apariția la Mary Lou Weaver pentru a sărbători împreună vestea bună a plasării câinilor la ranch. După ce toastară pentru noile orizonturi care se deschideau în fața *Câinelui Salvator,* bătrâna doamnă reveni repede la subiectul ei favorit de conversație.

– Sunt fericită că te înțelegi atât de bine cu fiul meu. Are mare nevoie de prieteni în acest moment. Tocmai am primit o scrisoare de la el. Simt nevoia să-mi deschid inima în fața cuiva. Sper să nu te plictisesc prea mult.

Sydney o liniști cu un surâs prudent. Era împărțită între dorința de a afla totul în privința lui Christopher și impresia neplăcută că-și bagă nasul în viața lui fără ca el să știe. Mary Lou scoase un plic din buzunarul capotului și desfăcu cu grijă foaia acoperită cu un scris bărbătesc.

– Fosta mea noră se va recăsători. Se pare că Adam vrea să vină să locuiască împreună cu tatăl lui, dar mama lui nu este de acord. Simt că Christopher nu vrea să mă neliniștească, dar eu știu să citesc printre rânduri. E foarte supărat din cauza acestei situații, ca și mine de altfel. Îl iubesc pe Adam și aș fi fost fericită să-l văd locuind din nou aici... Oh, dar punctul de vedere al Virginiei este de înțeles. Ea consideră că eu nu sunt în stare să am grijă de nepo-

tul meu în timpul lungilor absențe ale tatălui său. Un adolescent are nevoie de cineva energic și iute de picior pentru a-l supraveghea și pune la punct când este cazul.

Pierdută în gândurile ei, bunica își întoarse privirea dezamăgită spre fereastră. Sydney căuta cuvintele potrivite care ar fi putut să-i mai aline durerea. Nu-și imaginase că Christopher are atâtea griji pe cap. Nu era deci de mirare că se enervase când mai apăruseră și problemele legate de Amanda. Fosta lui soție avea probabil dreptate, el nu-și putea asuma în totalitate responsabilitățile unui tată.

– Nu vreau să fiu dură, spuse Mary Lou oftând, dar regret că fiul meu a întâlnit-o pe Virginia. Charles a prevăzut că această căsătorie este sortită eșecului. Dar n-am încercat să-i facem să se răzgândească. Erau tineri, credeau că sunt foarte îndrăgostiți, așa că dezaprobarea noastră ar fi făcut mai mult rău decât bine... Recunosc sincer, Virginia era o mamă foarte bună pentru Adam, dar era prea frivolă, fiind la rândul ei un copil răsfățat. După cum zicea Charles, lui Christopher i-ar fi trebuit o femeie tare, precum lemnul folosit pentru carenă. Îți trebuie forță și independență pentru a te mărita cu un bărbat care-și petrece viața pe mare, încheie ea îndreptându-și privirea pătrunzătoare spre Sydney.

Apariția doamnei Johnson care venise să ia paharele goale de șampanie puse capăt din fericire acestei conversații care luase o întorsătură neprevăzută. Încurcată, Sydney se ridică, vrând să profite de ocazie ca să plece, dar Mary Lou o reținu cu un aer dezolat.

– Mai ai câteva clipe libere? Sunt atât de vorbăreață încât aproape că am uitat ce voiam să-ți citesc. Ascultă doar câteva fraze. „Trebuie să-ți mărturisesc că Sydney Mitchell a fost raza de soare a weekendului meu. Ce vecină încântătoare avem! Îmi place să mi-o imaginez venind la noi ca să-ți țină companie. Nu te lăsa intimidată de doamna Johnson dacă te șicanează prea mult, spune-i totul lui Sydney. E destul de puternică pentru a o pune la punct pe menajera ta și va fi bucuroasă să-ți facă un serviciu. Nu uita s-o saluți din partea mea când o s-o mai vezi."

Sydney se întorsese spre fereastră, pentru ca bătrâna să nu observe că se înroșise ca para focului.

– Are dreptate, o să intervin cu plăcere dacă ai nevoie de mine... Apropo, iartă-mă dacă m-am amestecat unde nu trebuie, dar i-am reproșat starea în care se află șalupa voastră și i-am promis că o să-ți vorbesc despre asta...

– Oh, Doamne! Îmi închipui ce a fost în sufletul lui! Dacă ai remarcat și tu, probabil că vasul s-a rablagit de tot. Christopher mă bate la cap cu asta de ani de zile...

Brusc, alungându-și tristețea, bătrâna își îndreptă umerii cu un aer hotărât, pe care Sydney nu i-l mai văzuse niciodată.

– Bineînțeles că poate să-l revopsească. Să-l văd lucrând acolo, afară, va fi aproape ca și cum l-aș regăsi pe Charles. Și apoi, adăugă ea zâmbind, asta vă va da ocazia la amândoi să faceți mai bine cunoștință.

*
* *

Câinii, șamponați și periați de către o Irma neobosită, ghiceau că se pregătea ceva. Se miroseau reciproc destul de circumspecți și se foiră mult timp înainte să-și găsească locul în break-ul proaspăt spălat.

Bertha avu privilegiul să se instaleze în față, pe genunchii noii sale stăpâne. Botul ei fin, încadrat de urechile lungi, o făcea parcă să semene puțin cu Irma. Amândouă reacționau simultan, întorcându-și deodată capetele pentru a privi un lucru, apoi altul.

După-amiaza petrecută la ranch fu una dintre experiențele cele mai satisfăcătoare din întreaga istorie a *Câinelui Salvator.* O dată trecut de gărzile înarmate și gardurile de sârmă ghimpată care-ți reaminteau că nu intrai într-o tabără de vacanță, traversarea parcului splendid de mai mult de un kilometru lungime te făcea să uiți repede că te găsești într-o instituție corecțională.

Când break-ul se opri în fața clădirilor centrale, mai mult de cincizeci de băieți gălăgioși le ieșiră în întâmpinare. Lui Sydney îi plăcură de la început directorii, George și Nancy Bascombe, un cuplu dinamic specializat în reeducarea copiilor. De altfel, Irma le lăudase din timpul drumului devotamentul și ea nu obișnuia să se înșele în privința oamenilor. Doar niște ființe excepționale puteau să se consacre astfel unor copii pe care viața îi marcase deja.

În curând, fiecare câine fu prezentat și dat în grija celor care fuseseră aleși pentru a-i primi, și bineînțeles se ridicară imediat plângeri din partea celui de al șaselea grup.

– Vrem să-l avem imediat pe al nostru, la fel ca toată lumea!

– Îmi pare rău, răspunse zâmbind Sydney, dar nu l-am găsit încă. Până atunci o s-o aveți pe Maggie numai pentru voi.

– Nu stă, îl urmărește peste tot pe domnul Bascombe.

– Noi vrem unul mare! Nu unul ca ăsta! declară un puști arătând cu dispreț spre cockerul camarazilor săi.

Sydney se strâmbă. Prețul pentru hrana câinilor fusese o problemă destul de serioasă pentru administrație.

– Dar unul mic nu putea dormi pe rând cu voi în pat, le sugeră ea.

Un puști cu părul blond se așeză pe vine ca s-o mângâie pe Bertha. Cățelușa ridică spre Irma niște ochi mari și triști care păreau s-o întrebe cât timp va trebui să suporte asta.

– De ce nu? întrebă băiatul.

Sydney se gândise să lase basset-ul acasă, dar Irma părea atât de mulțumită să-l ia cu ea, încât nu se îndurase s-o lipsească de această plăcere.

– Fiindcă Bertha are deja un stăpân. Ei, băieți, dacă m-ați duce să vizitez bungalourile? spuse ea ca să schimbe subiectul.

În timp ce niște urale îi primiră propunerea, Irma o prinse de braț cu o oarecare îngrijorare.

– Fii prudentă, îi șopti ea. Sunt niște delincvenți, niște copii prea răi pentru a fi plasați în cadrul unor familii. Nu au la activ decât niște delicte mici, dar fii totuși atentă... În timp ce tu te duci cu o grupă, eu o să le explic celorlalți cum să se ocupe de câinele lor și să se facă iubiți de el. Întoarce-te repede.

Sydney își îndreptă spatele și se trase mașinal de tricou, încercând să capete o alură destul de impozantă înainte de a ajunge din urmă grupul care începuse să se impacienteze.

În curând află numele tuturor băieților din bungaloul patru. Cei mai mulți dintre ei erau mai înalți decât ea, dar erau totuși niște copii și nu se putea împiedica să se întrebe ce li se întâmplase de ajunseseră aici. Se simți imediat de-a lor. Bineînțeles că ei nici nu-și puteau închipui că ea cunoscuse aceleași eșecuri, aceeași lipsă de siguranță și de afecțiune.

Nu mai plasase niciodată atâția câini deodată și precis că la întoarcere, casa i se va părea goală. Tovarășii ei de joacă îi vor lipsi, în special nebunaticul de Fred. Dar era sigură că ei vor fi bine îngrijiți și se vor simți fericiți lângă acești băieți care aveau atât de multă nevoie să li se arate dragoste și s-o dăruiască la rândul lor.

La ora plecării, băieții se adunară din nou în jurul break-ului. Cei de la bungaloul patru nu pierdură ocazia să-i mai reamintească lui Sydney că le promisese câinele *lor* pentru săptămâna viitoare. Ea demară, răspunzând cu claxonul la strigătele lor exuberante de rămas-bun.

– O să le găsesc un câine bun, spuse ea cu convingere. Chiar dacă va trebui să-l cumpăr cu banii mei.

Era mirată că se atașase atât de repede de puștii ăștia.

Irma surâse, mângâind basset-ul obosit care adormise în brațele ei.

– N-o să fii obligată să-l cumperi, crede-mă. O să fac imposibilul ca să descopăr acea perlă rară.

Capitolul 6

Christopher se afla pe mare, dar mintea lui era pe uscat. O revedea pe Sydney în blugi și geacă, înaintând pe chei spre el, cu părul lung răvășit de vânt. Inima lui era cuprinsă de o emoție care creștea cu fiecare zi.

Noaptea, în timpul lungilor ore de cart, când se sprijinea de spătarul fotoliului închizând ochii pentru a și-i odihni după ce completase hârțogăria interminabilă, tot pe Sydney o vedea, la prima lor întâlnire pe care n-o va uita niciodată prin ineditul ei, sau pe puntea șalupei, sub cerul înstelat, când își petrecuseră seara împreună. Și sărutul lor...

Dimineața, revedea câinii zbenguindu-se pe marginea lacului și putea aproape să simtă mireasma amețitoare a pământului umed, dar mai ales o revedea pe Sydney alergând, grațioasă ca o nimfă, îi vedea curbele pline ale trupului, îi auzea râsul plăcut. Când se gândea la ochii ei mari și albaștri, un fior îi trecea pe șira spinării.

Sărutul lor fusese oare atât de perfect ca în amintirea lui? Își dorea s-o poată lua imediat în brațe pentru a crea din nou această magie. Sydney Mitchell trezise în el dorințe pe care le credea de mult stinse.

Fiecare port îl încânta. Dacă până acum evitase locurile turistice, pentru prima oară simți că-i face plăcere să se plimbe prin Tacoma sau Sacramento, încercând să-și imagineze reacțiile lui Sydney dacă ar descoperi împreună cu el aceste orașe pitorești și pline de viață.

La Kobe intră într-o bijuterie și se întrebă ce i-ar plăcea. Se opri în fața unor cercei, niște topaze care se potriveau cu culoarea ochilor ei. În fond, trebuia să-i mulțumească într-un fel pentru serviciile pe care i le făcea mamei lui. Scrise un bilețel pe care-l băgă în cutiuță: „Îți mulțumesc că te ocupi de mama. Pe curând. Chris".

*
* *

În dimineața în care sosiră cerceii, Sydney se sculase cu noaptea-n cap, plină de cele mai bune inteții. Nu avea rost să se *ambaleze* pentru un bărbat cum era Christopher Weaver. Ea nu era destul *de bună* pentru el. Trebuia să și-l alunge din minte, să uite de sărutul fermecat care trezise în ea o pasiune interzisă.

Dar pachetul pus la poștă tocmai din Japonia îi zdruncină frumoasele hotărâri. Citi și răsciti fiecare cuvânt înainte de a se posta în fața oglinzii pentru a-și fixa cerceii în ureche. Nu numai că manopera era de o extremă finețe, dar pietrele prețioase erau exact de culoarea ochilor ei. Dar probabil că era o pură întâmplare, Christopher nu putuse remarca acest amănunt.

Trebuia să judece la rece. Nu era decât un cadou de mulțumire. Punct.

Toate visurile vieții ei fuseseră spulberate de fatalitate. Nu exista nici un motiv ca șansa să-i fie favorabilă acum. O să se ducă să-i arate cerceii lui Mary Lou și, începând din această clipă, va face în așa fel încât să se retragă puțin câte puțin din intimitatea familiei Weaver. Se simțea de-a dreptul bolnavă să piardă prietenia acestei

încântătoare bătrâne care reprezenta pentru ea tot ceea ce visase că poate fi o adevărată mamă. Dar indiferent care ar fi fost prețul sacrificiului, nu putea risca să se îndrăgostească de fiul ei, pentru a se vedea din nou respinsă. La întoarcerea lui Christopher, vizitele ei pe șalupă nu vor mai fi decât ocazionale.

Exact în momentul în care traversa cheiul, doamna Johnson ieși afară ca o furie.

– E vina ta! Vina ta! Doamna Weaver a căzut!

Alertată de lătrăturile disperate ale Amandei, Sydney o luă la fugă, o împinse pe menajeră și dădu buzna înăuntru. Simți că-i stă inima în loc când o văzu pe Mary Lou prăbușită în mijlocul salonului, încercând în zadar să se ridice cu ajutorul brațului sănătos. Cățelușa se zbătea ca să-și scoată gâtul prins între spițele uneia din roțile scaunului rulant. Fără să mai piardă o clipă, Sydney eliberă întâi animalul apoi, adunându-și forțele, ridică trupul firav al invalidei pe care reuși s-o așeze la loc.

– Nu trebuia să faci asta! strigă doamna Johnson ca scoasă din minți. Poate că și-a rupt coloana vertebrală! Am sunat la serviciul de ambulanță.

– Ridicol, o întrerupse Mary Lou cu o voce obosită. Nu mai face din țânțar armăsar. Pur și simplu am căzut și cu asta basta. Vino la mine, Amanda, ca să văd dacă n-ai pățit ceva.

– La naiba cu javra asta! Era să vă omoare! Dacă ar fi după mine, i-aș rupe gâtul! Eu nu sunt vinovată de nimic!

Ochii ei scânteind de furie o fixau pe cățelușă care sărise în brațele stăpânei sale.

– Nimeni nu vă acuză, spuse Sydney. Liniștiți-vă! Trebuie să-l anunț pe medicul curant.

– Este primul număr din blocnotes. Iar eu îmi fac bagajele. Nu mai rămân nici o clipă în plus cu bătrâna asta schiloadă care face degeaba umbră pământului, cu animalul ei nesuferit și cu nebuna de vizavi!

Sydney simți un gol în stomac. Jeanette Johnson avea dreptate într-o privință. Ar fi putut face o gravă greșeală punând-o pe Mary Lou în scaunul ei. Plină de îngrijorare îi palpă spatele.

– Te doare?

– Mă simt foarte bine. Și o să mă simt excelent când scorpia asta isterică o să plece. Cel mai rău e însă că are dreptate, nu sunt decât o bătrână schiloadă care face degeaba umbră pământului.

– Nu-i adevărat! Fiindcă nici eu nu sunt o nebună și nici adorabila ta Amanda nu e un animal nesuferit.

Zâmbetul care apăru spontan pe chipul bătrânei daoamne îi alungă o parte din temeri. Era palidă, încă șocată, dar nu părea să fi pățit ceva grav. Totuși se va simți mai liniștită după un examen medical.

Dar medicul lipsea. Sydney tocmai terminase de explicat asistentei detaliile accidentului, când sosi ambulanța chemată de doamna Johnson.

– Ce rost are tot tămbălăul ăsta? Mă simt bine, protestă slab Mary Lou.

– Așa se pare, spuse vesel unul din cei doi asistenți. Dar o să vă întindem puțin pe pat pentru a verifica.

Era un tânăr voinic, cu o enormă mustață roșcată pe un chip calm și vesel. Strângând-o pe Amanda în brațe în timpul consultației, Sydney nu se simți cu adevărat liniștită decât când el se ridică.

– Nu aveți decât câteva vânătăi și o ușoară anchilozare, dar e bine să vă vadă totuși medicul. Dar la telefon am înțeles că e vorba de o mușcătură de câine.

– Categoric nu, interveni Sydney.

– Dumneavoastră ați telefonat, doamnă?

– Nu, menajera. Dar e cam... nervoasă.

– Puțin spus, confirmă Mary Lou.

În acel moment sună telefonul. Era medicul. Mustăciosul îi explică incidentul și-i transmise rezultatul scurtei sale examinări. Colegul lui terminase de aranjat instrumentele în trusă când el închise telefonul.

– Doctorul O'Malley va veni imediat, doamnă. Vă cere ca până atunci să rămâneți lungită.

Mary Lou îi întinse cu recunoștință mâna ei zbârcită.

– Mulțumesc. Ați fost foarte drăguți.

Imediat ce se urcară în ambulanță, Jeanette Johnson își făcu apariția cu buzele strânse, ținând două valize mari în mână.

– Mă duc la sora mea. Domnul Weaver îmi va putea trimite acolo cecul pe care mi-l datorează.

Sydney mângâie ostentativ cățelușa care se ghemuise pe canapea lângă stăpâna ei.

– Doamna Weaver n-a pățit nimic, în caz că vă interesează asta.

– Doamna Weaver riscă mereu să-și rupă ceva, atâta timp cât nu se va descotorosi de javra asta, șuieră menajera printre dinți.

Sydney se duse să-i deschidă ușa.

– Vreți să vă ajut să duceți bagajele?

– Tu și ajutorul tău! Toată lumea s-ar putea lipsi de el!

– Ce vrăjitoare, șopti Mary Lou când Sydney veni să se așeze lângă ea. Doamne, ce o să creadă Christopher? Nu trebuie să-i spunem că am căzut din cauza Amandei.

Sydney își încreți gânditoare nasul. Nici ea nu era grăbită să-i aducă la cunoștință lui Christopher năzbâtiile cățelușei.

– Fiindcă nu ți-ai rupt nimic, poate că nu vei fi obligată să-i pomenești despre asta înainte de întoarcerea lui.

– Și poate că doctorul O'Malley îmi va găsi o infirmieră la domiciliu care s-o înlocuiască pe doamna Johnson.

– Nu-ți face griji acum pentru asta. O să-mi petrec noaptea aici. Nu mai am nici un câine, în afară de Bertha... Oh, cred că am găsit! Sunt aproape sigură că Irma va putea să stea mâine toată ziua cu tine.

Corpul fragil al bătrânei păru că se face și mai mic între perne.

– Sunt o povară. Pentru toată lumea...

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? Ești o femeie fascinantă. Și fiul tău te iubește.

– Nu sunt decât o problemă în plus pe capul lui. Am ajuns chiar să mă întreb dacă nu cumva din cauza mea nu s-a recăsătorit încă. Ar merita mai mult de la viață.

– Și tu la fel, îi răspunse cu blândețe Sydney.

Vocea lui Mary Lou se înăspri.

– Ce vrei să zici?

– Chiar ești obligată să stai toată ziua în fotoliul ăla?

După șocul suferit, simțea că e momentul potrivit ca să abordeze această problemă crucială, temându-se totuși să n-o tulbure și mai mult. Spre marea ei uimire, bătrâna avu o tresărire de revoltă.

– M-am săturat până peste cap să stau în fotoliul ăsta. Când am avut atacul cerebral, am sperat că o să mor. Eram convinsă că, refuzând recuperarea, sfârșitul va veni mai repede. Dar privește-mă, spuse ea cu dezgust. După trei ani mă aflu tot aici. De ce? Mă întreb și eu.

– Fiindcă ești o bătrână încăpățânată, spuse Sydney plină de admirație. Acum te simți destul de puternică pentru a începe recuperarea?

Cu buzele tremurătoare, Mary Lou o fixă cu frumoșii ei ochi albaștri.

– Nu e prea târziu?

– Niciodată nu e prea târziu. O să vorbim îndată cu doctorul O'Malley.

*

* *

A doua zi de dimineață, Irma, îmbrăcată tot în uniforma ei de luptă, bătu la ușa familiei Weaver în momentul când Sydney începuse să se pregătească pentru a pleca la serviciu.

– Bună, micuțo. Cum îi mai merge bietei noastre Mary Lou? Sper că nu s-a mai întâmplat nimic după telefonul tău de aseară? Isterica s-a mai întors?

– Doamna Johnson? Nu, și în mod sigur nici n-o să se mai întoarcă. Hai, intră, fiindcă n-am mult timp la dispoziție. Mary Lou e încă în pat.

Irma se aplecă pentru a lua în brațe basset-ul care îi ieșise în întâmpinare și-și frecă obrazul de botișorul lui.

– Bertha mea, bebelușul meu... A ieșit în dimineața asta?

– Da. Am dus-o să facă un tur cu Amanda. Se înțeleg de minune amândouă. Eu am dormit pe canapea și am vrut s-o țin cu mine în salon, dar s-a dus și a început să schiaune în fața ușii lui Mary Lou, care a lăsat-o în cele din urmă să intre în camera ei. S-au lipit una de alta și n-am auzit nici un zgomot toată noaptea.

– Atunci Bertha mea a dormit ca o prințesă... spuse Irma înduioșată.

Lăsă câinele după ce-i mai mângâie o dată urechile lungi și mătăsoase, ca să se apuce de treabă. Sydney o văzu scoțând un șorț dintr-unul din buzunarele uriașe ale costumului.

– O să fac niște clătite. Nimic nu pune mai bine pe picioare un om decât un mic dejun copios.

Sydney își puse geaca și-și luă geanta.

– Va trebui să caut o nouă menajeră. Îmi cam fac griji din cauza asta. Christopher spunea că e greu să găsești o femeie de încredere.

– Nu-i nici o grabă, mai pot să rămân aici câteva zile. Și fiindcă tot trebuie să studiez la mica publicitate rubrica de anunțuri imobiliare, pot să arunc o privire și la cea cu cereri și oferte de serviciu. Nici mie nu-mi va fi ușor să găsesc apartamentul ideal pentru Bertha.

În momentul când se pregătea să iasă pe ușă, Sydney simți un cui în inimă că o lasă așa. Când îi telefonase aseară, explicându-i de ce ea și Bertha se găseau la familia Weaver, Irma își oferise singură ajutorul. Dar la vârsta ei, nu-i era prea greu să se ocupe de o bătrână paralizată? se întrebă, cuprinsă de remușcări, Sydney. Dar Irma păru să-i ghicească reticențele și o goni pe un ton hotărât.

– Ce te-ai proțăpit în ușă? Nici nu erai născută când eu puneam cătușele hoților. Așa că nu există nici un motiv să n-o pot scoate la capăt cu doi câini și o bătrână simpatică.

*
* *

Bucuroasă că are un patron atât de înțelegător, Sydney puse ziarul pe masă și începu să dea telefoane. Ceea ce făcu până la sfârșitul zilei. După vreo cincizeci de apeluri telefonice nu găsise pe nimeni capabil să se ocupe de o bătrână infirmă. Înțelegea acum îngrijorarea lui Christopher când Jeanette Johnson îl amenințase că pleacă.

Dacă ea nu i-ar fi plasat-o pe Amanda, Mary Lou n-ar fi căzut și doamna Johnson n-ar fi plecat. Ea era singura vinovată de acest fiasco. Nici nu voia să se gândească la reacția lui Christopher când va afla că ea continuă să se bage în treburile familiei lor. Chiar dacă ea va găsi o nouă menajeră, va fi el de acord cu alegerea ei? Dar acum că răul era deja făcut, trebuia să facă imposibilul pentru a-l repara.

Niște râsete îi ajunseră la urechi imediat ce puse piciorul pe pasarelă. Irma și Mary Lou, în poală cu Amanda care le urmărea cu niște ochi vii de parcă înțelegea fiecare cuvânt, erau atât de absorbite de conversația lor încât nici n-o auziră că intră. Doar Bertha îi ieși în întâmpinare cu pasul ei lenevos pentru a-i mirosi pantofii.

Zărind-o în sfârșit, Irma o întrebă repede:

– Sper că n-ai angajat pe nimeni?

Necăjită, Sydney clătină din cap.

– Cu atât mai bine, fiindcă noi avem alte planuri. Nu-i așa, Mary Lou?

– Bineînțeles! confirmă doamna Weaver cu entuziasm. Irma și cu mine am petrecut o zi atât de grozavă, încât nu mai vreau pe altcineva. Gătește formidabil și n-am mai râs atâta de nu mai știu câți ani. Mă dor coastele de râs.

– Și atunci ne-am spus că aș putea lua locul acelei Jeanette Johnson, ceea ce mi-ar permite s-o păstrez pe Bertha. Două muște dintr-o lovitură! Și chiar trei, fiindcă dacă rămân aici o să te pot supraveghea mai îndeaproape. S-a zis cu mâncarea congelată înghițită în fața televizorului. O să mâncăm împreună, ca o adevărată familie.

Sydney se simți atât de ușurată încât nici nu-i trecu prin minte să protesteze și nici să-și facă griji din cauza micii dispute care urmă.

– Numai că pun o condiție, protestă Mary Lou. Prietena ta este prea generoasă, Sydney, și eu țin neapărat s-o plătesc. Să-i spun lui Christopher că nu accept altfel.

– Și mai spune-i că nu e vorba de milă, o întrerupse Irma. Eu am nevoie de o locuință, ea are nevoie de o menajeră. Suntem făcute una pentru alta, precum tusea cu junghiul!

– Ar trebui s-o plătesc chiar și numai pentru întâmplările pe care mi le povestește din anii lucrați în poliție. M-am distrat atât de bine, încât nici n-am băgat de seamă cum a trecut ziua.

– Dar ți-a vorbit de perioada când a fost în învățământ? Niciodată nu am auzit povestiri atât de frumoase despre copii. Un univers cu totul nou pentru mine! exclamă Irma.

Sydney înțelese că arbitrajul ei era indispensabil pentru a pune capăt discuției.

– Mary Lou are dreptate, Irma. Trebuie să accepți aceeași leafă ca doamna Johnson.

– Dar fără suplimentul pe care l-a pretins pentru a o plimba pe Amanda!

– Dar Irma are mai multă grijă de mine decât doamna Johnson! Merită o leafă mai mare!

– Nu, o întrerupse cu fermitate Sydney, pentru a pune capăt discuției. Leafa doamnei Johnson ajunge.

Irma se resemnă, cu un aer puțin ofensat.

– Bine. Dar n-o să mă ating de banii ăștia. O să-i economisesc pentru a-mi cumpăra într-o bună zi propriul meu vas.

Optimismul ei o va face în mod sigur să ajungă la o sută de ani, gândi Sydney.

*
* *

Sydney se ocupă de instalarea unei rampe pentru fotoliul rulant, alături de treptele care duceau la punte. Astfel, cu ajutorul unui vecin, domnul Beasely, Irma putea s-o împingă pe Mary Lou până la mașină pentru a o conduce la ședințele de recuperare prescrise de doctorul O'Malley.

Seara, cele trei femei cinau împreună și Sydney avea impresia, pentru prima oară de mulți ani, că aparține unei familii iubitoare. Decise să înceteze un timp activitatea *Câinele Salvator.* Planurile ei de a se distanța de familia Weaver se duseseră pe apa sâmbetei. Era implicată mai mult ca niciodată în viața lui Mary Lou, și asta era o adevărată plăcere pentru ea. Dădu o raită prin magazine ca să-i cumpere niște veșminte nu numai comode ca până acum ci și cochete, o ajută să-și aleagă o nouă coafură și o înlocui după-amiaza pe Irma, ca aceasta să mai poată ieși și ea prin oraș. Îi făcu manichiura și pedichiura, îndreptându-și în

mod deosebit atenția asupra părții paralizate. Toate aceste ore erau pline de veselie. Lui Mary Lou nu-i mai tăcea gura povestindu-i din viața ei.

– Charles nu-ți lipsea prea mult când era plecat pe mare?

– Nu. Știam că va reveni și-i așteptam pur și simplu întoarcerea. Am învățat repede să nu mă plâng de absențele lui. E o povară pe care nu ai dreptul s-o impui unui bărbat... și nici chiar ție însăți.

– Și nu te simțeai niciodată singură?

O umbră traversă ochii ei albaștri, transformându-se apoi într-un surâs nostalgic.

– Când a murit Charles, am știut că nu va mai reveni niciodată alături de mine. Atunci am descoperit singurătatea. În timpul anilor noștri de căsătorie, viața mea a fost mereu plină, o alternanță de așteptări plăcute și de revederi minunate. Eram singură dar nu singuratică. E o mare diferență... Apoi el a plecat definitiv și asta a fost insuportabil. De când am avut atacul cerebral, nu mai așteptam decât să-l întâlnesc... Până în ziua când ai venit cu Amanda, spuse ea mângâind ghemotocul de blană ghemuit în poala ei. Ai adus această ființă micuță în casa mea și de atunci nimic nu mai e la fel.

Existau atâția oameni ca Mary Lou. În momente ca acestea, lui Sydney i-ar fi plăcut să-și poată părăsi munca și să li se consacre în întregime. Dar *Câinele Salvator* nu era decât o preocupare benevolă și, la fel ca toată lumea, trebuia să și mănânce.

– În ciuda încercărilor prin care am trecut în ultimii ani, nu regret nimic din viața mea, continuă bătrâna doamnă. Mi-am trăit viața și când Charles era plecat în cursă. Fiecare zi conta pentru mine. Singurul meu regret este că Virginia și Christopher nu au cunoscut această fericire.

Cu capul plecat deasupra unghiilor frumoase ale mâinii cu pielea ridată, Sydney se întrebă de ce Christopher nu se căsătorise. Divorțase deja de atâția ani. În mod sigur întâlnise zeci de femei

gata să se mărite cu frumosul ofițer. Sau poate că prefera să treacă din floare în floare... Cu prestanța și farmecul lui, nu-i lipseau în mod precis partenerele.

Mary Lou păru să-i citească gândurile.

– Îmi fac griji pentru Christopher. Câteodată am impresia că e teribil de sincer. Știu că nu i-ar veni greu să găsească o femeie potrivită. Necazul e că nu cred că o caută.

Ceva mai târziu, când era gata să adoarmă, Sydney își reaminti de discuția lor. Îl va face să înțeleagă pe Christopher că relația lor trebuia să rămână pur amicală. Era destul de matură și echilibrată ca să reușească asta. De altfel, poate că el nici nu dorea altceva de la ea. Nu trebuia să ia o pereche de cercei drept dovadă a dragostei lui nebune. Îi veni să râdă... iată că din nou își băgase în cap idei prostești.

*
* *

Până la data prevăzută pentru întoarcerea lui Christopher, mama lui căpătase o oarecare mobilitate a mâinii paralizate și o sclipire veselă în priviri. Nerăbdătoare să-i arate fiului ei schimbarea, insistă să-l aștepte pe chei.

Vineri, la ora cinci fix, cargoul acostă la Elliot Bay. Sydney se gândi la spectacolul pe care-l ofereau ele: o bătrână într-un fotoliu rulant, o alta în echipamentul armatei americane, un cățeluș care se agita pe genunchii celei dintâi, un basset dolofan stând la picioarele celei de a doua... și ea. În ciuda nervozității ei, îi venea să râdă. Bietul Christopher! Va avea una dintre cele mai mari surprize din viața lui.

În sfârșit silueta lui se zări pe pasarelă. Inima lui Sydney își înteți bătăile. El aruncă o privire indiferentă spre mulțimea care se

înghesuia pe chei. Prima expresie de stupefacție se transformă imediat în una de bucurie. Lungind pasul, ajunse lângă cele trei, cu ochii plini de emoție.

– Mămico, nu-mi vine să cred! Ce rochie frumoasă! Și ce coafură! Arăți splendid!

– Îți place? Precis?! exclamă Mary Lou trecându-și mâna prin păr cu o cochetărie tinerească. Sydney m-a tuns și mi-a făcut permanent.

– E foarte reușit... Și ți-ai făcut și o nouă prietenă?

Privirea lui se îndreptă spre Irma căreia îi adresă un surâs fermecător. După o versiune prescurtată despre plecarea doamnei Johnson, Mary Lou se lansă în laude privind rolul pe care-l jucase Irma în transformarea ei. Aceasta fu încântată de călduroasa îmbrățișare a frumosului ofițer.

Dar Sydney care se ținea deoparte, nu se simțea deloc în largul ei. Nu va trece mult timp și Christopher va afla că totul pornise de la Amanda. Și atunci nu va pretinde ca mama lui să scape de ea? Nu uita care fusese prima lui reacție când văzuse cățelușa... Și nu era totul. Ce va zice când va vedea cele cinci bidoane de vopsea care-l așteptau pe puntea șalupei? El o rugase doar să-i facă o aluzie mamei lui despre starea de degradare în care ajunsese vasul. De aici și până la inițiativele pe care și le permisese ea...

Dar îngrijorarea ei nu micșora în nici un fel impactul pe care-l avea acest bărbat asupra simțurilor ei. Era și mai seducător decât în amintirile ei și purta uniforma cu o prestanță care nu putea lăsa rece nici o femeie. Și în acea clipă, își reaminti că purta cerceii de la el. Îi plăceau atât de mult încât și-i punea în fiecare dimineață. Ce va deduce el din asta? Nimic, bineînțeles. Era un simplu gest de politețe prin care-i arăta că îi plăcuse cadoul de la el? Chiar dacă inima ei bătea nebunește, Sydney nu trebuia să uite că ea nu era pentru el decât o vecină... chiar o vecină prea curioasă.

– Haide, ajută-mă s-o urc pe mama ta în mașină. S-a agitat destul pe ziua de azi. Sydney se poate întoarce cu tine.

Vocea Irmei o smulse din visare. Sydney se întoarse tresărind spre Mary Lou.

– Dar... n-ai prefera să te duci cu Christopher?

– Nu, copila mea. El mai are încă treabă și oricum nu m-aș simți comod într-o mașină sport. Prefer de departe mașina Irmei. Domnul Beasely o să mă ajute la coborâre, nu-ți face griji. Așa că rămâi aici ca să-i ții companie fiului meu, fiindcă sunt sigură că aveți să vă spuneți multe.

Sydney ezită. Nu se gândise că va rămâne atât de repede singură cu Christopher. Dar nu putea să refuze. În plus, acest tête-à-tête îi oferea posibilitatea să-i explice între patru ochi ce se întâmplase în timpul absenței lui.

Când mașina Irmei se îndepărtă pe chei, Christopher își permise în fine să ducă mâna spre urechea ei.

– Am știut imediat că o să-ți vină bine.

– Îmi plac foarte mult. Îți mulțumesc.

Mâna lui alunecă spre ceafă. Se simțea încântat de finețea pielii ei, de ochii de culoarea azurului care străluceau, adânci și misterioși, de gura ei roșie asemănătoare unei flori tropicale.

– Doamne, Sydney, cât ești de frumoasă.

– Și tu.

Christopher începu să râdă de exprimarea ei eliptică și care-l trecuse în categoria *frumoaselor* . Era o fată minunată. Fără nici un fard. Simțea nevoia să fie amabil, protector și tandru cu ea. Simțea nevoia să dăruiască dar să se și bucure de plăcerea pe care i-o ofereau buzele ei.

– Nici nu-ți poți închipui cât de mult doresc să te sărut.

Ba da, Sydney știa asta! Inima parcă i se opri în loc. Închise ochii pentru a se putea abandona mai bine sărutului pe care se jurase că

n-o să-l mai accepte niciodată. Dorința puse năvalnic stăpânire pe ea. Cu degetele încleștate pe reverele uniformei lui, se lăsă strânsă în brațe. Clipa fu minunată.

– Bine ai venit, șopti ea.

El se îndură cu greu să-i dea drumul din brațe.

– Abia așteptam să mă întorc. Dar din păcate, trebuie să te părăsesc puțin ca să semnez actele și să iau corespondența de serviciu.

– Dă-mi cheile și o să te aștept în mașină.

– Dă-mi încă o sărutare și o să mă mai gândesc.

Încă o dată, Sydney se simți în al nouălea cer. Trupurile lor rămaseră strâns lipite timp de o clipă care păru suspendată în eternitate.

– Semnăturile mai pot aștepta, decise el brusc, înlănțuindu-i talia cu brațul pentru a o conduce spre eleganta Corvette. Abia aștept să aflu rolul pe care l-ai jucat în transformarea mamei mele. Am crezut că e un miraj când am ajuns pe pasarelă.

– Îmi închipui.

O dată instalat la volan, în loc să demareze se întoarse spre ea, cu brațul sprijinit neglijent de spătarul scaunului ei.

– O să am timp să mă obișnuiesc cu asta, dar am impresia că Irma e o persoană originală. Unde ți-ai găsit o asemenea prietenă?

Sydney începu să râdă.

– O cunosc de când am sosit la Seattle. Într-o zi a adus un câine la Clinica Veterinară. Fusese lovit de o mașină și lăsat pe marginea drumului. Și a continuat să se ocupe de el până s-a vindecat. Ne-am simpatizat de la prima vedere. Cum n-a putut găsi o locuință decentă unde să fie admise și animalele, nu-și putea păstra protejatul, dar a insistat să plătească pentru îngrijirea lui. Pe urmă a dat anunțuri la mica publicitate pentru a-i găsi un stăpân bun... Aveam deja în minte ideea cu *Câinele Salvator*. Irma e prima persoană

căreia i-am vorbit despre asta. I-a plăcut la nebunie ideea și m-a ajutat să pun pe picioare asociația. Mai există și alți benevoli, dar cum ea a fost dresor în poliție...

– În poliție? Dresor de câini? Cine, bucățica asta de femeie?

– Te înșeli! Mică, dar nu și fragilă. S-a pensionat de mai mulți ani. Îi place grozav să testeze câinii pe care-i plasăm ca să verifice dacă nu au fost cumva dresați pentru atac.

– Nici nu-mi vine să cred...

– Ba da. Visa să aibă un câine al ei. Și s-a îndrăgostit de Bertha, basset-ul ei, exact înainte ca doamna Johnson să se decidă să plece. Mai întâi a venit să se ocupe de mama ta până găsim o altă menajeră, dar amândouă s-au simțit atât de bine împreună încât n-au mai vrut să se despartă. Și Irma este încântată că o poate păstra pe Bertha.

– Spune-mi dacă mă înșel cumva. Are probabil vreo zece ani mai mult decât mama, nu-i așa?

– Nici una dintre ele nu-și spune vârsta, dar aș zice mai degrabă cincisprezece. Dar nu-ți face griji, Irma are energia unei femei de cincizeci de ani.

– Îmi închipui... Dar cum de ai reușit s-o convingi pe mama să reia exercițiile de recuperare?

– Ușor... Într-o zi și-a dat seama că nu vrea să-și petreacă restul vieții în fotoliu.

Sydney ezită. Avea dreptul să păstreze secretul în privința accidentului suferit de Mary Lou? Nu, trebuie să fie cinstită și să-i povestească totul sperând că el nu o va goni pe Amanda. Nu avea calitatea să ia în locul lui asemenea hotărâri.

– Christopher... trebuie să-ți fac o mărturisire neplăcută. Mary Lou nu voia să-ți vorbească despre asta, dar să știi că a căzut. O căzătură fără gravitate. Doctorul O'Malley a consultat-o, dar nu avea nimic...

Christopher se întunecă la față...

– Și de ce n-am fost anunțat? Doamna Johnson a fost... neglijentă? De aceea ai concediat-o?

– Nu, nu... se bâlbâi Sydney încurcată. A plecat singură.

– Sydney. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat. Vreau *tot* adevărul.

Folosea un ton voit calm. Cu obrajii în flăcări, Sydney abia îndrăzni să-și ridice ochii spre el în timp ce-i relata incidentul fără să omită nimic. Termină într-o notă pe cât posibil pozitivă.

– Mama ta nu a vrut să te sperie. După căzătură s-a revoltat împotriva neputinței ei și a decis să reia ședințele de recuperare. Poate deja să-și ridice brațul stâng și să-și miște degetele...

– Nu voia să mă sperie?

– Se temea că vei arunca toată vina pe Amanda și că vei pretinde poate s-o gonească...

– Și tu, Sydney? Tu ce ai crezut? Că sunt un fel de monstru care preferă să-și vadă mama țintuită într-un fotoliu pe un vas șubrezit, îngrijită de o scorpie incapabilă să-i aducă o clipă de bucurie? Un monstru care-și sperie propria mamă? Asta crezi tu despre mine?

– Hmm... bineînțeles că nu. Știu că-i dorești numai binele. Dar, dacă te-ai fi temut de o nouă căzătură, puteai insista s-o gonească pe Amanda.

– Înțeleg.

Sydney începu să se agite sub privirea lui pătrunzătaore.

– Să știi că înțeleg mai bine situația. Știu de ce șalupa nu a fost niciodată revopsită și de ce erai atât de neliniștit la gândul că doamna Johnson ar putea pleca. Am căutat și mi-am dat seama la rândul meu că menajera ideală e de negăsit. Din fericire există Irma. Nici nu-ți poți imagina cât de ușurată m-am simțit când am văzut că se înțeleg atât de bine amândouă... În sfârșit... înțeleg și dacă ești furios pe mine. Am luat niște inițiative fără să te consult și... Dar îți jur, dacă ar fi fost ceva grav, te-aș fi anunțat...

– Nu sunt deloc supărat, îi spuse el zâmbindu-i. Dimpotrivă, n-o să-ți pot niciodată mărturisi întreaga mea recunoștință pentru tot ce ai făcut. Mama mea e atât de schimbată. Mi-e teamă că o să judeci rău un fiu care...

– Deloc, te asigur. Sunteți atât de apropiați unul de celălalt... Din contră, vă invidiez.

El o sărută ușor pe vârful nasului.

– Sunt atât de mulțumit că m-am întors. Mă duc să semnez hârtiile și revin cât pot de repede.

Ea îl urmări din priviri. Avea un pas hotărât și suplu. Christopher nu era un bărbat autoritar care își impune propriile păreri anturajului. Binele mamei lui conta într-adevăr pentru el. Sydney se miră că, animat de un asemenea spirit de familist, nu-i vorbise încă nicidoată despre fiul lui, mai ales că Adam îl rugase să vină să locuiască la Seattle.

Dar totul era explicabil. Petrecuseră atât de puțin timp împreună. Poate că nu găsise niciodată ocazia să abordeze subiectul... Cascheta lui albă se amestecă printre cele ale altor ofițeri și dispăru în interiorul clădirii. Și se simți brusc intimidată de importanța gradului lui. Christopher nu era un simplu marinar. Era locotenent de rangul I, purtând responsabilitatea unui întreg echipaj și a unui cargou de mai multe milioane de dolari.

Când se întoarse lângă ea, o vădită preocupare luase locul zâmbetului său.

– Ai vreo problemă? îl întrebă ea imediat.

– Nu vom petrece împreună atâta timp cât speram. Luna aceasta tot echipajul trebuie să facă un antrenament special de pază împotriva incendiilor pentru a ne reîmprospăta cunoștințele. Se pare că vom trece în curând la folosirea unor noi materiale inflamabile despre care n-am învățat până acum. Cincisprezece zile de exerciții luna asta.

– Produse inflamabile?

Ce ușor puteau exploda pe un cargou! Își imagina deja urmările unui act de terorism sau ale unei răzbunări personale. Pe șira spinării îi trecu un fior înghețat. Christopher îi ridică bărbia și-i atinse buzele cu un sărut fugar.

– Nu e nimic alarmant. Cele câteva incendii pe care le-am avut la bord au fost cu ușurință ținute sub control. Nu, ceea ce mă supără este că voi fi despărțit de tine timp de cincisprezece zile foarte lungi.

Învârti cheia în contact. Eleganta Corvette demară. Sydney mai avea o mărturisire de făcut înainte de a ajunge la Mary Lou. Se foi pe scaunul de piele ca și cum ar fi vrut să dispară, apoi scoase un oftat din adâncul pieptului.

– Am început din nou.

– Ce? Ce anume ai reînceput?

– Să-ți fac necazuri, îi mărturisi ea în șoaptă. I-am spus mamei tale că vrei să vopsești șalupa. Și ea a acceptat...

– Dar e formidabil!

– Hmm... poate că nu. Așteaptă urmarea. Ea a acceptat cu condiția ca tu să faci asta, așa cum făcea și tatăl tău. Așa că am cumpărat toate materialele. Bidoanele sunt stivuite pe punte...

– Oh, nu!

Protestul lui fusese mai degrabă un geamăt disperat. Sydney îl văzu lovind volanul cu palma.

– Asta-i culmea!

Capitolul 7

Sydney își regreta amarnic inițiativa. Christopher nu putea fi mai supărat decât era ea. Ar fi trebuit să-i ceară acordul înainte să comande materialele. Dar răul era făcut acum. Și Mary Lou ar fi teribil de dezamăgită dacă șalupa ei n-ar fi revopsită luna asta.

– O să te ajut. De mâine dimineață o să încep să curăț vopseaua veche care se cojește...

– E o muncă dură pentru o...

– Deloc! îl întrerupse ea înainte de a-l auzi spunând „pentru o femeie". Eu mi-am pus singură la punct vasul. Lasă-mă să particip la lucrări în locul mamei tale.

– O să încerc să folosesc lucrătorii șantierului, ca să nu fii nevoită să te ocupi personal de asta. Și așa ți-ai luat multe responsabilități care cădeau în sarcina mea.

Lui Sydney îi sări țandăra.

– Bineînțeles! Acum o să-mi spui că sunt o băgăcioasă care se amestecă fără jenă în afacerile tale! Dar ce era să fac când a plecat doamna Johnson? S-o fi lăsat pe mama ta singură până când ți-ar fi parvenit vestea? Am procedat așa cum orice vecin bun ar fi făcut-o.

Recunosc că în privința vopsitoriei mi-am depășit rolul, dar Mary Lou părea atât de mulțumită că m-am gândit la asta... Dar m-am înșelat, nu-i așa?

Christopher izbucni în râs.

– Acum o regăsesc cu adevărat pe acea Sydney de care m-am despărțit! Respectiva era gata să se înece într-un val de scuze... Așteptam cu nerăbdare să mi se reproșeze că-mi neglijez mama, încheie el zâmbind în timp ce-i arunca o privire cu coada ochiului.

– Nu-ți reproșez nimic. Îți propun pur și simplu să te ajut la vopsit. Tu n-ai face același lucru pentru un vecin aflat la ananghie?

– Formulat astfel, câștigi. Accept. Dar numai dacă îmi promiți că vei curăța numai ce se află la îndemâna ta. Îți interzic să te urci pe o scară. Partea de sus o s-o fac cu mâna mea.

Sydney făcu o mutră ironică, dar în fond era mulțumită.

– Apropo, ce culoare ai luat?

– Mama ta a ales albastru pentru casă și alb pentru lemnărie.

– Ce surpriză! A renunțat în sfârșit la maro? Din copilăria mea, șalupa a fost revopsită întotdeauna în aceleași culori.

– Și schimbarea te deranjează?

– Deloc. Mi se pare chiar un semn bun. Poate că mama e pregătită să lase în urmă trecutul și să pășească din nou în viață. Ce părerea ai?

– Că ai dreptate.

– Poate am câștiga timp vopsind cu pistolul. Și fiindcă e o vopsea de culoare deschisă, ar fi mai bine să dăm un apret între două straturi.

– Știam că o să fie multă treabă de făcut, dar o să te ajut cât pot.

– Îți petreci la clinică cea mai mare parte a zilei. Promite-mi că n-o să cazi din picioare de oboseală.

– Îți promit.

Era plăcut să ai pe cineva care să-și facă griji pentru tine.

– Și îți va mai rămâne timp și pentru *Câinele Salvator?* Ce mai face bătrânul Fred?

Cu un zâmbet încântat ea îi explică faptul că toți câinii fuseseră plasați la Ranch Jackson și că viața micuților delincvenți se va schimba datorită lor.

– Nici băieții din ultimul grup n-au avut mult de așteptat. Doctorul Blake le-a găsit un setter irlandez și sunt într-al nouălea cer.

Când parcă în fața șalupei, Sydney remarcă imediat că el se întunecase la față. Poate că n-ar fi trebuit să-i dea atâtea amănunte despre școala de reeducare și tinerii care locuiau acolo. Se întrebă dacă Christopher se gândea la propriul lui fiu. Dacă așa stăteau lucrurile nu află însă, fiindcă el nu spuse nimic.

– Nu ți-am mulțumit încă pentru că ai reușit s-o convingi pe mama să revopsim șalupa. Crede-mă, sunt foarte fericit.

– Mă bucur să aud asta și n-ai de ce să-mi mulțumești.

– N-am reacționat poate așa cum se cuvenea, fiindcă în afara celor cincisprezece zile de antrenament, am o mulțime de lucruri de pus la punct și nu voi putea petrece cu voi atâta timp cât speram. Ne cunoaștem puțin, dar... m-am gândit mult la tine, Sydney. De fapt, spuse el încurcat, la fel ca un adolescent la primul lui flirt, nu m-am gândit decât la tine.

– Și eu m-am gândit la tine...

Se întreba totuși ce putea să găsească atrăgător la ea un bărbat atât de frumos. Dar îl auzi exprimându-și sentimentele cu o sinceritate neobișnuită pentru vârsta lui.

– A trecut mult timp de când n-am mai avut o relație serioasă cu o femeie. Presupun că doream să renunț la această parte din viața mea. Apoi te-am întâlnit pe tine și mi-am dat seama de tot ce mă lipseam. Abia așteptam să te văd din nou, să mă plimb cu tine, să...

– Vom fi deseori împreună. În toate serile și în toate weekendurile, până când șalupa va fi revopsită. O să vezi ce amuzant va fi.

– Dar eu voiam să te duc la restaurant, să dansăm, să...

– Data viitoare, îl întrerupse ea, încercând să nu ia în seamă plăcerea amestecată cu teamă de care fusese cuprinsă.

Dar data viitoare, Christopher știa asta, Adam se va afla la Seattle pentru a-și petrece vacanța cu tatăl lui. Trebuie să-i vorbească despre asta lui Sydney.

Ce gândea ea despre un bărbat aflat în situația lui, adică divorțat și cu un copil? Care erau sentimentele ei față de băiat? Când îi povestise despre Ranch Jackson, fusese gata să aducă vorba desrpe fiul lui. Dar ceva îl reținuse. Avea impresia că ea voia să evite subiectul. Sau poate că se înșela? El nu pronunțase niciodată numele lui Adam în discuțiile lor, iar Sydney nu putea să ia inițiativa în acest sens. Era aproape sigur că Mary Lou îi vorbise despre nepotul ei. O s-o întrebe, când vor rămâne singuri, ce-i spusese.

Ieșind din mașină, putu să evite un răspuns direct. Apropiindu-se de Sydney, își înfășură în jurul degetului o șuviță din părul ei roșcat.

– În orice caz, mâine seară când voi termina cu descărcarea cargoului, mergem să cinăm în oraș. O să-i telefonez lui Max ca să vină și el, împreună cu soția lui, Alani. Familia Pierson mi-e veche prietenă și aș dori să-i cunoști.

– Mi-ar face plăcere.

Dacă erau prieteni atât de vechi, o cunoscuseră în mod sigur pe Virginia. N-o să se uite urât la ea? Poate că nu, având în vedere că divorțul se pronunțase de mult timp.

– Atunci o să rețin o masă la Space Neddle. Și în seara asta ce vrei să facem?

– Să rămânem aici. Mama ta ar fi dezamăgită să te vadă plecând, și Irma la fel, fiindcă a pregătit o cină cu totul specială. Dar te previn, are niște talente ascunse. Se laudă că nu a pregătit niciodată de două ori același fel de mâncare. Și o cred. Are un adevărat dar de a inventa. Rezultatul nu este întotdeauna o masă echili-

brată, dar e pitoresc și mama ta e înnebunită după astfel de improvizații după veșnicele fripturi cu piure pregătite de doamna Johnson.

Christopher mai râdea încă în momentul când intrau în șalupă. În timp ce Sydney o ajuta pe Irma la bucătărie, se duse în salon să stea puțin la taifas cu mama lui. Se simțea extrem de fericit s-o vadă că a revenit la viață. Ochii îi străluceau, era plină de energie și, în timp ce-și mângâia câinele, îi povestea neobosită ce se mai întâmplase în absența lui. Iar Christopher era încântat să audă laudele pe care i le aducea lui Sydney. Dacă prin minune mama lui va mai putea merge vreodată, el nu va atribui acest merit nici doctorilor, nici Amandei. Nu-i va mulțumi decât tinerei femei, sinceră și generoasă, care intrase în viața lor.

– Virginia a telefonat ieri. Întotdeauna e atentă și se interesează ce mai fac, atunci când tu ești plecat.

Christopher nu-i răspunse.

– Nu mi-a spus că Adam vrea să vină să locuiască aici, împreună cu tine.

– Presupun că, pentru ea, subiectul este încheiat.

– Dar pentru tine?

Ochii ei albaștri îl priveau cu atenție.

– Nu știu. Un lucru e însă sigur. Adam nu vrea să locuiască împreună cu tatăl lui vitreg.

– Ce păcat că nu sunt sănătoasă... Noi doi i-am fi putut oferi căminul ideal.

– Și la Virginia îl are, mămico. Dar la telefon, am simțit că s-a schimbat. Nu mai e băiețelul pe care l-am avut aici vara trecută. A crescut fără să ne dăm seama. Cred că vei avea un șoc când o să-și facă apariția la sfârșitul lui iunie.

– Supa e gata! le spuse veselă Irma intrând ca să împingă fotoliul lui Mary Lou în sufragerie.

Christopher nu regretă deloc că fuseseră întrerupți. Prevedea că discuția lor va ajunge la căsătoria Virginiei și că mama lui nu va

pierde ocazia să strecoare o aluzie despre faptul că și el și-ar putea reface viața. Un subiect pe care nu avea deloc chef să-l abordeze.

După cum îl prevenise Sydney, prânzul fu la înălțime dar neobișnuit. Somonul cu sos de portocale avea o savoare ciudată dar era extrem de gustos și Christopher nu lăsă nici o bucățică din porția pantagruelică pe care i-o servise Irma precizând cu un ton doct:

– Marinarii au nevoie de multă vitamina C ca să nu facă scorbut.

– Oh, dar bem în fiecare dimineață suc de portocale la micul dejun, îi răspunse el cât se poate de serios. Nu a mai existat nici un caz de scorbut în compania noastră de când vapoarele au schimbat pânzele cu motorul diesel.

Sydney pufnise în râs și-și acoperise gura cu șervetul. Se temea ca Irma să nu aibă impresia că-și bate joc de ea. Dar umorul sec al bătrânei și al ofițerului era pe aceeași lungime de undă.

În curând Christopher îi divulgă din secretele bucătăriei orientale, sfârșind prin a o fascina pe noua menajeră a mamei lui.

– Mary Lou mi-a spus că-ți plac mâncărurile condimentate. După somonul ăsta cu sos dulce, m-am gândit că niște anghinare cu sos mexican vor aduce nota de picant indispensabilă acestui prânz. E pe gustul tău?

Christopher tocmai înghițise imprudent o bucățică de mărimea unei nuci. Luă repede paharul cu apă și-l bău pe nerăsuflate până la fund.

– Da, mulțumesc, răspunse el cu o voce înăbușită, ștergându-și cu dosul palmei lacrimile.

După ce-și mai reveni puțin, observă că mama lui și Sydney mâncau altceva.

– Nu gustați din această specialitate? Sau a fost pregătită exclusiv pentru mine?

– Nu, spuse Sydney pe un ton nevinovat. Am avut deja ocazia să-mi dau seama că Irma are un stomac de oțel.

– Anghinarele sunt o bunătate, răspunse cea vizată mâncând cu lingura din mâncarea mexicană. Știam eu că un bărbat ca tine va ști să aprecieze un gust atât de formidabil.

Din fericire, pregătise ca desert un compot foarte dulce, dintr-un amestec de fructe, care aluneca pe gâtul lui inflamat ca un adevărat balsam. Și pentru a fi sigur că-și va face efectul, Christopher ceru de două ori supliment, câștigând astfel pe vecie inima Irmei.

Seara fu minunată. Glumind cu Mary Lou și Irma, Christopher își dezvăluia fațeta cea mai emoționantă a caracterului său. Departe de a-l face să pară mai puțin viril, arta lui de a se face plăcut bătrânelor doamne îi sporea farmecul. Când pline de tact, acestea se retraseră la culcare, el rămase singur cu Sydney în bucătărie.

Spălară împreună vasele, discutând despre toate și despre nimic, minunându-se să descopere că aveau gusturi comune chiar și în privința lucrurilor mărunte, cum ar fi preferința pentru cafeaua neîndulcită sau pizza cu măsline negre. Pe urmă, făcură braț la braț înconjurul lacului, cu Bertha și Amanda, fiecare ținând-o pe una dintre ele de lesă. La întoarcere schimbară un sărut de o infinită tandrețe, dar Sydney simți că el făcea eforturi ca să-și înfrâneze dorința. Pasiunea pe care i-o aprinsese sărutarea lui în trup n-o lăsă să adoarmă mult timp.

*
* *

Sydney lucră pe șalupă toată după-amiaza. Dar se ferea de soare, știind ce piele sensibilă are și nevrând ca diseară să semene cu homarul pe care Christopher i-l promisese la cină. Efortul fizic îi pria însă. De câte ori se gândea la seara respectivă, nervozitatea o făcea să mânuiască și mai repede peria metalică din mâna ei. Când se hotărî să se oprească, curățase jumătate de fațadă până la

înălțimea unde putea să ajungă întinzând brațul. Și dintr-o dată se simți nerăbdătoare să se pregătească, nerăbdătoare să audă vocea lui Christopher, să fie din nou în contact cu personalitatea lui atât de puternică și plină de vino-ncoace. Era gata să arunce peste bord obișnuita ei prudență numai pentru plăcerea de a fi în brațele lui.

Dar un Christopher cu totul diferit bătu la ușa ei în acea seară. Blazer și pantaloni bleumarin, cravată grena și o cămașă albă impecabilă, o ținută care îi dădea o alură elegantă și sportivă totodată.

– Arăți splendid! exclamă el. Este pentru prima dată când te văd în rochie. Întoarce-te ca să te pot admira.

Cu obrajii în flăcări, Sydney făcu o piruetă sub privirea lui admirativă. Cumpărase rochia cu preț redus de la un magazin în lichidare, fiindcă îi plăcuse la nebunie, dar fusese convinsă că nu va avea niciodată ocazia s-o poarte. Era din mătase bej, cu o croială care i se mula pe corp, punându-i în evidență silueta.

– E pentru prima oară când îți văd și picioarele. Sunt făcute pentru a fi arătate.

– Nici tu nu arăți rău, ripostă ea puțin jenată. Ce-ai fi zis dacă ți-aș fi cerut și eu să faci o piruetă?

– Te-aș fi ascultat și m-aș fi simțit flatat. La fel de flatat cum ești și tu, sau cel puțin cum sper că ești...

– Ai răspuns la toate.

– E o pretenție pe care nu o mai am de mult timp. Viața are ea grijă să-ți dea peste nas ca să nu mai fii vanitos.

Ea îl lăsă să închidă ușa și-l luă de braț ca să coboare pasarela.

– Atât de tânăr și cu atâta experiență de viață?

– Nu chiar atât de multă, nu. Mulți oameni ar fi gata să depună mărturie că nu sunt decât un bătrân arogant.

– Oh, dar fiecare avem micile noastre defecte...

– Și ale tale care sunt?

– Ale mele? Prefer să te las pe tine să le descoperi.

– O să-mi placă la nebunie s-o fac!

Pe drum îi vorbi despre prietenii cu care urmau să se întâlnească. Sydney nu se plictisise niciodată ascultându-l și se distră grozav auzind niște întâmplări din perioada când el și Max Pierson fuseseră la școala de marină comercială.

– Dacă înțeleg bine, o să vorbiți despre meseria voastră toată seara?

– În mod sigur nu. Cu Alani, nimeni nu poate scoate două vorbe.

Ceva mai târziu, întâlnind acea femeie splendidă dar ciudat de încordată, Sydney înțelese ce voia să spună Christopher. Alani Pierson nu era genul de femeie care să se lase întreruptă. Avea frumusețea frapantă a hawaiienelor și o rochie de culoarea jadului care-i scotea în evidență tenul mat și părul bogat, negru ca abanosul. După prezentările de rigoare și o formulă de politețe mai degrabă rece, îl luă de braț pe Christopher și se îndreptă spre ascensor. Acesta fu momentul în care Max câștigă recunoștința veșnică a lui Sydney, luând-o ușurel de braț și antrenând-o în aceeași direcție.

– Christopher mi-a lăudat mult calitățile tale, dar a omis să-mi spună cât ești de frumoasă.

Ascensorul era construit numai din sticlă și oțel, funcționând ca o nacelă pe fațada lui Space Neddle. Când luă înălțime, priveliștea care se așternu la picioarele lor îi copleși. Cu lacurile și pădurile lui, dominat de maiestuosul munte Rainier, Seattle își merita numele de Orașul de Smarald. De la masa lor, aflată în apropierea geamului din elegantul restaurant panoramic, putură continua să admire grandiosul spectacol, în timp ce Alani se lansase într-un monolog plictisitor despre dificultatea de a ține o casă prezentabilă pentru clienții agențiilor imobiliare, când cei doi copii și tovarășii lor de joacă răscoleau și-și aruncau jucăriile peste tot, mai repede decât se putea face ordine în urma lor.

– Bineînțeles, încheie ea adresându-se lui Christopher, tu nu-ți poți da seama de asta. N-a trebuit niciodată să-l suporți pe Adam.

Sydney nu se exterioriză în nici un fel, dar simți că i se strânge inima. Niciodată nu va putea avea copii care să-i deranjeze casa... Cât de fericită ar fi fost să i se întâmple ei asta. Nu s-ar fi plâns...

– Să știi, continuă Alani adresându-i-se ei de data asta, că Max și cu mine ne-am căsătorit în aceeași zi cu Chris și Virginia, la capela din Kings Point. Am impresia că a trecut o veșnicie de atunci... Dacă am fi știut amândouă ce ne așteaptă, probabil că am fi fugit. Virginia a capitulat după ce a încercat câțiva ani să-l crească pe Adam cu un tată episodic. Dar eu m-am adaptat. Însă nu mi-a fost ușor, crede-mă!

Christopher aruncă o privire îngrijorată spre Sydney, rugând-o parcă să nu dea prea multă importanță spuselor lui Alani. Și ea deduse că, din prietenie pentru Virginia, Alani îi fusese ostilă de la început. Dar eleganta hawaiiană părea să nu remarce lipsa de poftă de mâncare a celorlalți, aperitivele rămânând aproape neatinse, și se întoarse spre soțul ei.

– Max are să vă anunțe o veste mare.

Toți ochii se îndreptară spre el și Max se înroși ca sfecla sub pistruii care-i acopereau toată fața.

– Hai, Alani, nu imediat.

– Ba da. Imediat. Doar nu vrei ca cel mai bun prieten al tău să afle de la alții?

– Să aflu ce? întrebă cu prudență Christopher.

Deși Alani arborase un surâs extrem de satisfăcut, expresia lui Max te făcea să înțelegi că marea veste nu-i făcea prea mare plăcere.

– Demisionez. Viitoarea mea călătorie va fi și ultima. Tatăl lui Alani este bolnav și ea... noi vrem, rectifică el foarte repede, să ne întoarcem în insule. O să-mi reiau fostul meu serviciu.

Christopher rămase cu gura căscată. Fără să înțeleagă ce-l tulbura în asemenea hal, Sydney îl strânse de mână pe sub masă ca să-i dea curaj.

– Dar... credeam că ești fericit în marină, spuse el în cele din urmă. Aveam impresia că ai renunțat la visurile tale despre insulele tropicale.

– E mai ușor să visezi la insule decât să visezi la propria ta casă, îl întrerupse tăios Alani. E prea greu pentru copii. Ei au nevoie de stabilitate. Au nevoie de un tată și de o mamă, în special cel mare care a ajuns la pragul imposibil al adolescenței. M-am întrebat adesea cum de Virginia se poate ocupa singură de Adam. Apropo, am auzit că se recăsătorește. Trebuie să te felicităm?

Ochii negri ai lui Alani îl priveau țintă, plini de ciudă. Christopher știuse dintotdeauna că ei nu-i plăcuse Seattle, dar până în acest moment nu-și dăduse seama că-l considera vinovat de necazurile ei. Probabil că era teribil de pornită împotriva lui de-i dădea atâtea lovituri sub centură în fața lui Sydney. Refuzând să se lase antrenat într-o argumentație care ar fi stricat întreaga seară, arboră un surâs larg și ridică paharul.

– Felicitările sunt pentru voi, Alani. E o greșeală să vrei să transplantezi o floare frumoasă din insule, așa cum ești tu, în metropolă. O să-mi lipsiți, dar știu că o să fiți mai fericiți și ăsta e principalul... Sunt bucuros și pentru Virginia, adăugă el pe un ton neutru. Acum putem să dăm comanda?

Întrebarea puse punct discuției. Se concentră asupra meniului, făcându-i sugestii lui Sydney, în timp ce Alani se foia furioasă pe scaunul ei.

În ciuda eforturilor lor conjugate, Max și Christopher nu reușiră să destindă atmosfera. Alani părea că se pregătise să-i servească niște adevăruri șocante și, dacă adversarul nu mușcase din momeală, se închise toată seara într-o tăcere înghețată.

Deși nu se simțea deloc în largul ei între trei persoane care se cunoșteau atât de bine și-și mascau fricțiunile sub o pojghiță de politețe, Sydney făcu tot posibilul să întrețină conversația. Suferea pentru Christopher, voia să-l facă să uite atacurile lui Alani și sfârși prin a însufleți atmosfera, arătându-se aproape veselă.

Christopher nu-și putea lua ochii de la ea, plin de admirație. Era atât de plină de viață, spirituală și curajoasă în acea atmosferă ostilă! Dar el își simțea inima strânsă. O nouă prăpastie urma să apară între el și trecutul lui. Prietenia lui cu Max va dura veșnic, dar nimic nu va mai fi la fel după această seară. Demisionând, Max pierdea orice șansă de a deveni într-o bună zi căpitan. Își sacrifica astfel cariera din cauza dorințelor soției lui. Ideea era derutantă. De neînțeles chiar. Degeaba se tot gândea, *nu putea* să înțeleagă cum un bărbat ca Max renunța la un lucru atât de important din viața lui.

Cele două perechi se despărțiră cu amabilitate, dar nimeni nu propuse să mai bea un ultim pahar acasă la ei.

– Îmi pare rău, spuse în sfârșit Christopher rupând tăcerea, în timp ce mașina se strecura prin circulația aglomerată de sâmbătă seara. Dacă mi-aș fi închipuit ce avea în minte, nu te-aș fi amestecat în așa ceva. Alani parcă nu mai era ea însăși. De obicei e drăguță și amuzantă.

– Mi-ar fi plăcut să te pot apăra, rosti cu tristețe Sydney. A fost nedreaptă față de tine.

– În mod sigur, ea e convinsă că se lupta pentru dreptate. În seara asta cerea răzbunare.

Sydney îi privi profilul frumos prin semiîntuneric.

– Pe cine să se răzbune?

– Eu l-am convins pe Max să părăsească Hawaii-ul, îi mărturisi el oftând. Acum am înțeles că ea nu m-a iertat niciodată pentru asta.

– Dar, fiindcă a reușit să-l convingă pe Max să se întoarcă în Hawaii, problema este rezolvată din punctul ei de vedere. Sau mai există vreo problemă? Demisia lui Max pare să te fi afectat teribil. Crezi că face o greșeală?

– Ce mai mare prostie din viața lui. În curând vom fi amândoi avansați la gradul de căpitan.

– Oh! Dar tu ai spus că vor fi fericiți acolo. Nu credeai asta?

– Era mai degrabă o urare decât o afirmație. Sper că vor fi. Meseria lui Max a fost întotdeauna mărul discordiei în mariajul lor. Acum vor fi nevoiți să trăiască apăsați de povara sacrificiului pe care-l face pentru ea.

– Poate că pentru el fericirea soției e mai importantă decât cariera.

După felul în care i se crispară maxilarele, Sydney își dădu seama că el nu credea așa ceva.

– Îți repet, sper asta, șopti el. Dar hai să schimbăm subiectul, vrei? Max și Alani ne-au acaparat destul în seara asta. Vrei să mergem să dansăm?

Deși era demoralizat, ideea asta îl tenta. Dorea s-o țină în brațe pe Sydney, să-i simtă căldura și vitalitatea, să se agațe de speranța unui viitor mai bun, acum când trecutul se năruia sub ochii lui.

Sydney îi zâmbi.

– Mi-ar plăcea să dansez, dar altă dată. În seara asta sunt cam țeapănă, după ce am muncit atâta. Simt nevoia să mă destind. Dacă m-ai duce să vizitez apartamentul tău?

Fără să părăsească drumul din ochi, Christopher întinse brațul și-i căută ceafa. Cu o mână puternică dar blândă totodată, el începu să-i maseze mușchii dureroși.

– Uitasem că ai avut o zi atât de grea. Imediat ce vom sosi acasă, vei avea parte de un binemeritat masaj.

Capitolul 8

Apartamentul era situat într-unul din cartierele cele mai animate ale orașului, pe malul lacului Washington. În timpul drumului, foarte scurt de altfel, Sydney fu cuprinsă de o plăcută nervozitate. De mai multe ori fu gata să-i spună că s-a răzgândit și că preferă s-o conducă la ea acasă. Dar cuvintele nu trecură de bariera buzelor. De fapt, nu avea nici un chef să se despartă de Christopher Weaver.

El încerca să pună capăt agitației ei imediat ce urcară în ascensor. Dar, paralizată de o neașteptată timiditate, ea se retrase într-un colț cu ochii pironiți pe mochetă. Neliniștea ei era pe punctul de a deveni insuportabilă când, brusc, se opriră între etajele șase și șapte. Sydney tresări.

– Ce s-a întâmplat?

– Afurisitul ăsta de ascensor e imprevizibil. Când vrei să fii sigur că ajungi, e mai bine s-o iei pe scări.

– Și cât timp vom rămâne închiși aici? Câteva minute? Câteva ore?

Nu suferea de claustrofobie, dar ideea de a rămâne suspendată de un cablu la douăzeci de metri de sol nu era de natură s-o încânte.

Nu obținu decât o ridicare din umeri și un răspuns enigmatic.

– Depinde.

– Dar Christopher, depinde de ce? Ce ne facem?

Instinctiv își încolăcise brațele în jurul gâtului lui și-și lipise obrazul de pieptul lui.

– Nu-ți face griji. E un ascensor pe care-l cunosc bine. Cred că poate fi convins să continue. Vrea numai să fie sigur că doamna pe care o duce este destul de destinsă ca să suporte sfârșitul călătoriei.

– Ceee?!

Dându-și brusc seama că el nu o ținea decât cu un braț, își ridică ochii și văzu că degetul lui arătător apăsa pe butonul stop.

– Răule! exclamă ea întâlnindu-i privirea înveselită. Chiar că ai reușit să mă sperii!

El o luă cu blândețe în brațe.

– Și tu m-ai speriat. Erai atât de încordată încât m-am temut că o să clachezi. A fost singurul subterfugiu pe care l-am găsit pentru a-ți schimba starea de spirit, în sensul pe care-l doream.

Când se aplecă și-și lipi buzele de ale ei, Sydney își dădu seama că ascensorul pornise. Pierduți în îmbrățișarea lor, le trebui un moment să realizeze că ușile se deschiseseră la etajul doisprezece. Cum se temea că ea se va retrage din nou în cochilia ei, Christopher îi înconjură talia cu brațul și o duse așa până în mijlocul apartamentului.

– Am ideile mele în privința decorării unei case și am făcut totul cu mâna mea. Simte-te în largul tău și vizitează apartamentul în timp ce eu pregătesc ceva de băut.

Eleganța sofisticată a fotoliilor din piele bej aranjate pe mocheta de aceeași culoare fu primul lucru care o intimidă. Dar puțin câte puțin își dădu seama că efectul era calculat cu grijă pentru a pune în valoare obiectele de artă, sculpturile și tablourile aduse de prin călătoriile din Orient. Încotro îți întorceai privirea întâlneai tonuri plăcute de culoare. Sydney se simți foarte repede în largul ei. Și-și dădu seama că-i plăcea gustul și modul de viață al lui Christopher.

Dar înainte să fi avut timp să aprecieze fiecare vas, fiecare statuetă, fu atrasă de priveliștea care se oferea ochilor dincolo de un perete întreg de geamuri.

– E grandios. În timpul zilei se vede probabil până la munții Olympic.

– Chiar și până la insule, o aprobă el venind cu două pahare mari pe care le așează pe o măsuță joasă.

Ea îi zări imaginea în geam. Eleganța și suplețea mișcărilor lui, neobișnuite la un bărbat atât de puternic, o încânta. El se apropie de ea și o îmbrățișă, începând să-i maseze ceafa.

– Hmm... Ce plăcut e, șopti Sydney.

Inima ei bătea atât de tare încât probabil că el îi percepea ritmul. Încercă să se relaxeze îndreptându-și atenția spre West Seattle Bridge, unde imensul cargou era luminat ca un zgârie-nori așezat pe orizontală.

– Docherii lucrează și noaptea?

– Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Trebuie să descarce și să termine de încărcat noul transport până luni dimineața. Îmi vine greu să mă gândesc la faptul că e pentru ultima oară când Max mă înlocuiește la post.

– Atunci nu te mai gândi, îi spuse ea cu blândețe. Orice ai zice, Alani a greșit că s-a luat de tine. Max n-ar fi venit să lucreze la compania maritimă dacă n-ar fi vrut. Doar nu l-ai obligat. Iar în rest, trecutul e trecut. Oamenii se schimbă. La fel ca și împrejurările...

După o clipă de tăcere își ridică fața spre el, cufundându-și privirea în ochii lui.

– Ai dreptate, să nu mai vorbim despre asta. Să ne gândim doar că tot restul serii ne aparține numai nouă, zise el.

O îmbrățișă apoi cu patimă, dovedindu-i astfel că nu dorea să rămână singur cu gândurile lui apăsătoare. Strângând-o la piept, continua să-i maseze umerii, brațele, coloana vertebrală. Mâinile lui erau fermecate. Și intensitatea senzațiilor pe care le trezea în ea aproape că o speria.

Sydney luptase din greu ca să-și construiască o viață în care îi era de ajuns să-și îndrepte elanurile ei de afecțiune spre animale și oamenii de la care nu aștepta nimic în schimb. Dar acest bărbat căruia îi păsa destul de ea pentru a-și găsi timp să-i facă un masaj, era pe cale să-i distrugă echilibrul și așa precar.

– Sunt uimit de câtă treabă ai făcut astăzi. Nu trebuia să cureți într-o singură zi o suprafață așa de mare. Probabil că te dor toți mușchii.

– Nu. Mă simt cu mult mai bine.

Vocea îi tremura de dorință. El puse capăt masajului senzual pentru a-i cuprinde bărbia, obligând-o să-și ridice fața spre el.

– Uitasem de mult timp că o femeie poate avea o gură atât de ispititoare, șopti el.

O clipă îi susținu privirea și ea nu făcu nimic pentru a-i ascunde pasiunea pe care i-o trezise. Îi cuprinse talia cu brațele și-i întinse buzele, sigură de ceea ce voia. Toată teama îi dispăruse. Dar în loc să profite de ceea ce i se oferea, Christopher își ascunse fața în părul ei, cu un geamăt.

– N-ar fi trebuit niciodată să te aduc aici.

– Eu ți-am cerut asta. Sărută-mă. Nu vreau să te părăsesc în noaptea asta.

Mărturisirea ei îl tulbură. Inima i se umplu de emoție. Simțea nevoia s-o protejeze. În viața lui nu mai încercase o gamă atât de largă de sentimente, pe care nici nu le putea măcar defini. Cu o nespusă tandrețe, degetele lui descoperiră fermoarul rochiei. Mătasea subțire căzu pe mochetă luând forma corolei unei flori, dar ei nici nu observară asta.

– Ești frumoasă, Sydney. Mai frumoasă decât îmi închipuiam.

– Ia-mă în brațe. Vreau să-ți aparțin în întregime.

Urmarea se petrecu la fel ca într-un vis. Descoperirea reciprocă a corpurilor lor în patul mare și confortabil. Mângâierile și sărutările care o făcură pe Sydney să se poată controla din ce în ce mai puțin. Christopher avu o clipă de teamă înainte de a o poseda.

– Christopher, eu sunt...

– Nu încă, scumpa mea. Așteaptă-mă... așteaptă-mă.

Ea își întoarse capul pentru a nu-i întâlni privirea. Își mușcă buzele ca să nu strige. Din cauza durerii ascuțite, unghiile ei se înfipseră în umerii lui Christopher.

El se opri o clipă, căutându-i ochii într-o întrebare mută.

– Da, șopti ea, întrebându-se dacă viața merita să mai fie trăită, dacă el se va îndepărta acum de ea.

Bărbatul rămase fără glas. Nici un cuvânt nu i-ar fi putut traduce intensitatea sentimentelor. Nu avea la dispoziție decât corpul lui pentru a-și exprima recunoștința în fața acestui dar neprețuit. În ciuda dorinței mistuitoare, știu să dea dovadă de toată atenția și tandrețea care-i permiteau lui Sydney să cunoască plăcerea. În curând ea se abandonă cu totul, pierdută în bucuria primitivă a contopirii trupurilor lor până la extaz. Nu crezuse niciodată că-i va fi dat să trăiască și ea asta.

Mai târziu, stând strâns îmbrățișați, ea asculta cum se liniștesc bătăile inimilor lor. O liniște neobișnuită îi cuprinsese mintea și sufletul. Femeia care intrase în acest apartament nu va mai fi aceeași la ieșire. O altă Sydney ieșise din închisoarea pe care și-o construise de bunăvoie în timpul anilor negri de deznădejde. Cât timp ar fi stat în ea dacă acest bărbat minunat n-ar fi apărut în viața ei ca s-o elibereze?

– Mulțumesc, șopti ea sărutându-l pe umăr.

– Mulțumesc, îi șopti el la rândul lui. Nu voi putea niciodată să explic asta, dar mi-ai dat impresia că renasc. Cum de ai putut apăra și păstra atâta frumusețe?

– Nu știu... Poate că m-am păstrat pentru tine.

El îi mângâie trupul frumos, gura lui urmărind arabescurile pe care le desenau mâinile. Sydney nu-și putu reține un geamăt de plăcere când el coborî spre pântecele ei. Cu vârful limbii, el urmă linia fină aflată pe pielea ei.

– Ai o cicatrice...

Degetele lui Sydney răsfirară părul lui Christopher. Cu o strângere de inimă, îl minți.

– O apendicită.

Christopher o privi. Șuvițe umede de păr rămăseseră lipite de obrajii ei colorați încă de focul pasiunii. Se gândi că niciodată nu mai întâlnise o femeie atât de frumoasă.

Capitolul 9

Când se trezi, Sydney simți la început un teribil sentiment de abandon. Soarele lumina vesel camera, însă era singură în patul imens. Dar imediat auzi pașii bărbatului care-i dăruise prima ei noapte de dragoste. Îl primi cu un surâs de bucurie.

– Cafea, doamnă?

– Serviciul este impecabil, replică ea malițioasă, în timp ce el așeza tava pe pat.

– Mi-am dat toată osteneala.

Tocmai se apleca s-o sărute când soneria telefonului le strică intimitatea.

– N-am chef să răspund.

– Trebuie. Poate că e Irma sau mama ta.

El ridică receptorul cu un oftat de resemnare. De la primele cuvinte, Sydney știu cine se afla la celălalt capăt al firului.

– Adam, am mai vorbit despre asta. Nu ești lipsit de fair-play față de mine dacă asiști la căsătoria mamei tale. Nu ar fi numai nepoliticos din partea ta să nu te duci, ci ar fi o adevărată insultă pentru ea...

Câteva clipe, ea auzi vocea grăbită a băiatului, fără să înțeleagă însă ce spune.

Apoi tatăl lui reluă:

– Nu mai exagera, în tabără nu e ca la pușcărie. Anul trecut îți plăcea atât de mult acolo, încât nu te îndurai să pleci ca să vii la Seattle. Nu dorești să-ți revezi prietenii?

Urmă o altă tăcere, apoi vocea lui Christopher se înăspri.

– Ascultă, Adam, nu pot face nimic în plus. O să te duci să asiști la căsătoria lor, apoi o să pleci în tabără atâta timp cât eu voi fi pe mare. Pe urmă o să ne întâlnim și o să avem tot timpul să discutăm și să rezolvăm împreună toate problemele. Hai, puțin curaj, bătrâne! Știu că poți să faci față. Trebuie să te călești pentru viață. Ascultă, o să-ți aduc niște patine noi cu rotile și... o să mergem împreună să cumpărăm tot ce-ți trebuie pentru surf, de acord? Bine, fiule. Pe curând! O să vezi cât de repede trece timpul.

Sydney puse ceașca pe tavă și luă fotografia înrămată așezată pe măsuță, în apropierea telefonului. Un puști slăbănog, cu pistrui și păr ondulat de culoarea focului, îi surâdea. Căută în zadar câteva trăsături care să-i amintească de Christopher.

– Adam?

– Da. O fotografie de la școală. Dar s-a schimbat mult. Pe an ce trece seamănă din ce în ce mai mult cu mama lui.

– Îl vezi des?

– Nu atât de des pe cât aș dori, și în mod sigur nu atât de des pe cât ar trebui.

Exista o notă de regret în vocea lui. Sydney ezită o clipă înainte de a vorbi, dar trebuia să afle ce loc ocupa Adam în viața lui Christopher.

– Mama ta mi-a spus că el ar vrea să locuiască la tine.

Cu mâinile băgate în buzunare, Christopher se îndreptă spre fereastră.

– Nu e decât un vis irealizabil, atât pentru el cât și pentru mine. Viața lui de până acum a fost dată peste cap de hotărârea mamei lui de a se recăsători. O clipă m-am lăsat furat de iluzia că i-aș putea deveni un adevărat tată... Dar, așa cum zice Virginia, ce știu eu

despre asta?... E un puști, obișnuit s-o aibă pe mama lui doar pentru el, îi e teamă s-o împartă cu altcineva... Îți mărturisesc că și mie îmi vine greu să înghit faptul că va avea un tată vitreg. Pentru că, din alte puncte de vedere, faptul că Virginia se recăsătorește nu mă deranjează deloc... Dar ea e cea care are dreptate, fiindcă un adolescent ca Adam are nevoie de un tată acasă, iar un marinar nu poate juca acest rol.

– Deci nu va veni?

– Nu și pentru a rămâne. Dar va fi aici două luni în vara asta și veți face cunoștință. În mod obișnuit îl duc într-o croazieră. Dar în acest an vom fi trei.

Sydney se întrebă cum va reacționa Adam în prezența ei. Dacă băiatul o va accepta, îi va cere doctorului Blake să-i dea concediu. Dacă nu, va pretexta că are de lucru ca să-i lase să plece singuri.

– M-am gândit mult la el în ultima lună, reluă Christopher așezându-se lângă ea. Și m-am analizat și pe mine. Îl iubesc, mă interesează ce se întâmplă cu el. Dar nu par făcut ca să fiu un tată adevărat, așa cum e Max. Mă înțelegi?

Da. Așa cum unele femei nu erau făcute să fie mame. Sydney dădu din cap zâmbindu-i și el o luă în brațe.

*

* *

Timp de cincisprezece zile, lucrară împreună în fiecare seară pe șalupă. Discutau, râdeau și nici nu-și dădeau seama cum trece timpul. Nici unul dintre ei nu mai avusese de mult timp un confident. Plăcerea de a-și împărtăși gândurile și sentimentele îi făcea să uite de partea neplăcută a muncii lor. Și după ce căpătară antrenament, febra musculară dispăru.

Sydney era încântată să descopere ce multe putea să aibă în comun cu un ofițer de marină. Nu numai că aveau aceleași puncte

de vedere asupra lucrurilor importante, dar și în cele banale părerile lor erau aceleași... fără a mai ține cont și de dorința lor reciprocă. În fiecare noapte făceau dragoste și constatau încântați că și aici se potrivesc perfect.

Sosi în sfârșit ziua când șalupa fu în întregime reparată și revopsită. Temându-se că acest moment ar putea fi traumatizant pentru Mary Lou, Sydney aranjase în secret cu Irma să sărbătorească evenimentul printr-o cină servită pe punte, lucru care o va distra pe bătrâna doamnă și n-o va lăsa să-și retrăiască amintirile pline de nostalgie.

Dar reacția lui Mary Lou le alungă toate temerile. Își conduse singură fotoliul în jurul cochetei sale locuințe, cu chipul întinerit de entuziasm, descoperind la fiecare învârtitură de roată o nouă ocazie de a se extazia asupra muncii lor. Toată lumea avea ochii plini de lacrimi când Christopher îngenunche pentru a-i primi sărutările pline de recunoștință.

Deoarece și cele cincisprezece zile de antrenament se terminaseră, Christopher putu de a doua zi să-și consacre tot timpul lui Sydney. Pentru a o avea numai pentru el, plănuise să facă împreună o croazieră pe velierul său. Excursia până la insulele San Juan fu la fel de idilică după cum și-o dorise. Rupți de lume și de grijile lor, se lăsară în voia vântului, a soarelui și a dragostei.

Sydney își descoperi talentul pentru navigația cu pânze. Atentă la indicațiile lui Christopher, știu în curând să ridice pânzele, să le coboare, să țină cârma. Marea nu avea nici un secret pentru el și cunoștințele lui despre vietățile care populau oceanul nu încetau s-o fascineze. Cu un sincer regret văzu profilându-se la orizont portul din Lake Union. Sydney era bronzată din cap până-n picioare și începuse să i se cojească nasul.

Era după-amiaza zilei de sâmbătă. Își scurtaseră călătoria cu o zi, pentru ca Christopher să mai poată petrece o seară împreună cu Max înainte să plece pe mare luni dimineața. Petrecuseră două

săptămâni de vis. Erau fericiți, împăcați cu lumea și cu ei înșiși când amarară lângă șalupa familiei Weaver care strălucea ca nouă. Dar Irma ieși pe punte imediat ce-i auzi și din cele cincisprezece zile de liniște se alese praful.

– Adam a fugit de acasă! Mama lui e moartă de îngrijorare! Trebuie să-i telefonezi imediat.

Repezindu-se înăuntru, Christopher fu gata s-o calce în picioare pe Amanda, care-i ieșise în întâmpinare dând din coadă.

– Ce s-a întâmplat mămico?

Văzând-o pe mama lui atât de palidă, trasă la față, încercă să-și stăpânească panica. Biata femeie era înspăimântată.

– Nu știu ce să fac, nu știu ce să fac. Virginia sună din oră în oră de azi-dimineață...

– Calmează-te, totul se va rezolva. Repetă-mi exact ce ți-a spus.

– Adam și-a luat geanta de voiaj și ceva ușor de îmbrăcat, spunându-i că se va duce împreună cu colegii lui două zile cu cortul ca să sărbătorească sfârșitul anului școlar. Promisese că se va întoarce în dimineața asta. Fiindcă nu s-a întors, Virginia a telefonat acasă la prietenii lui și a aflat că nimeni nu l-a mai văzut de două zile. E îngrozitor, nu știu ce să fac...

– De ce nu mi-ai transmis un mesaj prin radio?

Bătrâna dădu cu tristețe din cap.

– Fiindcă nu avea rost, știam că te vei întoarce astăzi. Erai deja pe drum și tot n-ai fi putut ajunge mai repede. Irma voia să cheme paza de coastă, dar cu toate velierele astea care navighează spre insule, nu te-ar fi localizat înainte să ajungi acasă.

Christopher nu se putu împiedica să admire bunul simț de care dăduse dovadă și de această dată mama lui. Așa se întâmplase întotdeauna, chiar și în cele mai grele momente.

– Ai dreptate, mămico. Nu mai fi îngrijorată. Acum sunt aici, lângă tine.

Se duse și formă numărul Virginiei. Aceasta răspunse de la primul apel. Repetă aceleași lucruri pe care i le spusese și mama lui.

– Dar de ce n-ai verificat dacă a ajuns cu bine în campingul în care spunea că se duce?

– Ah, nu! Fără reproșuri, *domnule* Weaver! Doar n-o să mă acuzi *pe mine* că-mi neglijez îndatoririle. În timp ce el fugea de acasă, tu erai în croazieră pe velierul tău, fără nici o grijă! Încearcă să-ți imaginezi ce e pe capul meu, având în vedere că mă mărit mâine, dacă îți mai amintești cumva asta.

– Nu-ți reproșez nimic, răspunse el pe un ton mai scăzut. Sunt la fel de tulburat ca și tine, crede-mă. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

– La Seattle, bineînțeles! Ca să locuiască împreună cu tine! De când și-a băgat ideea asta în cap, nu mai reușesc deloc să-l țin în frâu. Fiindcă eu nu i-am permis asta, și-a strâns catrafusele și a plecat de capul lui. Și uite unde am ajuns. Înnebunesc de două luni încercând să-l fac să înțeleagă, continuă ea atât de tare încât Christopher trebui să-și îndepărteze receptorul de ureche. Și m-am săturat până peste cap! Doar n-o să-mi amân data căsătoriei în ultimul moment, din cauza fiului tău! Mi-am sacrificat paisprezece ani din viață pentru el și dacă asta e recunoștința ce mi-o poartă... Mucosul ăsta nu suportă să mă vadă recăsătorită. Ei bine, în acest caz nu are decât să rămână la tine!

– Ți-am spus de acum două luni că sunt gata să-l primesc, îi reaminti el abia stăpânindu-și enervarea.

– Ah! Îți jur că nu mi-ai fi propus dacă ai avea cea mai mică idee ce înseamnă asta! Dar o s-o simți și pe pielea ta, amice, fiindcă eu mă mărit mâine și plec în voiaj de nuntă. Te pomenești că o să-mi reproșezi că sunt egoistă, nu-i așa? Atunci ascultă-mă: e timpul să gust și eu puțin din acea libertate de care tu te bucuri de zece ani! Când fiul tău va debarca la tine, n-ai decât să-l trimiți în tabără timp

de șase săptămâni cât vei fi pe mare. Totul este plătit. După care, vei putea să guști din plin bucuriile paternității și să afli ce înseamnă asta!

– Ai anunțat poliția?

Tonul ei se schimbă. Un hohot de plâns se auzi în receptor.

– Bineînțeles că am anunțat. Dar sunt atâtea state între aici și Seattle și el a plecat de două zile... Poliția nu face mare lucru pentru fugari. Tu trebuie să-l regăsești, Chris. Te implor, găsește-l. Mi-e atât de teamă...

– O să-l găsesc.

Și brusc, ziua când se născuse fiul lui îi reveni în minte. Ochii i se umplură de lacrimi. Își drese vocea înainte să întrebe:

– Are bani?

– Da. Își strângea banii de buzunar în pușculiță, de mai mult timp. Presupun că plănuise de mult să fugă.

– O să mă ocup de asta, Virginia. Și o să te țin la curent.

Închise și se apropie de cele trei femei care așteptau cu sufletul la gură noutățile.

– Ați auzit, da? E sigură că vine aici.

– Și eu sunt sigură, răspunse Mary Lou care părea mai puțin speriată de când fiul ei se afla acasă. Sper numai că-i va da prin cap să ne telefoneze ca să ne liniștim. Cunosc eu adolescenții. Probabil că e convins că nimeni nu-l iubește, că nimănui nu-i pasă de el.

Christopher o privi, încrețindu-și uimit fruntea.

– Nu mai înțeleg nimic. Virginia e atât de răvășită încât e gata să mi-l dea mie în custodie. Cum de o femeie care a fost până acum o mamă atât de posesivă poate să se transforme atât de radical?... Și cum se poate căsători mâine când fiul ei a dispărut? adăugă parcă pentru sine.

Mary Lou dădu cu blândețe din cap.

– Nu e greu de înțeles. Îmi închipui că Adam a devenit o piedică din momentul când a început să se întâlnească cu cineva. În treizeci

de ani de învățământ am fost deseori confruntată cu această situație. Multe femei care și-au crescut singure copiii simt nevoia să-i încredințeze tatălui când ajung la adolescență. E o perioadă dificilă și pentru unii și pentru alții.

Sydney își reaminti de câte ori și-ar fi făcut și ea bagajele dacă ar fi știut unde să se ducă. Auzi vocea consternată a lui Christopher.

– Dar eu... eu nu am fost niciodată așa.

– Nuuu?! spuse mama lui cu un aer ironic. Dacă n-am înnebunit în timpul adolescenței tale, asta se datorează faptului că erai intern. De luni până vineri te știam pe mâini bune, făceai sport, aveai prieteni și școala veghea să-ți faci datoria. Așa că nu prea aveam motive de ceartă în weekenduri... Adam este un copil inteligent, continuă ea plină de convingere. A beneficiat de stabilitate în familia Virginiei, înconjurat de unchi, mătuși și bunici. N-a bătut niciodată străzile ca alți copii mai puțin norocoși. Numai că a ajuns acum la vârsta când îi lipsește tatăl lui. Și atunci a plecat să-l caute.

Liniștit de cuvintele ei înțelepte, lui Christopher îi mai rămase totuși de pus la punct o problemă. Dacă venea Adam, nu se putea îmbarca luni dimineața, și cu atât mai puțin dacă nu venea. Ar fi trebuit să dea mai multă atenție rugăminților fiului său, să-l descoasă și să ghicească ce-l făcuse pe băiat să se revolte împotriva autorității tuturor adulților care-l înconjurau. Și brusc se simți din nou cuprins de teamă. Și dacă, în intenția lui de a ajunge la Seattle, întâlnise niște oameni periculoși?

– Sun la Companie ca să cer să fiu înlocuit la următoarea cursă.

– Lasă-i un mesaj lui Max, îi reaminti Sydney. O să te aștepte la *Cerc*.

Își trecu încurcat mâna prin păr, dându-l spre spate. Simțea nevoia să se întâlnească cu Max. Nu putea să-l lase să plece pe cel mai bun prieten al lui fără să clarifice relațiile dintre ei. Dar nu era momentul să se gândească la asta.

– Da. Și pe urmă o să sun la poliția din toate orașele, de la Lincoln până aici.

Sydney se simțea atât de tensionată încât ar fi vrut să facă ceva ca să se mai liniștească, de exemplu să ia bagajele din velier și să facă puțină curățenie și ordine acolo. Dar rămase alături de Christopher fiindcă acesta avea nevoie de sprijinul ei moral. După câteva minute se duse lâng el în antreu. El îi întinse imediat receptorul.

Bărbatul de la capătul celălalt al firului tocmai îi explica faptul că și căpitanul secund Thompson ceruse să fie înlocuit la următoarea cursă. Thompson fusese primul care depusese cererea și nu se puteau lipsi de doi ofițeri superiori în aceeași cursă.

– Ascultați, insistă Christopher, nu cred că problema lui Thompson e atât de gravă ca a mea.

– Îmi pare rău, locotenente, dar nu pot să hotărăsc eu.

– Atunci transmiteți-i un mesaj locotenentului Pierson. Spuneți-i...

Christopher ezită. Dacă îi explica situația lui Max, prietenul lui n-ar ezita să-l înlocuiască. Dar el petrecuse mai mult de o lună pe mare și, în principiu, era ultima lui călătorie. Alani avea nevoie de el.

– Spuneți-i doar că am o problemă cu fiul meu și că nu voi putea ajunge în seara asta la *Cerc.*

– E în regulă, locotenente.

Christopher închise. Sydney avu impresia că, în câteva ore, el îmbătrânise cu zece ani.

– Nu mai există decât o soluție ca să nu plec. Să demisionez din echipaj și să-mi depun ceva mai încolo candidatura pentru un alt post. Dumnezeu știe pe unde voi ajunge. Pe la birouri sau pe vreun feribot care face curse între Seattle și Bremerton...

– Nu. Nu te grăbi, te implor, îi spuse Sydney. O să-l găsim pe Adam. O să vezi că-l găsim. Și pe urmă o să vezi ce-ți rămâne de făcut.

Își simțea inima strânsă de teamă la gândul că puștiul vagabonda de unul singur, probabil mort de frică și poate în primejdie...

*
* *

Seara și noaptea părură interminabile. În ipoteza că băiatul ar fi făcut autostopul, Christopher și Sydney vizitară toate motelurile pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, atătând fotografia lui Adam și descriindu-l tuturor camionagiilor. Din oră în oră îi telefonau Irmei, dar nu existau noutăți nici de o parte nici de cealaltă.

În zori se întoarseră abătuți, epuizați.

– Nu pot să cred că-mi închei astfel cariera, spuse Christopher cu o voce amărâtă. Nu-mi mai rămâne decât o singură salvare: Max. Am niște scrupule să-i cer acest serviciu, dar dacă acceptă să semneze pentru o călătorie în plus, sunt salvat.

– Sunt sigură că Max va face asta pentru tine. Eu o să rămân pe șalupă. Tu trebuie să faci un duș și să te schimbi înainte să te întâlnești cu el.

El o aprobă în tăcere. Un mușchi al obrazului îi tresărea spasmodic. Barba care începuse să-i crească îi accentua asprimea trăsăturilor. Se vedea că își iubea nespus de mult fiul. În timp ce își reproșase egoismul de care dădea dovadă într-un asemenea moment, Sydney nu se putea împiedica să se gândească la faptul că nu va mai exista un loc și pentru ea în viața lui Christopher Weaver când Adam își va face apariția. Demoralizată și obosită, simți că îi dau lacrimile. Își întoarse capul ca să privească răsăritul soarelui peste catargele vapoarelor ancorate la chei. Era duminică. Ziua în care se recăsătorea Virginia. Cum putea să se mărite fără să știe unde dispăruse fiul ei?

Mary Lou nu se culcase. Irma îi explică obosită că amândouă ațipiseră puțin pe fotolii. Christopher o trimise cu autoritate la culcare. Dar Irma îi asigură că ea se mai putea ține încă pe picioare. Sydney simțea nevoia să-și descarce tensiunea acumulată făcând

ceva. Așa că, imediat după plecarea lui Christopher, se duse să se ocupe de velier. Voia să mai fie puțin singură pe acest vas unde trăise cele mai fericite zile din viața ei.

Cu ochii plini de lacrimi, luă din cockpit bluza de trening pe care o purtase Christopher. Strângând-o la piept, coborî în careu, se așeză pe o banchetă și dădu frâu liber durerii ei. Îl iubea. Îl iubea așa cum nu mai iubise pe nimeni în viața ei. Dar îngrijorarea trăită în ultimele ore îi paralizase parcă sentimentele, lăsând-o într-o dureroasă incertitudine. Se simțea epuizată, incapabilă să se gândească la faptul că l-ar putea pierde.

După o clipă tresări speriată. Ușa cabinei se deschisese și un băiat ciufulit, pe jumătate adormit ieși din ea.

– Adam!

Sări și-l prinse de braț ca să se asigure că nu e o apariție, dar el se degajă cu un gest brusc.

– Cine sunteți?

– Hmm... o vecină, Sydney Mitchell. Te-am căutat toată noaptea.

– Unde este tatăl meu?

– S-a dus să-l roage pe Max Pierson să-l înlocuiască pe cargoul care pleacă mâine, îi explică ea pe un ton acuzator.

– Și de ce vrea să fie înlocuit?

– Din cauza ta. E mort de îngrijorare. Toată lumea e de fapt moartă de îngrijorare. Doar nu era să plece pe mare fără să te știe teafăr și sănătos.

– Dar sunt teafăr și sănătos, replică băiatul ridicând din umeri. Nu are motive să-și facă probleme.

Sydney fu cuprinsă de o bănuială.

– Unde ți-ai petrecut noaptea?

– Aici. Am dormit. Nu mai e nimic de mâncare la bord în afară de biscuiți? Mor de foame.

Sydney făcu un efort teribil să-și păstreze calmul.

– Și de ce n-ai venit direct la bunica ta, ca să-i spui că ești aici?

– N-am vrut s-o deranjez.

– S-o deranjezi?! Dar din cauza ta, biata bătrână n-a dormit toată noaptea.

Adam făcu o mutră atât de vinovată încât, cu toată enervarea ei, se simți înduioșată de purtarea lui copilărească.

– Hai, spune ea îmblânzită. Vino, Irma va fi mulțumită să-ți pregătească un mic dejun pe cinste.

Expresia băiatului care se trezi pe neașteptate în fața unei bătrâne îmbrăcată în echipament militar și cizme fu irezistibilă, dar Sydney nu-și mai pierdu timpul cu prezentările. Se repezi la telefon și formă numărul lui Christopher.

Bucuria manifestată de acesta la auzul veștii bune pe care i-o dăduse trezi în ea emoții amestecate.

– Cum se simte?

– Îi e foame, deci e un semn bun.

– O anunț pe Virginia și vin acasă.

Sydney îl așteptă și rămase doar atât cât să-l vadă strângând în brațe un Adam țeapăn și nervos. Apoi lăsă familia Weaver să-și rezolve problemele și plecă să facă o lungă plimbare. Acum că Mary Lou va avea mai puțină nevoie de ea, va trebui să-și pună din nou tot sufletul în slujba *Câinelui Salvator.* Lipsa animalelor îi amplifica senzația de singurătate. La întoarcere, aruncă o privire spre șalupa vopsită în alb și albastru. Mai bine să nu se gândească ce schimbare va provoca în viața ei sosirea lui Adam. Intră în dormitor și, aruncându-se îmbrăcată pe pat, se cufundă într-un somn adânc.

*

* *

Invitat de Irma să împartă cu Adam din uriașa omletă cu șuncă pe care tocmai o pregătise, Christopher se așeză la masă alături de fiul lui. Află că băiatul sosise cu autobuzul, deși nici unul dintre

șoferii pe care-i întrebaseră nu-l recunoscuse după fotografie. Privindu-l cum înghite bucățile aproape pe nemestecate și vorbește cu gura plină, amână pe mai târziu mustrările.

– Sper că-ți dai seama cât am fost de îngrijorați. Și în plus, ai supărat-o și pe mama ta, chiar în ziua căsătoriei ei.

– Ce chestie!...

Christopher se prefăcu însă că nu i-a auzit exclamația.

– Mama ta acceptă să locuiești la mine de acum înainte.

Adam tocmai termina de mâncat o farfurie plină cu cartofi prăjiți. Înghiți pe nerăsuflate un pahar cu lapte și-și șterse gura cu dosul manșetei.

– Genial! O bat la cap de un an din cauza asta. Necioplitul ăla cu care se mărită mă calcă pe nervi.

Christopher strânse din dinți. Dacă Adam voia să locuiască la el, va trebui să înțeleagă repede ce era și ce nu era acceptabil să spui despre adulți, inclusiv despre soțul mamei lui. Dar înainte de toate, voia să-și facă o idee mai precisă despre nemulțumirile băiatului.

– Spune-mi exact, ce ai să-i reproșezi lui Greg?

– Crede că-mi poate comanda după bunul lui plac, mă obligă să-mi fac patul, să spăl vasele! Și dacă am nenorocul să deschid gura când n-are el chef, mă expediază în camera mea ca pe un nătăfleț! La vârsta mea, am măcar dreptul să spun ce gândesc, nu-i așa?

Christopher începea să înțeleagă de ce Virginia se hotărâse în cele din urmă să-i acorde lui custodia lui Adam. Adolescentul ăsta deșirat nu mai avea nimic în el din puștiul drăgălaș după care era înnebunită. Era vârsta revoltei contra ordinii stabilite.

Ghiftuit de atâta mâncare, Adam se ridică de la masă fără să mulțumească măcar și se lungi pe covor lângă Bertha care nu-l mai părăsise de când venise.

– E drăguț câinele ăsta...

– Nu te mai târî pe parchetul meu, tinere, că o să-l murdărești, interveni Irma cu o ironie care mai îndulcea tonul

poruncitor. Mai bine fă un duș și lasă-mi hainele astea împuțite să le bag în mașina de spălat. Ai măcar cu ce să te schimbi?

– Nici măcar un tricou. Toate lucrurile mele erau împachetate pentru tabără. Nu puteam să iau nimic fără să se prindă mama.

– Bine. Fiindcă o să ocupi fosta cameră a tatălui tău, uită-te în comodă, fiindcă acolo mai sunt niște haine vechi de-ale lui care s-ar putea să-ți vină.

– Nici nu-mi trece prin minte să port țoalele alea demodate.

Christopher înghiți hapul. Deci fiul său îl lua drept o antichitate... Se ridică la rândul lui de la masă.

– După-masă o să te duc să-ți cumpăr câte ceva de îmbrăcat. Bine că ți-ai făcut apariția înainte să vorbesc cu Max și cu căpitanul. Mâine eu mă îmbarc și tu pleci în tabără. Nu avem deci prea mult timp de petrecut împreună, așa că ar fi bine să facem în așa fel încât să fie cât mai plăcut posibil.

– Așa! Dacă mă expediezi în tabără după tot ce am făcut ca să vin la tine, n-o să te iert niciodată pentru asta!

– Vorbește mai încet, tinere, îl atenționă Irma. Bunica ta se odihnește.

– Sunt dezolat.

Christopher îl luă de umeri. Vocea lui căpătase brusc duritatea oțelului.

– Ascultă, fiule, și bagă-ți bine asta în cap. Amenințările nu țin aici. De acord?

– O.K. Dar...

– Nu există nici un dar.

Băiatul plecă privirea.

– Doresc cu adevărat să te păstrez lângă mine, Adam. Poți să mă crezi. O să fac tot posibilul să ne înțelegem. Dar dacă nu văd că faci și tu un efort în sensul ăsta, te trimit la școala militară cea mai severă din acest stat. Ai priceput?

– Am priceput.

– Bine. Acum du-te și telefonează-i mamei tale înainte să plece la primărie. Amândoi vrem ca ea să se poată bucura din plin de această zi, să aibă un voiaj de nuntă fără griji, nu-i așa, băiete? Eu știu că tu apreciezi tot ce a făcut ea pentru tine, da?

Adam dădu din cap și se îndreptă spre telefon fără să se uite în ochii tatălui său. Christopher trase cu urechea, urmărind atât cât trebuia din conversația lor pentru a-și da seama dacă fiul său îl ascultase.

Apoi îl lăsă pe mâna Irmei și el ieși să ia o gură de aer înainte de a traversa cheiul. Croaziera romantică i se părea acum atât de departe... Max îl prevenise: copiii aveau întotdeauna acest efect asupra celor mai frumoase lucruri care ți se întâmplau în viață.

Sydney își dorea oare copii? Deși discutaseră despre toate subiectele posibile, acesta părea să fi fost evitat. Ei trebuia să-i aparțină această hotărâre, dar perspectiva de a crește niște micuți alături de fiul său îl făcea de pe acum să nu se simtă deloc în largul lui...

Sydney. Când se întorseseră cu vaporul, fusese gata s-o ceară în căsătorie. Mai trebuia să aștepte. Acum avea să-i propună nu numai un soț ci și responsabilitatea unui fiu. Cântărind dificultățile pe care urma să le întâmpine el însuși pentru a se adapta situației, cum putea să pretindă acest efort femeii iubite?

Ușa era deschisă. Intră și o strigă. Fiindcă Sydney nu apăru, intră în cameră. Văzu că doarme, dar chipul ei era încordat. Ce griji nu-i dădeau pace nici în timpul somnului, făcând să se încrețească această frunte frumoasă? Mângâie ridurile fine și se aplecă să depună câte o sărutare pe fiecare pleoapă. Imediat chipul ei se lumină de un surâs. Fără să deschidă ochii, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l trase spre ea.

– Ce n-aș da să pot face dragoste cu tine acum, îi șopti el.

– Vino!

– Nu pot, am o mie de lucruri pe cap. Îmi pare rău că te-am trezit, dar vreau să-ți cer un serviciu.

– Să nu-ți mai pară rău, spuse ea zâmbindu-i din nou.

După un sărut care o făcu să se trezească de-a binelea, ea se ridică.

– Ce voiai să mă rogi?

– Dacă ai putea să-l conduci tu mâine dimineață pe Adam la autobuz, ca să mă pot îmbarca la timp. Mă duc să-i cumpăr bilet chiar acum.

– Crezi că e o idee bună? Abia a sosit și tu-l expediezi deja...

– Bineînțeles că el nu vrea. Dar a sosit timpul ca fiul meu să înțeleagă că în viață există și îndatoriri de îndeplinit. Pentru moment a mea este să conduc echipajul. Iar a lui este să facă ceea ce mama lui a planificat de mult pentru el.

Sydney fu surprinsă de duritatea tonului. Reacția lui era mai degrabă cea a unui ofițer de marină decât a unui tată. Îndatoririle lui față de echipaj și companie erau chiar atât de importante? Fără îndoială că da. Nu l-ar fi rugat pe Max să-l înlocuiască decât într-un caz extrem, iar acum că Adam apăruse și era teafăr, nu mai era o situație disperată. Bineînțeles că el nu era obișnuit să ia niște hotărâri importante în privința fiului său. Dar în această noapte ea îl văzuse atât de neliniștit încât ar fi putut jura că va face imposibilul să rămână cu el în următoarele săptămâni.

Dar la urma urmei, aceste treizeci și cinci de zile de despărțire vor fi poate benefice. Adam își pusese de mult timp la cale fuga, dar pentru Christopher fusese un șoc. Avea nevoie de timp ca să se învețe cu ideea de a deveni tată „cu normă întreagă".

– De acord. O să te conducem amândoi până la vapor, pe urmă o să-l însoțesc la autobuz.

Christopher îi zâmbi. Era minunat să ai pe cineva care spunea întotdeauna ceea ce doreai să auzi. Sydney va fi o soție și o mamă fantastică.

*

* *

Despărțirea era previzibilă și inevitabilă. Sydney nu avea regrete. Știuse tot timpul că Christopher va pleca și că, la întoarcere, va trebui să-l lase fiului său. Hazardul nu-i împărțise niciodată ei cărțile câștigătoare. Dar trăise împreună cu acest bărbat cea mai frumoasă lună din viața ei și strânsese destule amintiri plăcute pentru a înfrunta cu curaj viitorul.

Înainte să se îmbarce, Christopher îl luă de umeri pe fiul său pentru a-i da ultimele recomandări.

– Știu că nu ești încântat că pleci în tabără, Adam, dar asta face parte din îndatoririle pe care trebuie să ți le asumi. Te-ai eschivat deja de la ele prin faptul că nu ai participat la căsătoria mamei tale. Dar despre asta mai avem timp să vorbim. Acum vreau să-ți spun că eu contez pe tine în săptămânile următoare.

– Mda, tăticule, îl aprobă băiatul fără să clipească.

– Nici eu nu sunt încântat că plec. Dar este una dintre responsabilitățile mele. Și mi-o asum, fiindcă trebuie... compania contează pe mine, așa cum eu contez pe tine.

– Nu-ți face griji, tăticule. Totul o să fie în regulă.

Christopher îi mulțumi printr-o îmbrățișare afectuoasă. Nu era sigur că mesajul lui fusese recepționat. Cum putea să-i pretindă copilului să-și asume niște responsabilități când el însuși fugea acum de ale lui?

Apoi se întoarse spre Sydney pentru o ultimă sărutare. Ea avea lacrimi în ochi.

– Nu plânge, scumpa mea. Mă întorc în curând. Și nu uita că te iubesc.

Apoi le întoarse spatele și urcă pe vas.

Abia se îndepărtase cargoul cu vreo două-trei sute de metri, că Adam o și anunță:

– Nu te deranja să mă conduci la autocar. Nu plec în tabără.

Capitolul 10

– Adam! Ai promis că te duci! Îți încalci cuvântul dat tatălui tău.

– N-am jurat, nu-i așa?

– E o copilărie!

Pronunțând aceste cuvinte, își reaminti că adolescentul care o depășea cu un cap nu era totuși decât un copil.

– Bunica se simte mult mai bine. Nu există deci nici un motiv ca să nu pot rămâne cu ea ca înainte, când bunicul mai trăia și ea nu se îmbolnăvise.

Aerul involuntar rugător al micului fugar o obligă să reconsidere situația. El se agăța de amintirea vacanțelor fericite petrecute la familia Weaver și voia să regăsească acele timpuri. Dar nimeni nu putea să-și retrăiască trecutul.

– Nici gând. Chiar dacă sănătatea bunicii tale s-a îmbunătățit mult, ea nu e în stare să se ocupe de tine.

Adam se întoarse cu o mutră dezgustată și dădu cu piciorul într-o piatră imaginară. Sydney se simțea depășită de evenimente. Ce trebuia să facă? Nu putea totuși să-l târască de gât pe vlăjganul ăsta până la autobuz!

– De ce nu i-ai spus cinstit tatălui tău că nu ai de gând să pleci în tabără?

– Ce întrebare! Ce rost avea să plece îngrijorat?

Dezinvoltura lui depășea limitele.

– O să te urci în autobuz chiar dacă va trebui să te duc acolo cu poliția!

– Și ce mă va împiedica să fug din nou?

– Faptul că de data asta n-o să mai ai unde să te duci.

Acestea fiind spuse, îi întoarse spatele și se îndreptă spre mașina ei. Adam o urmă, trânti portiera, dădu drumul la radio și se tolăni pe scaunul lui, cu cascheta de base-ball trasă pe ochi.

Ascunzându-și enervarea, Sydney încercă să se pună în locul lui. Se părea că bravada lui masca o mare tulburare sufletească. Viața lui fusese dată peste cap de căsătoria mamei sale și asta îl făcuse să fugă. Sosise la un tată pe care-l iubea, pentru a-l vedea plecând pe mare chiar a doua zi. Și culmea culmilor, îl trimitea și în tabără. Păstrase amintirea unei primiri călduroase în casa bunicilor și nu înțelegea ce se schimbase. Tabăra putea să-i amplifice sentimentul de nesiguranță. Sprijinindu-l pe Christopher în hotărârea lui, ea își înăbușise instinctul. Acum își dădea seama că el nu ar fi trebuit să-și abandoneze fiul într-un astfel de moment, crucial pentru adolescent. Închise radioul.

– Ascultă, dacă bunica ta este de acord, fiindcă totul depinde de asta, am o propunere pentru tine. Poți rămâne la ea, să dormi și să mănânci acolo, cu condiția să lucrezi pentru mine în timpul zilei. O să te ocupi de *Câinele Salvator.*

– *Câinele Salvator?* se minună puștiul. Ce-o mai fi și asta?

– O să-ți explic mai târziu. Întâi trebuie s-o întrebăm pe bunica ta și, dacă ea acceptă, îi trimit o telegramă prin cablu tatălui tău.

– E obligatoriu să-l anunțăm?

Sydney nu-i răspunse. În nici un caz nu voia să-i dea impresia lui Adam că ceda în fața lui, fără voia lui Christopher. Dar fără să-i

mărturisească asta, nu era departe de a gândi la fel ca el. La ce bun să-l facă pe Christopher să se frământe pentru un lucru asupra căruia nu avea nici o putere? Dar și această hotărâre îi aparținea lui Mary Lou.

– Mai există o condiție. Dacă bunica ta e de acord să rămâi, am pretenția de la tine să mă asculți. Deci ridică brațul și jură.

– Trebuie să scuip și pe pământ? Doar nu mai sunt un puști!

– Jură că o să mă asculți, dacă nu, te conduc la autobuz.

Ridicând mâna dreaptă, el se execută bombănind.

Urmă deci o conferință în șalupa familiei Weaver. De mai multe ori, Sydney își mușcă limba ca să nu intervină când îl auzea pe vlăjganul ăsta exagerând cu nerușinare tratamentul plin de cruzime la care fusese supus de când Greg Anders intrase în viața mamei lui.

Dar sclipirea din ochii lui Mary Lou și zâmbetele care îi ridicau doar colțurile gurii îi spuneau că bătrâna doamnă știe să discearnă adevărul. Invers însă, Irma, mamă frustrată, părea să-i înghită toate prostiile și pe chipul ei se puteau citi ba mila, ba spaima. Adam sfârși prin a câștiga îngenunchind în fața fotoliului cu rotile.

– Dacă am fugit, bunico, am făcut-o ca să fiu cu tine. Știam că tata trebuie să plece. Dar nu voiam să plec în tabără. Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă mama ar fi acceptat să vin să-mi petrec luna asta cu tine.

Peste capul lui, Mary Lou schimbă o privire complice cu Sydney. Cele două femei erau pe aceeași lungime de undă în privința lui Adam.

– Sunt de acord cu tine, Sydney. Nu e neapărat nevoie ca Adam să plece în tabără. Rămânând aici va avea ocazia să se obișnuiască mai repede cu noua lui casă. În fiecare zi trebuie să-i faci o listă cu toate sarcinile pe care le are de îndeplinit la *Câinele Salvator.* Sunt sigură că se va achita cu plăcere de ele... Și sunt de acord cu tine, Adam. Nu are rost să-l informăm pe tatăl tău de această schimbare de program... pentru moment, însă.

Sydney nu se lăsă înșelată de rictusul triumfător și puțin disprețuitor care apăruse pe fața lui Adam când se uită în direcția ei înainte să ridice o privire plină de inocență spre Mary Lou.

– Mulțumesc, bunico.

– Sunt fericită că te afli aici, micuțul meu, dar felul tău de a-ți face apariția n-a fost tocmai... hmm, ireproșabil. Sper că n-o să ne mai bagi și altă dată în sperieți.

Blândețea surâsului atenua severitatea vorbelor. Sydney se ridică.

– Trebuie să plec la muncă. Mă întorc la ora cinci. O să mă duc să dau înapoi biletul de autobuz și o să telefonez în tabără ca să-ți trimită lucrurile aici.

Irma, care jubila la ideea că se va ocupa de băiat și va avea în sfârșit un mâncăcios de hrănit, băgă imediat mâna în buzunar și-și învârti pe degete cheile.

– Ia mașina mea și lasă-ne break-ul. O să-l duc pe Adam la adăpost în timpul cât Mary Lou e la ședința de recuperare. Poate că avem ocazia să facem o faptă bună pe ziua de azi.

– La adăpost?

Tânărul Weaver le privi pe amândouă cu ochii holbați de uimire.

*
* *

În mai puțin de o săptămână, Sydney își dădu seama că-și asumase o responsabilitate peste puterile ei. Luni seara break-ul revenise plin de câini și toate boxele se ocupaseră. Dar în loc să-și îndeplinească treburile care-i reveneau, Adam reînnodase prietenia cu vechii lui tovarăși de joacă și dispăru cât era ziulica de mare. Și dacă făcea ceva, dădea rasol ca s-o șteargă mai repede și atunci Irma era cea care plimba toată haita. De fiecare dată când încercase să-i vorbească, Sydney se lovise de o încăpățânare tăcută care o făcuse să renunțe înainte ca băiatul să-i fie ostil pe față.

Nopțile ei singuratice n-o făceau să se scoale mai bine dispusă. Timp de o lună, Christopher fusese centrul existenței ei și aceste vremuri minunate nu vor mai reveni niciodată. Toate pretențiile pe care le-ar fi putut avea asupra amantului ei erau umbrite de drepturile pe care fiul lui le avea asupra lui.

Sâmbătă o lăsară nervii. După ce spălase, a cincea oară în acea săptămână, mizeria pe care o făcuseră câinii în bucătărie, unde ți se lipeau tălpile de podea, și umpluse cu vârf pubelele cu cutiile goale care se îngrămădeau pe masă și prin colțuri, ajunse la concluzia că Adam Weaver era un mic egoist, răsfățatul lui mămica, obișnuit să fie servit ca un prinț.

Când ieși și-l văzu jucându-se pe puntea șalupei cu simpatica Bertha, nu se mai putu abține. Ori ajungeau astăzi la o înțelegere amiabilă, sau arogantul ăsta se va trezi direct în autocar împreună cu valiza lui, îndreptându-se spre tabără!

Apropiindu-se, constată cu groază că-și decolorase șuvița de păr care-i cădea pe frunte. Doamne! Cum o să reacționeze Christopher văzându-l așa vopsit! Simți că o trece un fior. Dar acum avea alte probleme pe cap.

– Adam!

El nici nu se sinchisi să-și ridice măcar capul în timp ce ea se urca pe punte și se proțăpea în fața lui.

– Adam, trebuie să-ți vorbesc.

– Bine, dar repede, făcu el cu o plictiseală plină de obrăznicie. John vine să mă ia să facem un tur pe lac cu vasul lui.

– N-ai cerut voie.

El se ridică râzând și o privi de sus.

– Să cer voie?!

– Când am acceptat să rămâi în ciuda ordinului expres al tatălui tău, în mod tacit te-am luat pe garanția mea.

– Ei și?

– Și atunci, nici nu poate fi vorba să pleci de aici fără să mă anunți. Și pot să te asigur că azi n-o să te duci nicăieri înainte să lămurim o serie de lucruri. Vino imediat la mine.

Urmă un minut de tăcere, timp în care rămaseră față în față, sfidându-se reciproc. În sfârșit, băiatul își băgă mâinile în buzunare ridicând din umeri și o urmă. Avea tot interesul ca bunica lui să nu-i audă certându-se.

Ajunsă în bucătăria ei, Sydney ridică receptorul și i-l întinse.

– Pentru început o să-i telefonezi lui John și o să-i spui că azi nu ieși. Fiindcă ai ceva de rezolvat.

– Dar eu...

– Îi telefonezi imediat.

Oare o s-o asculte? Sydney scoase un suspin de ușurare când el începu să formeze numărul. Dacă se va împotrivi și va încerca să scape de sub controlul ei, va fi obligată să-l prevină pe tatăl lui. În câteva clipe va ști ce-i rămânea de făcut și nu-și putea permite nici cea mai mică eroare de judecată. Cât de mult regreta că nu avea mai multă experiență în privința copiilor de vârsta lui!

După ce Adam îl anunță pe John și închise cu un gest furios, Sydney îi făcu semn să se așeze și luă loc în fața lui.

– Acum vreau să știu ce nu e în regulă.

– Ce nu e în regulă?!

– Vreau să aflu de ce te porți atât de urât cu mine, în timp ce te comporți ca un îngeraș cu Irma și bunica ta. Când vin acolo, ele îmi spun că ești mulțumit, vesel, cooperant. Și aici eu trebuie să-ți fac toată treaba și tu mă tratezi ca pe... o cârpă de șters pantofii.

Așteptă, dar nu obținu nici un răspuns.

– Aveam intenția să-mi petrec puțin timp cu tine în această după-amiază ca să ne cunoaștem mai bine. Voiam să te duc la Ranch Jackson, să vedem cum s-au obișnuit câini cu băieții. Asta ți-ar da ocazia să înțelegi mai bine cum funcționează *Câinele Salvator*.

– Mă doare-n cot de *Câinele Salvator!* exclamă el cu o voce spartă. Puțin îmi pasă de asociația ta! Și de tot ce faci în general!

Termină cu un sughiț, ascunzându-și fața în palme. Sydney se apropie de el și îi atinse umărul, dar el o respinse cu brutalitate.

– Ce s-a întâmplat, Adam? Ce am făcut de mă urăști atât?

– Te culci cu tatăl meu, asta e! spuse el arțăgos, descoperindu-și fața roșie. Așa a început și cu Greg, și pe urmă s-au hotărât să se căsătorească, și atunci el a crezut că-mi poate comanda după bunul lui plac și eu o să stau sluj. Nu vreau ca tata să te ia de nevastă! E tatăl meu, numai al meu! N-ai decât să te duci să te arunci în lac, cu o piatră atârnată de gât!

Sydney rămase încremenită în fața izbucnirii lui, care dezvăluia o amarnică decepție. Își reamintea prea bine de ziua când lumea se prăbușise pentru ea fiindcă familia ei adoptivă n-o mai iubea. Căzând în genunchi în fața adolescentului, îi cuprinse mâinile într-ale ei.

– N-o să-ți fur niciodată tatăl, Adam. Nu am intenția să mă căsătoresc cu el.

Capitolul 11

Într-o seară când nu era de cart, Christopher fu chemat în cabina căpitanului. Capitanul Loftus era un bărbat scund, cu părul grizonat, având întotdeauna un surâs amabil pe fața tăbăcită de soare și vânt. Îl primi pe locotenent cu o cordialitate ce anunța o întrevedere în afara obișnuitului cadru profesional.

– Vrei să guști din Chardonnay-ul ăsta? îi propuse el arătând cu vârful pipei spre o sticlă cu vin de un roșu închis.

Christopher se gândi imediat la buclele lui Sydney strălucind în bătaia soarelui. Acceptă paharul și cei doi bărbați se instalară comod în fotoliile de piele.

– E un cadou din partea soției mele pentru cea de a treizecea aniversare a casătoriei noastre. Le-a trimis la bord fără știrea mea. Treizeci de sticle. Ce femeie! Îmi cunoaște gusturile.

– Într-adevăr, căpitane, este un vin excelent.

– Probabil că te întrebi ce cauți aici, spuse Loftus zâmbindu-i. Așa că o să merg direct la țină. Îmi fac probleme în privința ta. Parcă nu mai ești tu. Oh, bineînțeles că munca ți-o faci cu obișnuita conștiinciozitate. Dar îmi pari distrat, preocupat. Vrei să-mi vorbești?

– Nu vreau să te plictisesc cu problemele mele personale...

– Nu mă plictisești deloc, îl întrerupse repede căpitanul. Tot ceea ce-i privește pe oamenii mei mă interesează și am întotdeauna timp pentru ei. Sper că nu e vorba despre sănătatea mamei tale?

– Nu, căpitane. Dimpotrivă, mama se simte mult mai bine, face ședințe de recuperare și progresele ei sunt uimitoare.

– Iată o veste bună... Deci, din experiența mea, dacă nu este o problemă de sănătate, s-ar putea să fie vorba de o femeie...

Buzele lui Crhistopher schițară un surâs.

– De ce nu de un fiu adolescent?

– Ah, ah! Adolescenții! Cum de am uitat de ei! Sunt primii pe lista mea. Am început să albesc când fiii mei au împlinit treisprezece ani. Patru băieți! Care au devenit cu toții niște bărbați cu care mă pot mândri, precizã satisfăcut căpitanul. Dacă am vorbi despre al tău?

Christopher ridică paharul în lumină, admirând culoarea vinului. Propunerea, venită din partea unui tată de familie, era binevenită. Cu cât se gândea mai mult la prezența pIrmanentă a fiului său în viața lui, cu atât mai puțin se simțea capabil să fie la înălțimea acestei sarcini. Ce-o să se facă la întoarcere?

– Al meu e oarecum o noutate pentru mine, căpitane, sincer îți mărturisesc. A fugit de la mama lui ca să apară acasă la mine exact în ajunul îmbarcării noastre.

– Un lucru care merită luat în considerare. Ai putea să-mi povestești totul de la început?

Christopher făcu un scurt rezumat al vieții lui cu Virginia, terminând cu acea căsătorie pe care Adam n-o accepta deloc.

– Și tu de ce nu te-ai recăsătorit?

– Am întâlnit de curând o femeie pe care aș dori s-o iau de soție, îi mărturisi el încruntându-se ușor.

– Înțeleg. Un pic cam prea devreme pentru a-i da fiului tău o nouă mamă și la fel de devreme pentru a-i da acestei tinere un fiu adolescent.

– Exact așa stau lucrurile. Sydney... așa se numește, Sydney Mitchell... are mai puțin de treizeci de ani. Merită să-și întemeieze propria ei familie și mă tem că sunt cam bătrân ca să mă implic încă o dată în această aventură. Mai ales când constat că nu știu cum să mă port cu primul meu fiu... Și căsătorindu-se cu mine, Sydney nu l-ar avea în grijă doar pe Adam, ci și pe mama mea invalidă.

Căpitanul clătină din cap.

– Îți înțeleg dilema. În ceea ce o privește pe Sydney Mitchell nu am curajul să-ți dau un sfat. Dar la paisprezece ani un băiat are nevoie de tatăl lui și nu e deloc ușor pentru tine să-ți asumi o asemenea sarcină după atâția ani. Va trebui să stabilești niște reguli de bază și să veghezi îndeaproape ca ele să fie urmate. Va fi destul de dificil câțiva ani, dar viitorul unui copil merită să te zbați, nu-i așa?

– Da, căpitane. Chiar m-am gândit să solicit un post pe uscat.

Loftus se mulțumi să-l întrebe:

– Chiar dorești asta?

– Nu, căpitane. Dar mi-ar permite să fiu acasă și să nu las toată greutatea pe umerii lui Sydney.

Surâsul amabil se șterse de pe chipul ridat.

– Cred că ar fi o mare greșeală. Ai marea în sânge, locotenente. Tatăl tău a fost și el căpitan. Mergi pe urmele lui. Crezi că fiul tău sau viitoarea ta soție ți-ar pretinde un asemenea sacrificiu?

– Nu i-am întrebat. Ești primul cu care vorbesc, căpitane, îi mărturisi el, înroșindu-se fără voia lui.

Știa că-l luase prin surprindere pe căpitan. Fără să-i arate asta, căpitanul era la fel de tulburat cum fusese și el când aflase de demisia lui Max.

– La întoarcere vei avea două luni și jumătate ca să reflectezi la asta, Christopher. Începusem adineaori să-mi redactez rapoartele și, frunzărindu-ți dosarul, mi-am dat seama că nu te cunosc așa cum ar fi trebuit. Ești un ofițer bun.

– Mulțumesc, căpitane.

Christopher plecă din cabina căpitanului convins că un post pe uscat nu i-ar rezolva toate problemele, dar nu vedea cum ar putea-o scuti pe Sydney de grija lui Adam. Și nici nu-și putea imagina că o va pierde. Fiindcă o iubea.

Simți nevoia să-i telefoneze. Acum la Seattle era șase dimineața. Spre deosebire de Max, Christopher se folosea destul de rar de sistemul de comunicație de la bord care nu oferea nici o intimitate. Fiecare cuvânt era înregistrat de radio care trimitea și primea mesajele prin intermediul satelitului. Dar dorința de a-i auzi vocea era prea puternică. Va fi concis. Voia doar să-i reamintească faptul că se gândea la ea și că o iubește.

*
* *

Sprijinită de parapet, Sydney se uita la Irma și Mary Lou care aruncau pâine pescărușilor ce se învârteau în zbor în jurul șalupei. Irma inventase acest exercițiu matinal pe care Mary Lou trebuia să-l execute cu mâna bolnavă. Progresele erau surprinzătoare.

De când se hotărâse să se ducă din nou la ședințele de recuperare, Mary Lou Weaver nu mai avea nimic din bătrâna doamnă apatică și fragilă care își petrecea întreaga zi în fotoliu și căreia Sydney i-o dăruise pe Amanda acum patru luni. Pe măsură ce mușchii ei se dezvoltau ajutați și de meniurile fanteziste dar consistente pe care le pregătea Irma cea grijulie, o nouă vitalitate îi lumina trăsăturile. Christopher va fi uluit să-i constate progresele.

Christopher. Telefonul lui matinal o tulburase teribil. De când ea ajunsese la concluzia că legătura lor nu putea avea nici o urmare, era a doua oară când el îi spunea că o iubește. Și Sydney nu știuse ce să-i răspundă. Probabil că el pusese jena ei pe socoteala faptului că se știa ascultată și de alții. Ea îl iubea. Dar mai mult ca niciodată trebuia să-și înfrâneze sentimentele. Ar fi trebuit să fie sinceră cu el înainte de plecare. Îi venea și mai greu să se gândească la faptul că el visa chiar în acest moment la un viitor alături de ea, atunci când acest viitor era imposibil.

Cu mâinile băgate în buzunarele canadienei, se decise să traverseze cheiul.

– Sunteți foarte matinale amândouă! le spuse ea pe un ton cât mai vesel. Și eroul nostru? Doarme și acum?

– S-a uitat azi-noapte la televizor la un meci. La vârsta asta are nevoie de somn.

Tonul protector al Irmei era irezistibil. Crezând că se refugiază la o bunică, Adam găsise de fapt două. Dar trebuia să recunoască totuși că, dacă profita câteodată de ele, le arăta însă toată afecțiunea pe care o meritau.

– Ia micul dejun cu noi, îi propuse Mary Lou. Nu te-am prea văzut în ultimul timp.

– Sunt foarte ocupată.

De la ciocnirea ei cu Adam, când făcuse pasul ireversibil de a afirma că nu se va mărita cu tatăl lui, trăia parcă într-o ceață, încercând să-și anestezieze cele mai profunde emoții. Între clinica veterinară și *Câinele Salvator,* zilele ei treceau într-un ritm frenetic. Sydney nu se consacra decât prezentului și respingea sistematic amintirea fericirii pe care o cunoscuse și regretul fericirii pe care ar fi putut s-o cunoască.

– Fiindcă bărbatul casei nu s-a trezit, vrei să mă ajuți s-o așez pe Mary Lou în scaunul ei? o întrebă Irma venind în bucătărie cu fotoliul rulant.

Susținută de brațe, infirma făcu încet câțiva pași până la masă. Sydney se minună.

– Poți să te sprijini în picior!

– Fiindcă Irma nu-mi lasă nici o clipă de răgaz, replică Mary Lou strălucind de mândrie. Reușesc chiar să stau singură în picioare sprijinindu-mă în bastoane. Și luni o să fac prima încercare să merg de-adevăratelea. Abia aștept! Nici nu puteți ști...

– Nu e timp de leneveală cât nu suntem la șase picioare sub pământ, declară Irma sentențioasă, servindu-le cafeaua.

Sydney prinse remarca din zbor și se duse să bată la ușa dormitorului.

– Apropo de leneveală, nu aud prea multă activitate pe-acolo. Adam! Trezește-te! Ai tot interesul să te grăbești dacă vrei să te plimbi cu vasul împreună cu Kevin și doctorul Blake! Mai avem o mulțime de lucruri de făcut înainte.

– Da, șefa!

Dar strigătul era plin de voioșie. Sydney zâmbi și se întoarse la masă, așezându-se în fața unei adevărate piramide de clătite.

– Mergem să i-l ducem pe Bixby domnului Langley, le explică ea. Țin neapărat ca Adam să mă însoțească, fiindcă vreau să vadă ce se întâmplă cu câinii pe care i-a îngrijit.

– Domnul Langley este tipul care și-a pierdut soția și s-a pus pe băutură? Ai avut o idee grozavă să iei legătura cu centrul de dezalcoolizare.

Irma îi dăduse această idee. Când Sydney îi exprimase directorului spitalului respectiv care sunt scopurile *Câinelui Salvator,* acesta i-l indicase imediat pe domnul Langley ca fiind subiectul ideal pentru o asemenea experiență. Nu era un alcoolic cronic, dar căzuse în patima băuturii din cauza durerii și a singurătății. Probabil că multe persoane se aflau în situația lui. Bietul văduv fusese la fel de entuziasmat ca și micii delincvenți de la Ranch, la ideea că va avea un câine.

– Faci un lucru minunat, spuse Mary Lou aruncând o privire spre Amanda și Bertha care stăteau una lângă alta. Și Adam e complet schimbat. Mai ales de când îl iei să lucreze la clinică. Kevin are o influență bună asupra lui.

În timpul vacanțelor, doctorul Blake își lua fiul ca ajutor la clinică. Știind că o mână de ajutor nu e niciodată de prisos, Sydney îl rugase să-i găsească și lui Adam o preocupare, mai ales că acesta era încântat să-și câștige banii de buzunar. Cei doi băieți deveniseră nedespărțiți.

– Nu știam cum să procedez, reluă Mary Lou, dar sunt sigură că lui Christopher nu i-ar fi plăcut deloc felul cum își petrecea timpul la început și prieteniile pe care le legase.

Sydney simți că i se strânge inima, așa cum se întâmpla de fiecare dată când auzea pronunțându-se numele lui Christopher. Încerca să nu se mai gândească la el, dar aici prezența lui era atât de puternică încât nu reușea.

– Iată bărbatul casei! anunță Adam, care mai avea încă părul ud de la duș, depunând o sărutare zgomotoasă pe obrazul bunicii lui. Oh, clătite!

– Ți-am mai spus de o sută de ori să nu mai porți cascheta asta prin casă, bombăni Irma. Și întâi bea sucul de portocale.

Sydney se ridică și rezolvă problema luând cascheta și îndesând-o pe capul ei.

– Te aștept afară, mă duc să dau de mâncare la câini... Mulțumesc pentru micul dejun.

– Treci să mă vezi diseară! strigă Mary Lou după ea. Îmi lipsești!

Sydney simți din nou o împunsătură în inimă. Era nedrept s-o neglijeze pe Mary Lou. Chiar dacă era dureros, trebuia măcar să salveze aparențele până când se va clarifica situația cu Christopher. La întoarcere, el va înțelege ce rol trebuia să joace în viața lui Adam și ea se va retrage în vârful picioarelor. Băiatul avea o mare nevoie de dragoste și siguranță.

*
* *

Când plecară la centrul de dezalcoolizare, Adam era posomorât.

– Data viitoare când o să dai un câine, n-o să merg cu tine, o anunță el când Sydney demară.

– Și de ce mă rog?

– Nu suport. Și nici nu pricep cum te poți debarasa astfel de un animal pe care l-ai îngrijit ca și cum l-ai iubi.

– Trebuie să faci diferența, Adam. Eu scot câinii ăștia de la adăposturi tocmai pentru a-i plasa unor oameni care o să-i îngrijească și să-i răsfețe.

– Da, dar câinele nu știe asta! replică el cu o voce emoționată. Ție ți-ar fi plăcut ca cineva să te ia, să te facă să crezi că te iubește și pe urmă să te paseze?

– Am trecut prin asta. Am trecut din casă în casă, toată copilăria mea. Și n-am murit, nu-i așa? încheie ea cu o veselie forțată.

Simți o privire intensă fixată asupra ei, apoi capul lui Adam se întoarse spre geam și băiatul nu mai deschise gura. Și nu se miră deloc că, la sosire, îl văzu plecând fără să scoată nici un cuvânt, ducându-se direct la bunica lui.

Sydney rămase câteva clipe gânditoare, nemișcată în fața volanului. Era adevărat, câteodată era dureros să „împarți" fericirea și să-i ajuți pe ceilalți să fie fericiți. Ca o ironie a vieții, Adam trebuia să învețe singur asta. Ea nu putea face nimic altceva, decât să-l ducă la domnul Langley după un timp, ca să poată constata cu ochii lui că Bixby era fericit alături de noul său stăpân.

*
* *

Așa după cum îi propusese, trecu s-o vadă pe Mary Lou după cină. Adam și Irma plecaseră la cinema să vadă un film SF.

– Voiau să treacă să te ia și pe tine, dar în cele din urmă s-au gândit că nu e genul tău. În orice caz, sunt mulțumită că Adam nu mai frecventează vechea gașcă. Este unul din avantajele internatului, fiindcă în septembrie își va face noi prieteni.

Dacă internatul fusese soluția ideală pentru Christopher, care avusese întotdeauna un cămin stabil alături de tatăl și mama lui, Sydney nu era sigură că va fi avantajos și pentru Adam. Dar familia Weaver nu avea de ales. Mary Lou și Irma nu erau în stare să se ocupe zilnic de băiat în timpul îndelungatelor absențe ale tatălui său.

– Îmi face plăcere să te vad stând pe canapea, spuse ea zâmbind, în încercarea de a schimba subiectul.

Mary Lou o privi cu ochii ei albaștri, atât de asemănători cu cei ai fiului său.

– Și mie îmi face plăcere să te văd. Ce s-a întâmplat, Sydney? Înainte veneai mereu aici și erai veselă, glumeață. Acum s-ar zice că fugi de noi. Îmi dau seama că te preocupă ceva. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

În timp ce-i vorbea, bătrâna doamnă își întinse mâna paralizată pentru a o cuprinde pe a ei. Acest simplu gest, atât de tandru, de matern, fu de ajuns să spargă fragila cochilie în care Sydney credea că se ascunde și se protejează.

Lacrimile prea mult timp stăpânite începură să i se rostogolească pe obraji. Își sprijini capul de umărul delicat al bătrânei și lacrimile ei udau blana Amandei. Mary Lou se mulțumi să-i mângâie cu blândețe părul până se liniști. Și brusc, după ce hohotele de plâns se potoliră, Sydney îi mărturisi toate frustrările și supărările ei, dragostea pe care i-o purta lui Christopher, neputința ei de a avea copii, necazurile de copil abandonat, felul cum o respinsese familia ei adoptivă...

– Iubindu-l pe Christopher, credeam că sunt la adăpost, el avea deja un fiu și n-ar fi fost prea dezamăgit să nu mai aibă un altul. Dar acum îmi dau seama că, exact din cauza lui Adam, nu există un viitor pentru noi.

– Și de ce crezi asta?

Sydney își șterse ochii și-și îndreptă spatele pentru a fi mai convingătoare în spusele ei.

– Adam trebuie să ocupe primul loc în viața tatălui său. Când era vorba să vină doar în vacanțe, mă gândisem să-l las singur cu Christopher în perioada verii. Dar acum va sta aici tot timpul, așa că nu mai există un loc și pentru mine. Să nu crezi că sunt geloasă pe Adam. Dar nu vreau ca, din cauza mea, să pățească la fel ca mine, când părinții mei adoptivi m-au dat uitării, îndreptându-și dragostea spre propriii lor copii. Dacă ai ști prin ce am trecut atunci... Credeam că port toate păcatele lumii, credeam că totul s-a întâmplat din vina mea fiindcă nu m-am purtat bine...

– Și crezi că Adam ar simți același lucru?

– Da. Niciodată nu m-am simțit atât de pierdută... atât de singură ca la nașterea gemenilor.

– Ascultă-mă, Sydney. Ești o tânără curajoasă, iubitoare, pe care aș fi mândră s-o am ca noră. Așa că nu te supăra pentru ce am să-ți zic... Ți-e teamă că o să te interpui între Adam și tatăl lui, dar ești sigură că nu se va întâmpla contrariul? Nu ți-e teamă că Adam se va băga între Christopher și tine?

– Dar... dar eu nu mă gândesc la mine, insistă ea derutată. Eu nu mă gândesc decât la fericirea băiatului!

Mary Lou îi cuprinse mâinile cu blândețe.

– Sydney eu cred că tu cam amesteci lucrurile, și asta de mult timp, din cauza trecutului tău dureros. Dar într-o relație de familie, dragostea nu e exclusivistă. Faptul că îți iubești fiul nu înseamnă că nu-ți poți iubi și partenera de viață. Dar îi iubești într-un mod cu totul diferit, asta e tot. Crede-mă că există destulă dragoste pentru toată lumea.

*
* *

În același moment, Christopher stătea pe punte, cu gulerul ridicat ca să se apere de vântul rece. La fel cum se întâmplase mereu în ultimele luni, el se gândea la Sydney. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai hotărât s-o ceară în căsătorie.

Sydney era o femeie puternică și independentă, așa cum fusese și mama lui când se căsătorise cu tatăl lui. La fel ca și mama lui, dădea dovadă de acea veselă seninătate în fața problemelor importante ale vieții. Avea mult noroc să aibă alături de el două femei excepționale. Sydney mai era romantică și senzuală. Îi intrase în sânge și n-o mai putea da uitării.

Vor rezolva împreună toate problemele care se vor ivi. Împreună îi vor oferi lui Adam căminul stabil care-i trebuia. Acum că încetase să se zbată între neliniște și nehotărâre, Christopher se simțea surescitat din cauza nerăbdării de a o revedea.

Încă cinci zile și Sydney va fi în brațele lui.

Capitolul 12

Dar când vaporul lui acostă într-o frumoasă după-amiază de iulie, o Sydney ciudat de distantă îi ieși în întâmpinare.

Văzu întâi în rezerva ei, modul ei caracteristic de a-i lăsa pe ceilalți să iasă în față. Și ce specacol îi pregătiseră! Întâi Adam care fugise spre el și-i împuiase capul cu o mulțime de explicații justificându-se că nu plecase în tabără. Bombardat de torentul de vorbe, Christopher nu găsise încă răspunsul când privirea îi căzuse asupra mamei lui care făcea spre el câțiva pași șovăitori, sprijinită în cârje.

Iar Sydney părea atât de absorbită de toată această agitație încât el nu remarcă faptul că-l evita în mod deliberat. Chiar mai târziu, când Adam urcă în mașina lui, în timp ce ea le lua pe Irma și Mary Lou, o făcu cu atâta abilitate încât el se gândi că voia doar să-l mai lase câteva clipe în plus cu fiul lui, ceea ce-l făcu s-o iubească și mai mult.

Surescitat, Adam îl acapară până la cină povestindu-i aventurile pe care le avusese în ultima lună. Sydney dispăru în bucătărie până în momentul în care Irma puse cu mândrie pe masă ceea ce numea ea sukiyaki.

Înarmat cu bețele aferente de venerabila bucătăreasă, Christopher înghiți conștiincios jumătate din mâncarea japoneză și gustă și din tocănița de pui pregătită pentru mesenii mai puțin curajoși.

Dar acum, cina fiind terminată, era sigur că Sydney nu e în apele ei. Zâmbetele rare îndreptate spre el erau oarecum impersonale și nu răspundea la întrebările lui decât prin monosilabe. Începuse să se întrebe dacă va putea scăpa în vreun fel de flecăreala fiului său, când sună telefonul.

– Mă duc eu! strigă băiatul, ca și cum interlocutorii săi se găseau la vreun kilometru.

În loc să profite de ocazie ca să schimbe o privire cu tatăl lui, Sydney îl urmări din ochi pe fiu. De data asta, Christopher înțelese că trebuie să acționeze, și încă repede.

– Ah, nu, nu în seara asta... Nu pot, s-a întors tatăl meu... Da, aș fi avut chef să merg, dar...

– Adam! spuse Christopher. Ce s-a întâmplat?

Băiatul trase de fir și ajunse în cadrul ușii.

– E Kevin. Bunicul lui îl duce la cursa de carturi care se ține în seara asta la Kingdom. Mă invită să merg cu ei, dar...

Christopher încercă să nu pară prea nerăbdător să scape de el.

– Ar fi caraghios să lipsești de la așa ceva, bătrâne! Doar eu am venit aici pentru două luni și jumătate, așa că o să avem tot timpul să ne vedem.

– Numai că... adăugă Adam cerând din ochi și aprobarea bunicii pe care o considera șefă, o să se termine târziu și doamna Blake propune să-mi petrec noaptea la ei.

Irma sărise deja în căutarea cheilor mașinii.

– Du-te să-ți iei periuța de dinți și o pereche de șosete curate, că te duc eu. Dacă te grăbești, pariez că o să ajungem înaintea bunicului!

Această plecare neprevăzută o lăsă pe Sydney singură în compania lui Mary Lou și Christopher. Întoarcerea lui o emoționase atât de mult încât nu se simțea în stare să abordeze în seara asta subiectul crucial.

– Trebuie să scot câinii...

Christopher se ridică imediat.

– Te însoțesc.

– Doar n-o s-o lași pe mama ta...

– Du-te, o întrerupse doamna Weaver. Irma conduce ca un bolid. Se va întoarce înainte să termin de citit titlurile din ziar.

Christopher o împingea deja spre ușă, și, fără să priceapă prea bine ce se întâmpla cu ea, Sydney se trezi pe punte, în brațele lui.

O simți încordându-se și ezitând. Dar înainte ca el să fi avut timp să formuleze vreo întrebare, ea lăsă să-i scape un suspin și buzele i se întredeschiseră ca o floare a nopții.

Avusese intenția să-i reziste, dar imediat ce-l zărise pe puntea vasului, simțise că i se înmoaie genunchii și știuse că atracția pentru el va fi mai puternică decât hotărârile ei înțelepte. Toată seara, uimirea care se citea în privirea bărbatului iubit de câte ori se întâlnea cu a ei fusese insuportabilă. Și acum, ceea ce nu trebuia să se întâmple se întâmpla. Această sărutare, pe care își promisese să n-o mai accepte niciodată, pornise chiar de la ea. Îl iubea atât de mult. Cum va putea să-și ascundă dragostea, atâta timp cât Christopher se afla aici?

Dar prefera să nu se mai gândască acum la asta. Traversară împreună cheiul. Ea deschise ușa. Christopher o ridică în brațe și o purtă așa până în cameră. Făcură dragoste. Fără cuvinte inutile.

Mult mai târziu, după ce se mai liniștiră, în timp ce-i mângâia cu o mână lenevă pielea catifelată, Christopher șopti cu gura ascunsă în părul ei.

– Nici nu-ți închipui cât de mult mi-ai lipsit. De cinci zile aveam impresia că vaporul stă pe loc. Aș fi vrut să sar în apă ca să-l împing. Îți dai seama? Dacă ți s-ar fi comunicat prin cablu că m-am înecat, fiindcă am sărit peste bord încercând să ajung mai repede la tine?

Ea îi surâse fericită. Cum ar fi putut să-i strice bucuria? Cum ar fi putut să-i spună că în momentul în care el era atât de nerăbdător s-o revadă, ea decisese să se despartă de el? Explicația putea foarte bine să mai aștepte o zi sau două...

– Sydney, vrei să te măriți cu mine? Vreau s-o iau de la capăt alături de tine. Să am o familie. Și de data asta să fiu un tată adevărat.

Ce greșeală făcuse că îl mințise! Că-l lăsase să creadă că ar putea fi pentru el o femeie întreagă... adevărată...

– Eu... eu n-o să pot niciodată să-ți dăruiesc un copil. Sunt sterilă.

Instinctiv, mâna ei se crispase pe cicatrice. El se ridică într-un cot și-i îndepărtă cu blândețe mâna pentru a acoperi locul cu palma lui.

– Povestește-mi, Sydney.

– Un cal...

Cu ochii închiși pentru a nu vedea mila sau poate repulsia pe care i-o inspira povestirea ei, ea îi relată accidentul care pusese capăt tuturor visurilor ei.

– Înțelegi, sfârși ea prin a-i spune, că n-o să fiu niciodată o adevărată soție. N-ar fi trebuit să merg atât de departe cu tine. Nu aveam dreptul să las să se înfiripe niște sentimente între noi. Te-am mințit, te-am...

– Ssst... Ești exact soția pe care mi-o doresc și chiar mai mult de atât. Nu am nevoie de o altă familie în afară de tine și Adam. Ți-am vorbit așa fiindcă m-am gândit că vrei să ai propriii tăi copii. M-am gândit cu seriozitate la asta în timpul traversării și eram gata să fac acest pas... Dar nu e un lucru indispensabil pentru ca dragostea noastră să fie perfectă. Îl iubesc pe Adam, dar el nu a adus nimic în prima mea căsătorie, pentru a fi sincer chiar a adâncit prăpastia dintre Virginia și mine... Copiii sunt minunați, Sydney, dar nu ei aduc sau distrug dragostea dintr-o căsnicie. O să-l avem pe Adam, și dacă vrei ca el să mai aibă o surioară sau un frățior, am putea să adoptăm un copil.

Sydney își ridică spre el ochii plini de emoție.

– Chiar crezi asta? N-o să regreți într-o zi că nu mai ai și alți copii ai tăi?

– Da, așa cred. Am treizeci și șapte de ani, Sydney, și nu am regretat niciodată că am doar un singur fiu. O să încerc să recuperez toți anii în care n-am știut să fiu un tată bun pentru el și o să încerc să fiu un tată bun și pentru copiii noștri adoptivi, dacă îi dorești. Dar ceea ce vreau mai presus de toate este ca tu să fii fericită. Un cămin stabil se construiește pe fericire.

Sydney își sprijini capul pe pernă, nevenindu-i să creadă că era iubită pentru ea însăși, că era iubită la fel de mult cum iubea ea...

– E imposibil, șopti ea. Adam nu are nevoie de mine și n-o să mă accepte niciodată.

El o luă în brațe și o obligă să se așeze, aranjându-i pernele la spate.

– Nu ai nici un motiv să-ți faci griji din cauza lui Adam. M-am gândit la toate în timpul acestor lungi traversări. Mama mea a făcut asemenea progrese încât viitorul lui se prezintă sub niște auspicii mai bune decât speram. O să ne căsătorim imediat. O să-i ceri un concediu doctorului Blake și o să plecăm toți trei într-o croazieră, de-a lungul coastelor Californiei. Și Adam te va îndrăgi, sunt sigur de asta. Cine ar putea să nu te iubească?

– Ai multe de aflat despre fiul tău.

– Sunt sigur de asta. De aceea vreau să petrec cât mai mult timp posibil cu el înainte să intre la colegiu. La începutul lui septembrie va fi intern și vom avea cincisprezece zile numai pentru noi doi. Vom pleca unde vrei tu, în Bahamas, în Tahiti, ca niște adevărați îndrăgostiți.

– Nu înțelegi, spuse ea oftând. Nu e așa de simplu. Adam e mare acum, nu mai este un pion pe care-l poți muta după cum îți place. Este pe cale de a deveni adult, cu sensibilitățile și părerile lui. Nu poți lua niște hotărâri fără să-l consulți. Trebuie ca totul să meargă bine între voi, trebuie neapărat! Fiul tău are nevoie de tine mai mult

ca niciodată. Are nevoie de un exemplu și tu ești idolul lui. Nu o să mă amestec niciodată între voi doi. De altfel, i-am și promis asta.

Christopher tresări și o prinse de umeri pentru a o obliga să-l privească drept în ochi.

– Ce i-ai promis?

– I-am promis că n-o să mă mărit niciodată cu tine. Nu, nu face mutra asta ofensată. La început Adam s-a purtat îngrozitor cu mine. Până în ziua când m-am decis să avem o discuție. Lucrurile au fost repede lămurite și puse la punct. Îi era teamă că o să mă bag între tine și el.

– Ia te uită! Asta nu-l privește pe el.

– Ba da, îl privește. Are impresia că a fost distrus de apariția lui Greg în viața mamei lui și se teme că povestea se va repeta. E singur, Christopher, și nu are nici un control asupra a ceea ce i se întâmplă. E o senzație îngrozitoare pe care eu o cunosc.

– Dar tu nu te-ai amesteca...

– Adam e convins însă de contrariu, îl întrerupse ea, și asta e tot ce contează. Dacă îți iubești fiul, trebuie să mă crezi.

El o strânse cu patimă la piept.

– Sunt sigur că te înșeli, scumpo. Nu avem nici o experiență în privința adolescenților.

– Mai de mult, Christopher, o întrebai pe mama ta cum erai la vârsta lui. Nu-ți mai aminteai. Dar eu îmi amintesc de adolescența mea. Eram în derivă...

Pentru prima oară îi povesti despre copilăria ei lipsită de dragoste, fără nici un punct de sprijin, despre familia care o adoptase și o îndrăgise și despre întorsătura nefericită pe care o luaseră lucrurile în cele din urmă.

– Înțelege bine, nu am fost niciodată maltratată. Pur și simplu nimeni nu-mi mai dădea nici o atenție. Gemenii acaparaseră toată dragostea din casă și începusem să-i urăsc. Chiar după atâția ani tot

îmi mai e ciudă pe ei. Nu vreau, și cu atât mai mult tu nu dorești ca un asemenea lucru să i se întâmple și lui Adam. Va fi deja și așa destul de greu pentru el ca să aibă un tată numai șase luni pe an. Va avea nevoie de toată dragostea pe care i-o vei putea dărui când vei fi aici.

– Atunci o să cer să fiu mutat în port, declară el. Și o să mă întorc în toate serile acasă.

Ea îl fixa cu o privire implacabilă.

– Pe cine încerci tu să amăgești? Crezi că am uitat reacția ta când ai aflat că Max demisionează pentru Alani și copiii lor? Nu te-ai gândit niciodată să faci asta pentru Virginia și fiul tău, nu-i așa? Și luna trecută, când a sosit Adam, te-ai îmbarcat chiar a doua zi, fără regrete. Ai marea în sânge, Christopher. E meseria ta, dar e și o plăcere egoistă pe care ai pus-o înaintea oricărui lucru sau oricărei ființe din viața ta. Chiar dacă te-ai gândi cu adevărat să te sacrifici, n-aș fi de acord cu asta. Mai bine să fii un tată fericit șase luni pe an decât un tată nefericit în fiecare seară.

– Dar crezi că aș fi fericit dacă te-aș pierde! exclamă el. Dacă e să aleg între un sacrificiu și celelalte, alegerea mea e făcută. Pot să mă lipsesc de navigație. Dar n-aș putea să mă mai lipsesc de tine!

Ea simți că se topește în fața acestei declarații de dragoste la care nu sperase niciodată.

– Dacă ți-ai abandona meseria, vei deveni acea carapace goală cum am fost eu atâția ani. Și neputând avea un alt copil, viața ta și-ar pierde orice semnificație. Și în scurt timp, vei începe să mă urăști fiindcă te-am lăsat să-ți distrugi cariera. Nici Adam nu m-ar suporta și, din cauza mea, ai pierde încrederea singurului tău copil... Nu-ți dai seama, Christopher, că, dacă ne-am căsători, am strica viața a trei persoane?

– Sydney, Sydney, trebuie să existe o cale... șopti el disperat, lăsându-și fața în părul ei.

Capitolul 13

Noaptea e un sfetnic bun. A doua zi de dimineață, Sydney se trezi cu o nouă idee în cap. Trebuia să plece. Nu știa unde să se ducă, dar trebuia să părăsească Seattle pentru a nu strica revederea între tată și fiu, pe care Adam o așteptase cu atâta nerăbdare.

Își scoase valiza din dulap și o imagine îi apăru în minte. Chipul livid al mamei sale adoptive când intrase în camera ei și o surprinsese făcându-și bagajele, cu mulți ani în urmă.

După ce-și puse câteva lucruri, lăsă un mesaj pe robotul doctorului Blake, anunțându-l că o urgență o obliga să plece pentru câteva zile și că-i va telefona în curând. Apoi așteptă ca Irma să le scoată la plimbare pe Amanda și Bertha pentru a se duce la Mary Lou. Buzele îi tremurau când intră în salon. Fără lacrimi, își propuse ea.

– Plec pentru câteva zile.

Bătrâna doamnă păru imediat alarmată.

– Ești atât de palidă... S-a întâmplat ceva grav?

– Nu. E o problemă personală. Am venit doar să-ți spun, pentru ca dispariția mea să nu vi se pară misterioasă.

Mary Lou îi făcu semn să se apropie și-i cuprinse mâinile.

– Crezi că problemele tale personale nu mă interesează?

În ochii ei albaștri se putea citi înțelegere și bunătate. Sydney nu era datoare să-i spună adevărul unei prietene atât de atente?

– Adam abia așteaptă să navigheze singur cu tatăl lui și nu vreau să fiu subiect de ceartă între ei doi în timpul vacanței. Christopher m-a cerut în căsătorie aseară și ți-am explicat deja din ce motive nu mă pot mărita cu el.

– Pentru ca Adam să nu se simtă respins, așa cum ți s-a întâmplat ție în familia adoptivă?

Ridicând capul, Sydney își întoarse privirea spre fereastră.

– Ascultă-mă, copila mea. M-am gândit mult după ultima noastră întrevedere. Și cred că e bine să pleci acum. Irma și Adam se vor ocupa de câini în timpul absenței tale... În ce oraș din Idaho locuiai înainte?

– Hollister.

– Ah, da, Hollister. Tot încercam să-mi amintesc de câteva zile. Ei bine, cred că e o idee bună să te duci până acolo.

Sydney tresări. Încercă să descifreze expresia impasibilă a chipului ridat. Probabil că, după ce reflectase mai bine, Mary Lou ajunsese la concluzia că nu e soția ideală pentru fiul ei.

– Cred că ceva nu e în regulă în privința trecutului tău, reluă afectuos mama lui Christopher. Nu sterilitatea te face să fii atât de disperată, ci ruptura cu familia ta adoptivă. Atâta timp cât nu vei lămuri această problemă, nu vei fi tu însăți.

– Trecutul meu este mort, se încăpățână ea. Și n-o să mă mai întorc niciodată acolo.

– Dacă este mort, atunci ești urmărită de fantoma lui, Sydney. Întoarce-te acolo. Du-te să-ți revezi familia. Ești acum o femeie adultă și poți privi lucrurile dintr-un alt unghi.

– Nu vor să mă vadă și eu n-am nici un chef să mă duc la Hollister.

În mod sigur nici nu se mai gândeau la ea după atâția ani. Chiar pe când mai locuia acolo, începuseră să uite de prezența ei. De aceea plecase, fiindcă ei n-o mai iubeau... totuși, ascultând-o pe Mary Lou, fu cuprinsă de îndoieli. Ce ciudat lucru!

– Chiar tu mi-ai spus că părinții tăi adoptivi te iubeau. Primii ani petrecuți în casa lor au fost cei mai frumoși din copilăria ta. Nu-mi vine să cred că afecțiunea lor a dispărut atât de brusc. Și chiar dacă a fost așa, sunt sigură că și-au dat seama mai apoi de greșeala lor și că regretă totul. Întoarce-te la ei. Arată-le ce femeie frumoasă și generoasă ai devenit de atunci.

– Eu... nu pot să fac asta.

– Ba da, poți. Tocmai fiindcă ești generoasă. Gândește-te la ei. Au nevoie de înțelegerea ta. Crezi că Virginia își va găsi liniștea până când nu se va împăca cu fiul ei?

Sydney nu trebui să se gândească prea mult.

– Nu. Adam e prea important în viața ei. Sunt convinsă că ea îl iubește la fel de mult cum o iubește și el.

– Același lucru e valabil pentru tine și părinții tăi. Nu lăsa să planeze o neînțelegere în această problemă vitală pentru voi toți. În cel mai rău caz, dacă ai dreptate, dacă nu mai contezi deloc pentru ei, o să te liniștești și o să poți pune punct trecutului ca să te gândești la viitor.

Sydney păstră un lung moment de tăcere. Venind să-și ia rămas-bun de la Mary Lou, nu se gândise deloc să plece la Hollister. Dar acum că se pusese problema, își dădea seama că bătrâna doamnă avea dreptate. Poate că era un mijloc de a pune capăt durerii care se cuibărise nemiloasă de atâția ani în mintea și sufletul ei.

– Nu sunt sigură că break-ul meu mă va putea duce până acolo...

– Încearcă, insistă Mary Lou însuflețită. Încearcă.

*

* *

Pierdută în valul de turiști care goneau pe autostradă spre Portland, Sydney încerca să nu schimbe direcția de câte ori i se prezenta ocazia. La urma urmei, mai bine se gândea la ceea ce va găsi la Hollister decât la ceea ce lăsase în urma ei la Seattle.

Melissa și Stephen, gemenii, aveau cinci ani când plecase ea. Acum aveau paisprezece. Vârsta lui Adam. Nu i-ar putea recunoaște nici dacă s-ar întâlni cu ei pe stradă. Pentru ea, ei rămăseseră copilașii pe care-i lăsase atunci.

Și mama ei? Era și acum tânără și frumoasă, așa cum o știa ea? Sydney era atât de mândră s-o ia de mână atunci când venea s-o aștepte la ieșirea de la școală!

Amintirile o copleșeau, își amintea imagini atât de precise de parcă evenimentele se petrecuseră în ajun, ziua euforică în care adopția fusese semnată, trecând prin anii de fericire când fusese unicul copil, până la anii de disperare când pierduse încetul cu încetul acea dragoste pe care crezuse că o va monopoliza pentru totdeauna.

La căderea nopții, constată cu tristețe că toate hotelurile erau ocupate până la refuz de turiști. Epuizată, Sydney descoperi în cele din urmă un motel amărât pe marginea șoselei, dar nu avea pretenția decât la un pat și un duș.

A doua zi, după Boise, începu să se simtă surescitată, pe drumul în serpentină care o conducea spre orașul copilăriei ei. Glens Ferry, Bliss, HagIrman, Buhl, apoi Filer...

Pronunța cu voce tare numele acestor orașe pe care le credea uitate. La intrarea în Filer, break-ul începu să tușească, să scoată fum, s-o zdruncine ca, în cele din urmă, să-și dea sufletul în apropiere de un service.

După ce-și băgă capul în motor, mecanicul își scoase cascheta plină de pete și se scărpină consternat în cap.

– S-a terminat, micuță doamnă. S-a dus o bielă. De cât timp n-ați mai pus ulei?

– De când am plecat, pun din două în două sute de kilometri. Tocmai l-am schimbat la Boise. Nu se poate repara?

– Hmm... nu. E cam bătrână mașina dumneavoastră. Nu mai merită cheltuiala... Unde mergeți?

– La Hollister.

– Aveți familia acolo?

– D... da. Jim și Joan Mitchell.

Era pentru prima oară de mulți ani când le pronunța numele. Și brusc îi trecu prin minte că poate nici nu mai locuiau acolo. De ce nu le telefonase? De mai multe ori se gândise la asta, dar apoi se răzgândise. Și de ce trebuise ca rabla asta s-o lase tocmai acum în drum? Toată plăcerea pe care o simțise în timpul traversării splendidelor peisaje montane dispăru într-un acces de frustrare și mânie.

– Ah, familia Mitchell, reluă bărbatul cu un aer satisfăcut. Dragul de Jim, un tip de treabă. Când trece la volanul camionului său, mă claxonează întotdeauna. Deci pot să vă spun că s-a întors ieri. Dați-i un telefon cât timp băieții mei împing epava în afara drumului. S-a terminat cu ea. La Twin Fall o să vă dea poate câțiva dolari pe ea.

Ajungând în fața telefonului, Sydney ezită. O să reușească să facă acest ultim pas? O să poată suporta durerea când îi va auzi pe Jim și Joan spunându-i că nu vor s-o vadă?

Nehotărâtă, se întreba dacă merita la urma urmei să ajungă la o ruptură definitivă cu cei pe care îi considera totuși singura ei familie. Apoi cuvintele lui Mary Lou îi reveniră în minte: „Încearcă, Sydney. Încearcă".

Animată de curajul de neînvins al bătrânei sale prietene, ridică receptorul și formă numărul. O voce de fetiță îi răspunse. Melissa, gândi ea, cerând-o pe Joan Mitchell.

– Dar cine este la telefon?

Inima începu să-i bată nebunește. Melissa își mai amintea de ea?

– Sydney.

– Mămico! Mămico! E Sydney!

Strigătul ei ascuțit o tulbură peste măsură. Mâna i se crispă pe receptor. O clipă mai târziu, o avea pe mama ei la celălalt capăt al firului.

– Sydney, fetița mea! Chiar ești tu?

– Da, mămico, șopti ea cu o voce înăbușită de lacrimi.

– Unde ești? Ai necazuri?

– Sunt la Filer... la service... mașina mea și-a dat sufletul... veneam să vă văd.

– Stai acolo, venim imediat. Oh, scumpo, nici nu-ți închipui cât ne-am rugat să vină această zi!

– Și eu, mămico.

În timp ce închidea, ușurarea alungă orice urmă de ciudă și îndoială. Era adevărat! Era adevărat!

*

* *

După un mic dejun copios, fratele și sora ei plecară la piscină. Părinții ei, care o sorbeau din ochi nu aveau însă nici un chef să se ridice de la masă.

– Am știut întotdeauna unde ești, îi mărturisi Joan Mitchell. Am angajat un detectiv ca să te găsească, imediat după plecarea ta. Era singura noastră consolare. De fiecare dată când Jim făcea o livrare la Seattle, se interesa ce faci ca să știe dacă ai nevoie de noi.

– Eu... eu nu știu ce să zic. Vă cer iertare că v-am supărat atât... Dacă aș fi vorbit cu voi...

– Nu ai de ce să-ți ceri iertare, interveni tatăl ei. Nu am fost niște părinți prea buni pentru o adolescentă. Ne dăm seama acum, cu ceilalți doi. La mult timp după plecarea ta am înțeles ce nu mergea. Dar nu am avut curajul să te contactăm. Știam că

ți-ai luat viața în propriile tale mâini, că vrei să fii independentă. Amestecul nostru ți-ar fi putut face mai mult rău decât bine.

– Cel mai greu era de Crăciun, adăugă mama ei. În fiecare an ți-am cumpărat un cadou... dar în cele din urmă ne răzgândeam și nu ți-l trimiteam... Și de ziua ta... Doamne, atât de mult ne-am rugat să te întorci! Ni s-au împlinit în sfârșit rugile!

Jim se ridică zâmbind printre lacrimi.

– Lasă-mă să-ți arăt ceva.

Își scoase portofelul din buzunarul de la spate al blugilor. Era plin de fotografii de-ale ei. Una dintre ele o arăta împreună cu Christopher vopsind șalupa.

– Asta am luat-o din avion, îi mărturisi el puțin vinovat. Nu înțelesesem niciodată avantajul unui teleobiectiv înainte să-mi dea prin minte ideea să-i aduc niște fotografii mamei tale ca să vadă ce frumoasă te-ai făcut.

Emoția lui Sydney fu atât de puternică încât deveni aproape insuportabilă. În timpul tuturor acestor ani, când se credea abandonată de toți, obligată să facă față singură încercărilor vieții, părinții ei vegheau, gata s-o ajute la primul obstacol. Acest devotament tăcut o făcea să-i simtă și mai apropiați decât în anii fericiți ai copilăriei.

În cursul zilelor următoare, legătura ei cu Melissa și Stephen deveni din ce în ce mai strânsă. Având în vedere diferența de vârstă dintre ei, camaraderia lor semăna cu cea existentă între ea și Adam. Într-o seară, Melissa o rugă timid s-o lase să doarmă în camera ei. Până la trei dimineața, râseră și-și făcură confidențe, sora mai mare sfătuind-o pe cea mică, până când adolescenta adormi, lipindu-se de ea într-un pat plin de firimituri de floricele.

Sigură acum de dragostea familiei sale, Sydney își descoperi o încredere pe care nu o avusese niciodată. Demonii trecutului se dădură la o parte în fața unei noi forțe interioare. La o săptămână după sosirea ei, în timp ce-și bea cafeaua cu mama ei în bucătăria care strălucea de curățenie, privi în jur, văzând-o parcă pentru prima oară.

– Abia acum îmi dau seama că mi-am vopsit bucătăria în aceeași culoare.

– Și exteriorul șalupei tale e la fel cu casa noastră, spuse Joan Mitchell zâmbind. Alb cu lemnăria lăcuită natur.

– Cred că în mod inconștient am vrut să refac ambianța de aici.

– Te simți acum bine aici, scumpa mea?

– Oh, da! Cu adevărat bine.

Privi frumosul chip al mamei sale. Era o plăcere să descopere că timpul nu-și pusese amprenta pe părinții ei. Joan și Jim erau mai activi ca niciodată și nimeni nu se putea mira că au copii atât de mici.

– Te-am auzit telefonând adineaori și spunându-i patronului tău că-ți iei un concediu mai lung. Ai intenția să te instalezi aici? o întrebă Joan plină de speranță.

– Eu... nu știu. Totul este atât de încurcat. Cred că iar vreau să fug.

– Să fugi de cine, Sydney?

– De bărbatul cu care vopseam șalupa. Christopher Weaver. Vrea să se însoare cu mine.

Dar pronunțându-i numele se simți atât de emoționată, încât își dădu seama că liniștea în care se refugiase de o săptămână era doar aparentă.

– Îl iubești?

– Are un fiu de vârsta gemenilor.

– E minunat, fiindcă tu...

Vocea lui Joan se stinse.

– Pentru că eu nu voi putea avea niciodată copii? Poți să-ți termini fraza, mămico. M-am resemnat. Și pentru Christopher asta nu reprezintă o problemă... Dar problema mea este chiar fiul lui, Adam. Are nevoie de tatăl lui și eu nu vreau să fiu o barieră între ei.

– Povestește-mi totul în amănunte, o îndemnă cu blândețe mama ei.

Sydney îi povesti despre dragostea ei, fără lacrimi, ca unei prietene căreia îi putea mărturisi totul. Joan o asculta cu atenție, cu

ochii fixați pe chipul fiicei sale, fără să-i scape expresia ei care reușea s-o facă să înțeleagă chiar și mai mult decât spuneau vorbele. Când Sydney îi relată sentimentele ei față de Adam și făcu o paralelă între adolescența băiatului și a ei, își dădu abia acum seama, când se găsea în mijlocul familiei sale care o primise cu brațele deschise, că Mary Lou avea dreptate. Ea era cea care-l privise pe băiat ca pe o amenințare a propriei ei fericiri. Ei îi era teamă că băiatul i-l va lua pe Christopher.

– Vă iubiți mult, spuse Joan când Sydney își încheie mărturisirea. Obstacolele nu sunt de netrecut. Nu trebuie să-ți proiectezi asupra lui Adam propriile tale neliniști din copilărie. El are o viață cu totul diferită de a ta. Are norocul să fie iubit de mulți oameni... Și în legătură cu ziua când ți-a spus să te duci să te arunci în lac...

– N-o să uit niciodată asta, șopti Sydney cu o voce tremurătoare. S-a prăbușit totul în jurul meu.

– Ba da, vei uita. Fiindcă nu a fost decât un acces justificat de furie, furie împotriva mamei lui care se căsătorea, împotriva tatălui lui care pleca pe mare, și tu ai fost acolo ca să-i servești drept țintă... Adolescenții sunt atât de schimbători, de instabili și de emotivi. Mi-ar fi plăcut să știu cum să procedez cu tine. Dacă aș fi știut, n-am fi fost despărțite atâția ani.

Sydney cuprinse peste masă mâna mamei sale.

– Nu ai nimic să-ți reproșezi, mămico.

– Oh, ba da! spuse Joan cu vocea schimbată din cauza lacrimilor. Erai primul meu copil. Ai venit spre mine cu ochii aceia mari care văzuseră atâtea nenorociri. Te-am iubit ca și cum ai fi fost carne din carnea mea. Voiam pentru tine tot ce era mai bun. Și apoi te-am neglijat, fiindcă am fost complet absorbită de bebelușii care abia se născuseră. Fiindcă erai mai mare, am crezut că aveai mai puțină nevoie de mine. Ai plecat fără măcar ca eu să fi înțeles ce s-a întâmplat. Și cel mai rău e, adăugă ea frecându-se la ochi, că Jim era convins că gemenii sunt un cadou pentru tine. Și medicul era de

aceeași părere. Dacă n-ai fi intrat în viața noastră, nu ne-am fi simțit niciodată atât de destinși, atât de fericiți încât am putut rămâne însărcinată... Atunci când ai avut accidentul...

Joan Mitchell nu mai putu să continue din cauza hohotelor de plâns. Dintr-un salt, Sydney fu lângă ea, cuprinzându-i umerii într-o îmbrățișare afectuoasă.

– Nu, mămico. Te rog, nu...

– N-am putut suporta asta, Sydney. N-am putut să te încurajez așa cum trebuie, fiindcă gândul că tu nu vei putea avea niciodată copii era pentru mine îngrozitor. Te iubeam și sufeream mai mult decât dacă mi s-ar fi întâmplat mie...

Plânseră împreună, Sydney fericită că a ajuns la maturitatea care-i permitea să înțeleagă și să accepte cuvintele mamei sale. Se ridicară și ieșiră afară la soare, mână în mână, ștergându-și reciproc lacrimile, legate de dragostea indestructibilă dintre mamă și fiică.

În acest moment Sydney înțelese că nu trebuia să renunțe la Christopher din cauza lui Adam.

Mary Lou avea dreptate. Când oamenii se iubesc, dragostea nu este exclusivistă. Va lăsa tatălui și fiului timpul de a-și pune la punct problemele personale, apoi se va întoarce la Seattle să vadă dacă propunerea lui Christopher mai era valabilă. Dacă, prin absurd, el se răzgândise, acum se simțea destul de puternică pentru a-l convinge că erau făcuți unul pentru celălalt.

După atâtea emoții, cele două femei se priviră râzând.

– Ce ar zice tatăl tău dacă ar intra acum și te-ar vedea în starea asta! N-ar înțelege nimic... Despre ce vorbeam?

– Vorbeam despre Adam. Nu știu cum vom ajunge să ne înțelegem amândoi.

– Nu-ți pune prea multe întrebări, Sydney. Am învățat multe despre adolescenți din acea zi neagră când ne-ai părăsit. Sunt sigură că, dacă ai vorbi azi cu el, Adam s-ar jura că nu ți-a zis niciodată să te arunci în lac. Și cel mai rău este că ar fi sincer afirmând asta.

Capitolul 14

De când plecaseră pe mare, ploaia nu mai contenise. După trei zile, de comun acord, întoarseră cârma spre Seattle. Înfășurați în mantalele lor ceruite, tatăl și fiul stăteau unul lângă celălalt cu niște mutre posomorâte. Cufundat în gândurile lui, Christopher ținea cârma. La un moment dat, șuierul vântului îi aduse la urechi vorbele lui Adam.

– Iartă-mă, fiule, eram cu mintea aiurea. Ce spuneai?

– Tot timpul ești așa, tăticule. Care e problema ta? Este vreun secret de stat? Să știi că nu mai sunt un puști. Dacă îți faci griji din cauza mea, poți să mă pui la curent.

Christopher își ridică ochii spre chipul lui de copil, înroșit de vânt și răcoarea dimineții. Dar seriozitatea cu care-l privea, îl făcea să pară aproape un bărbat.

– Îmi fac griji pentru noi toți. Pentru tine, pentru mine și... pentru Sydney.

– De ce și Sydney?

Trăsăturile băiatului se însuflețiseră de un brusc interes. Christopher încercă la început să se eschiveze printr-un răspuns vag. Dar, de la plecarea lui Sydney, amânase ca un laș discuția și acum sosise ceasul.

– O iubesc. Și vreau să mă căsătoresc cu ea.

Aștepta o reacție, dar Adam nici nu clipi.

– Îmi închipuiam eu. Mă întrebam de ce a plecat în Idaho în loc să vină cu noi. Dar după mutra pe care ai avut-o tot timpul, n-am îndrăznit să te întreb.

– Cum ți se pare? îl întrebă Christopher pe un ton pe cât de neutru posibil, deși tot viitorul lui depindea de răspunsul acestui băiat de paisprezece ani.

Obținu la început o ridicare indiferentă din umeri și regretă imediat că s-a lăsat antrenat pe o asemenea pantă. Nu-i ceruse niciodată părerea fiului său în nici o problemă. Bineînțeles... Adam era prea mic ca să ia hotărâri care ar fi putut să le schimbe viețile. Dar ultima lui convorbire cu Sydney îl obseda. Și acum că tot începuse, va merge până la capăt.

– Ea îmi spune că nu vrea să se mărite cu mine din cauza ta.

Abia îi ieșiseră cuvintele de pe buze, că-i veni să-și dea singur palme.

Bravo, Weaver. Pune-ți pușiul în defensivă și aruncă pe umerii lui responsabilitatea unui fiasco. Pentru prima ta tentativă de a purta o discuție ca „de la tată la fiu" e o lovitură de maestru!

Adam îi întoarse spatele.

– Aha, asta era deci! Ce-am mai făcut de data asta?

– Iartă-mă, nu m-am exprimat bine... Sydney spune că nu se poate mărita cu mine fiindcă își face griji din cauza ta. După părerea ei, tu ai mai multă nevoie de mine în acest moment și ea refuză să se bage între noi. Numai că eu am nevoie de voi amândoi. Poți să înțelegi asta?

– Mda... pot.

Aparent era vorba de o indiferență totală. Dar ce se petrecea cu adevărat sub buclele roșcate ascunse de gluga mantalei?

– Poți să înțelegi că vă iubesc pe amândoi?

O altă ridicare din umeri.

– Ascultă, Adam. Sydney mi-a reproșat întotdeauna că mă comport ca un egoist. Acuzația a fost destul de dură. Apoi, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că are dreptate... Și atunci am încercat să mă schimb. Încerc să văd cum ar fi mai bine pentru toată lumea. De mai multe zile nu am vești de la ea, dar îmi închipui că e la fel de nefericită ca și noi... Îmi pare rău că n-am fost un tovarăș de drum mai plăcut pentru tine. Dar s-a întâmplat așa fiindcă mă zbăteam singur în dilema mea. Ar fi trebuit să-ți vorbesc mai de mult, să-ți cer ajutorul și părerea... Când o să ai vârsta mea, o să vezi că nu e ușor să-ți schimbi obiceiurile unei întregi vieți. Numai că m-am decis să fac tot posibilul și sunt convins că pot să reușesc.

Adam îl asculta stând nemișcat, arătându-i doar un profil indescifrabil.

– Îmi închipui ce gândești. Recunosc că am fost egoist, dar nu e nevoie să ți-o spun, nu-i așa? Ai știut întotdeuna asta mai bine ca oricine. Totuși, să știi că te iubesc, Adam. Sper că vrei să mă crezi, chiar dacă am fost un tată lamentabil. Mă întreb de câte ori ți-ai fi dorit să vin la Lincoln la marile ocazii. Premierile de sfârșit de an școlar... aniversările tale... ultimul tău meci de baschet de anul acesta. Ați ajuns în finală și datorită ție a câștigat echipa. Eram în port. Nu înțeleg de ce nu am luat avionul ca să merg să mă alătur suporterilor. Am rămas închis zile întregi în birou ca să completez hârțoage... Oceanul îmi lipsea. Îmi dau seama acum, îi mărturisi el pe un ton îmblânzit. Îmi dau seama acum fiindcă Sydney mi-a deschis ochii. Mi-a deschis ochii asupra multor lucruri, să știi. Mi-a reproșat că te folosesc ca pe un pion, că te iau și te trimit înapoi după cum îmi convine, fără să fiu în nici un fel preocupat de dorințele tale.

Scoase un oftat din adâncul pieptului dar se forță să ajungă la capăt.

– Nu pot să mă apăr așa, Adam. Până acum, am pus meseria înainte de toate. Am fost sclavul ambiției mele și nici măcar nu

realizam cât rău făceam în jurul meu. Nici pentru bunica ta nu am fost fiul care ar fi trebuit să fiu... Oh, am făcut ceea ce trebuia... dar nu pentru motive care-mi fac prea multă cinste. M-am îngrijit să aibă tot confortul necesar ca să pot pleca fără grijă pe mare. Dar ea merita mai mult decât atât. Dacă aș fi solicitat un concediu prelungit după ce a avut atacul cerebral, dacă m-aș fi ocupat cu adevărat de ea timp de câteva luni, n-ar mai fi rămas țintuită trei ani în acel fotoliu.

De data asta, ochii lui Adam îl priveau cu intensitate.

– Și de data asta poate că sunt egoist că vreau să mă însor cu Sydney. A fost o adevărată minune că a intrat în viața bunicii tale. Mi-a demonstrat că e capabilă să se ocupe și de tine și că te iubește și pe urmă... e o fată extraordinară pe care mi-ar plăcea s-o găsesc în casa mea când mă întorc de pe mare... Dar eu ce am de oferit? șopti ca pentru sine. Un soț absent șase luni pe an? Un fiu de paisprezece ani și o mamă invalidă? Am dreptul să o leg de mine în asemenea condiții?

Adam scoase un cheving-gum din buzunar și-l desfăcu din poleială cu o dezinvoltură uimitoare. Începu să mestece, după care îi spuse:

– Nu pe mine trebuie să mă întrebi, ci pe ea.

Christopher încercă să-și stăpânească iritarea. El își punea sufletul pe tavă în fața acestui puști și era tratat cu un plictis pe care nici nu se sinchisea să și-l mascheze... Apoi își dădu seama că recădea în greșeala de a vrea ca fiul lui să reacționeze așa după cum se aștepta de la el. Nu era normal ca un adolescent să-și ascundă sentimentele profunde sub o atitudine dezinvoltă?

– Am întrebat-o, îi răspunse el calm. Și acum te întreb pe tine. Ce părere ai despre ea?

– Hmm... arată bine. Și în mod sigur am fi râs mai mult dacă ar fi fost și ea aici. Cel puțin n-ai fi făcut mutra asta tot timpul.

Christopher puse mâna pe umărul băiatului.

– Adam... Ești singurul meu fiu. Eu te iubesc și mi-aș da și viața ca să fii fericit. Dragostea mea pentru Sydney nu schimbă cu nimic lucrurile. Dar dacă ai impresia că mariajul noastru ar constitui o amenințare pentru tine, trebuie să-mi spui ca să pot înțelege de ce crezi asta. Tu și Sydney sunteți cele mai importante persoane din viața mea și nu voi renunța la nici unul dintre voi. Numai că sunt sigur că ea nu mă va aștepta până când tu vei ajunge la maturitate.

Se uită în ochii fiului său, căutând un indiciu în privința sentimentelor lui. În cele din urmă, puștiul îi zâmbi.

– Și eu o iubesc, tăticule. Cred că nu mă va cocoloși prea mult. Ea mă tratează ca pe o persoană normală. Problema cu mama e că ea mă crede tot un bebeluș. Și crede-mă, Sydney nu are nimic comun cu Greg. Ea face totul ca să aranjeze lucrurile. Despre el s-ar putea zice că face totul ca lucrurile să meargă rău.

Adam ar fi avut nevoie de ajutor ca să se obișnuiască cu tatăl lui vitreg. Antipatia avea probabil motive mai profunde decât o simplă gelozie. Christopher își promise să-i vorbească Virginiei despre asta. Va face în așa fel încât lucurile să se lămurească între ei, și asta cât mai repede posibil.

– Aș putea să solicit un post la birourile din port. Așa m-aș întoarce în fiecare seară acasă...

– Ah, asta categoric nu! Ai înnebunit sau ce ai? strigă Adam sărind în picioare în cockpit. Le povestesc la toți prietenii cum o să fii căpitanul cargoului tău, la fel ca bunicul. Dacă vin să locuiesc la tine, o fac și pentru mare. Vreau să intru, la fel ca tine, la școala de marină după ce termin liceul. Doar nu în Nebraska o să învăț să navighez... Dacă faci asta, n-o să te iert niciodată!

Lacrimile îi umpluseră ochii. Christopher îl luă de mână și-l trase lângă el.

– Sydney a reacționat la fel de violent ca și tine. Cred că ideea mea nu e prea bună.

– Puțin spus!

Băiatul înconjură cu brațul umerii tatălui său.

– Tăticule... Dacă am merge în Idaho s-o căutăm? Poate că astfel vacanța se va termina mai bine decât a început? Și pe urmă, adăugă el cu o sclipire de maliţiozitate în privire, stomacul meu va avea de câștigat, fiindcă să știi că ea gătește mai bine decât tine.

*
* *

Sydney nu-și mai aminti niciodată cum ajunsese la Twin Falls. Timpul se oprise în loc pentru ea când îl auzise pe Christopher la telefon. Și acum se afla în brațele lui. Și Christopher o săruta, sub privirile amuzate ale lucrătorilor de pe micul aeroport.

– Am luat mașina mamei, îi explică ea luându-i de mână pe amândoi și trăgându-i spre parcare. A mea a dat ortul popii la Filer.

– Perfect, spuse Christopher izbucnind în râs, acum știu ce o să-ți ofer drept cadou de nuntă.

Pe drumul de întoarcere, Sydney îi ascultă ca prin vis pe tată și pe fiu povestindu-i cum ajunseseră amândoi la concluzia că ea era pentru ei femeia ideală. Cu inima plină de mândrie îi prezentă mamei sale și gemenilor care sosiseră liniștiți la masă și acum se găseau prinși în vârtejul veseliei generale.

Sydney se simți tulburată văzând că mama ei și bărbatul pe care-l iubea se simpatizează imediat. Când Joan Mitchell îi explică faptul că soțul ei era plecat doar până la depozit pentru inspecția lunară a camioanelor și că era încântată că nu a plecat în cine știe ce colț al țării, Christopher făcu imediat o paralelă între viața lui Jim care era mereu pe drumuri la fel cum era și el pe mare.

Adam se ținu puțin deoparte, cu mâinile în buzunare, intimidat, până în momentul când Joan îl împinse în bucătărie împreună cu gemenii.

– Am scos pe masă tot ce era de mâncare. Descurcați-vă singuri.

În timp ce ieșeau din sufragerie, Sydney îl auzi pe Stephen invitându-l pe noul-venit să-l însoțească după-amiază la piscină. Dar în loc să se ia după ei, Melissa îi făcea pe ascuns semne disperate surorii sale mai mari ca s-o urmeze.

– Ce s-a întâmplat? îi șopti Sydney ajungând-o din urmă pe culoar.

– Nu mi-ai spus nimic! rosti fetița supărată, și eu care credeam că sunt cea mai bună prietenă a ta!

Era concluzia la care ajunsese în noaptea când mâncaseră floricele în același pat. Doamne! Susceptibilitățile adolescenței.

– Chiar ești, o asigură Sydney.

– Atunci de ce nu mi-ai spus nimic despre tipul ăsta superb pe care-l ai la degetul mic? N-am fost niciodată atrasă de bătrâni, dar pentru ăsta aș face o excepție, declară micuța bătând din gene ca să fie mai convingătoare. Probabil că arată fantastic în uniformă! Și fiul lui! E trăsnet! N-am mai văzut un păr de culoarea asta decât în revistele de cinema!

De data asta Sydney izbucni în râs, amintindu-și de aerul descumpănit al lui Christopher când remarcase șuvița decolorată a fiului său. Se întâmplase în cursul unui prânz luat pe șalupă și stârnise ilaritatea generală mirându-se, în modul cel mai sincer din lume, că soarele nu acționase decât într-un singur loc.

Gemenii erau atât de nerăbdători să-l prezinte pe Adam prietenilor lor, încât prânzul se rezumă doar la câteva sandvișuri pe care se deciseră să le termine pe drum. După ce copiii plecară, Christopher intră imediat în subiect.

– O să ne căsătorim aici, și asta imediat. N-o să risc să te văd dispărând încă o dată.

– Dar... o căsătorie se pregătește... obiectă Sydney. Nu am nici măcar rochie.

– Ba da, scumpo, interveni mama ei cu ochii plini de lacrimi de bucurie. Am păstrat-o pe a mea pentru tine și am sperat întotdeau-

na că o vei purta. Vor fi necesare doar câteva mici retușuri, dar îți va veni perfect. O să-i telefonez imediat Lorettei, florăreasa, și reverendului Williams... În ce zi vreți să vă căsătoriți?

– Mâine...

– Mâine! exclamă Sydney. Ți-ai pierdut capul, Christopher.

– Nu, tocmai l-am regăsit.

După o secundă de uimire, Joan își regăsi întregul entuziasm.

– Atunci fugiți repede la primărie ca să-i anunțați. Eu o să vorbesc cu Georgia, secretara parohiei, ea va aranja totul pentru petrecere, iar copiii vor fi bucuroși să împrăștie vestea diseară. Din fericire mâine este sâmbătă. Tot orașul va fi dat peste cap... Oh, Doamne! Tatăl tău! Trebuie să-i telefonez înainte să afle de la altcineva evenimentul...

Se repezi în altă încăpere fără să-și întrerupă monologul. Christopher o urmări din priviri.

– Mama ta e la fel ca tine, știe să ia o hotărâre.

– Dar Mary Lou și Irma?

– Valizele lor sunt pregătite, nu așteaptă decât un semn de la mine. E de ajuns să zici da și ele sosesc cu primul avion.

– Dar... Câinii?

– Și asta e aranjat. L-am rugat pe domnul Beasely, care a fost de acord să se ocupe de ei câteva zile.

Se ridică și o luă în brațe.

– Sydney, vrei să te măriți cu mine?

– Da. Oh, da...

Sărutarea lor fu lungă, tandră și pasionată. Sydney nu se mai îndoia de fericirea pe care i-o rezervase viitorul. Știa, cu aceeași siguranță pe care o avusese Mary Lou când se căsătorise cu Charles Weaver, că marinarul ei va reveni întotdeauna.

În acea noapte, în camera pe care el o rezervase la hotel, Sydney, cuibărită în brațele lui Christopher, nu reușea să-și

găsească somnul. Mângâia cu o mână lenește umerii lui musculoși, sigură că va găsi întotdeauna în el forța de a trece peste necazurile inerente ale existenței.

– Departe de a constitui un obstacol între mine și Adam, tu ai întărit legătura dintre noi, spuse el gânditor. Începând din momentul când mi-am deschis sufletul în fața lui, a fost ca și cum ar fi căzut bariera dintre noi. Am avut niște discuții formidabile. Acum îl cunosc mai bine ca niciodată. Și să știi că e pregătit s-o revadă pe mama lui. E un băiat bun.

– Da. Era foarte important pentru el să poată vorbi unei persoane pe care o iubește și care-l iubește.

– Mi-am dat seama că aveai dreptate. Eram egoist. Nu voiam să-mi împărtășesc nimănui gândurile și grijile. Dar îți promit să mă schimb. Nu voi mai lua hotărâri fără a consulta persoanele interesate.

O sărută pe frunte și se ridică într-un cot, animat de o surescitare aproape copilărească.

– Am prevăzut totul. O să cumpărăm o fermă lângă Bothell unde îți vei putea instala o adevărată crescătorie de câini. O să demisionezi de la clinică și o să te consacri în întregime *Câinelui Salvator.* O să poți crește chiar și...

Amuzată, Sydney îl opri punându-i mâna pe gură. Bărbatul pe care-l iubea mai avea încă multe de învățat.

– Creșterea câinilor de rasă nu mă interesează. Îi prefer pe bieții maidanezi.

– Tu decizi, scumpa mea. Mama și Irma vor rămâne probabil în port, nu le văd părăsind șalupa...

– Ele vor decide, îl întrerupse din nou Sydney. Poate că vor prefera să locuiască într-un pavilion lângă fermă, pentru a fi aproape de noi.

– Bineînțeles. Și cum Adam va fi intern la colegiu, în timpul săptămânii vei putea...

– Cred că ar fi mai fericit la liceu, și mi-ar face plăcere să-l am lângă mine în timpul absențelor tale. Dar el trebuie să hotărască asta, nu-i așa?

Christopher o strânse și mai puternic în brațe.

– Da. În sfârșit, voi doi o să decideți asta. După căsătorie, el vrea să petreacă o săptămână la Lincoln, în încercarea de a aranja lucrurile cu mama lui și Greg. Va pleca direct de aici. Așa că m-am gândit... dacă ești de acord, bineînțeles, că ne-am putea petrece luna de miere în Hawaii. Mi-ar plăcea să-i revăd pe Max și Alani, simt nevoia să mai stau la taclale cu Max și aș dori ca și tu s-o cunoști mai bine pe Alani. Nu era ea însăși când ai cunoscut-o. Sunt sigur că o să-ți placă.

– N-am obiecții la acest punct.

Dându-și capul pe spate, Sydney îi zâmbi cu maliție zitate. Cu un oftat, Christopher ridică ochii spre tavan.

– Asta e, iar am început să iau hoărâri pentru toată lumea. Mă tem că mai am multe de învățat.

– Nu are nici o importanță, scumpul meu, îi șopti ea. Amândoi avem multe de învățat, dar avem pentru asta toată viața în fața noastră.

Sfârșit